

Giới thiệu Chỉ Mãi Là Giấc Mơ

Truyện Chỉ Mãi Là Giấc Mơ của tác giả Lâm Mi Thi thuộc thể loại ngôn tình. Bốn tháng ở bên anh, cô ấy đã nghĩ là cô hiểu anh rồi, nhưng thực tế lại không phải là như vậy. Cô đã rất cố gắng để khiến cho anh yêu cô nhưng cuối cùng cô lại thất bại.

Cô đã làm rất nhiều thứ chỉ mong cùng anh sống hạnh phúc nhưng vẫn chẳng lấy lại được thứ gì. Khi nhận ra thì cũng đã muộn, lúc đó cô mới biết, anh cũng chẳng hiểu gì về cô cả, chẳng hiểu tình cảm của cô thế nào.

Sau 5 năm cô và anh ấy gặp lại, tưởng chừng mọi thứ đã qua nhưng không ngờ họ lại đứng trên con đường đối đầu nhau... Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Mãi Là Giấc Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Trở Về

Thời tiết tháng 2 năm nay ở thành phố B đặc biệt lạnh, có lẽ là mùa xuân lạnh nhất mà tôi từng biết.

Tôi đi theo một nữ thư ký để đến phòng làm việc của Tổng giám đốc tập đoàn Hạ Thị nổi tiếng Hạ Tuyết Dao. Mặc dù có quen biết một chút với Hạ Tuyết Dao nhưng đây là lần đầu tiên tôi đặt chân đến tập đoàn Hạ Thị này. Thật sự hoành tráng hơn nhiều so với tôi tưởng tượng.

Hai bàn tay bỗng dưng trở nên lạnh buốt, tôi liền rút tay vào trong túi áo. Tôi mím môi lại, liệu lần này trở về thành phố B liệu có phải là sự lựa chọn đúng đắn của tôi hay không nữa. Nhưng nghĩ lại, về thì vẫn phải về, tôi dù sao cũng không thể nào trốn tránh cả đời được.

- Quách tiểu thư, mời cô vào, Tổng giám đốc đang đợi cô ở bên trong.

- Cảm ơn.

Vừa nhìn thấy tôi đứng trước mặt mình, Hạ Tuyết Dao đã giật mình đứng dậy. Có lẽ cô ấy không nghĩ đến người đang đứng ở đây lại chính là Quách Từ Lăng tôi, cũng đã 5 năm không gặp nhau rồi.

- Cô chính là Rosie mà ông Hứa nói sao?

- Phải, tôi là Rosie, cũng là Quách Từ Lăng. Chúng ta đã từng quen biết, cô cũng biết tính của tôi mà.

- Ừ.

Chúng tôi có một màn chào hỏi hết sức đơn giản rồi cùng nhau ra sofa ngồi.

Hạ Tuyết Dao rót cho tôi một cốc trà nóng rồi đẩy đến trước mặt tôi, tiện thể nói luôn:

- Trông cô thế này, 5 năm qua thay đổi cũng không ít thì phải.

- Chẳng phải Lương Vũ Tranh, chị dâu của cô cũng từng nói trong một bài báo là con người thì cần phải thay đổi hay sao? Tuyết Dao, so với 5 năm trước, cô của bây giờ cũng thay đổi rồi mà, huống chi là tôi. Cả tôi và cô đều là những người từng gặp biến cố lớn trong đời nên hiểu rõ, chúng ta phải thay đổi thì mới có thể sống tiếp.

- Nhưng tại sao cô lại là trợ lý của ông Hứa vậy? Tôi vẫn nhớ rõ đây vốn dĩ không phải là chuyên ngành cô từng học.

Nghe câu nói này tôi đã mỉm cười rồi cầm tách trà nóng vừa mới rót lên. Hai bàn tay tôi ôm trọn tách trà, sức nóng của tách trà đã giúp bàn tay tôi thêm ấm áp hơn nhiều.

Hạ Tuyết Dao vẫn nhìn tôi như vậy, vẫn chờ đợi câu trả lời thẳng thắn từ tôi. Có vẻ như cô ấy cũng không vội vàng lắm.

- Tôi làm trợ lý của ông Hứa bởi căn bản là không muốn nhớ đến những chuyện đau lòng trước đây. Bốn tháng đối với tôi là quá đủ rồi. Thật sự tôi đã cố gắng 4 tháng để làm một chuyện vô ích.

Những câu nói của tôi, Hạ Tuyết Dao đều hiểu rõ cả. Những chuyện mà Quách Từ Lăng tôi đã gặp phải cách đây 5 năm, cô ấy không phải là không biết. Nhưng mà cô ấy cũng biết, tôi của bây giờ thật sự đã tìm được cách rũ bỏ quá khứ đau buồn kia rồi.

- Đạo này cô sống tốt không?

- Rất tốt. Có thể làm nghề mà mình thích thì đương nhiên là rất tốt rồi. Cuộc sống mỗi ngày đều trải qua rất thú vị.

- Kết hôn chưa?

- Kết hôn à? Có lẽ là cũng sắp rồi, vị hôn phu của tôi là Ngô Lạc Thành, chắc cô cũng biết nhỉ?

Hạ Tuyết Dao chỉ gạt đầu qua loa. Thực tế cô chỉ hy vọng, tôi cho đến ngày hôm nay vẫn chưa kết hôn.

- Trong 5 năm nay, cô và Tôn Hạo không liên lạc gì à?

- Anh ấy không nói với cô à? Nhưng thật sự, chúng tôi tốt nhất là đừng nên liên lạc với nhau thì hơn. Chuyện đã qua rồi, tuy không muốn nhớ lại nhưng thật sự, tôi không muốn đau thêm nữa. Tôi cũng nghĩ, Tôn Hạo giống tôi, muốn quên đi đoạn quá khứ ấy.

Lúc này, tôi mới đặt tách trà đang nguội dần xuống bàn. Tôi không chỉ dùng tách trà ấy sưởi ấm đôi bàn tay lạnh giá mà còn muốn làm nóng lại trái tim đã đóng băng từ lâu kia. Nhưng dù có giữ lâu đến thế nào thì cũng sẽ nguội lạnh, chẳng thể tan chảy hết được.

- Tôn Hạo vẫn sống như vậy, chưa kết hôn.

- Tôi lại nghĩ 5 năm là một khoảng thời gian đủ dài để anh ấy có thể tìm cho mình một người bạn đời thích hợp. Nhưng có lẽ yêu cầu của anh ấy cao quá, ngày trước tôi cũng không đạt được mức độ ấy.

- Cô có yêu Tôn Hạo không? Không phải là 5 năm qua cô đã thật sự quên hết mọi chuyện rồi đấy chứ?

Tôi lắc đầu. Với tôi, chuyện của 5 năm trước đã để lại cho tôi một vết thương lớn, rất lớn. Nhưng cho đến ngày hôm nay, tôi không còn đau như trước nữa. Và cũng từ đó mà tôi ngẫm ra một điều, đó là đừng cố chiếm lấy những thứ vốn dĩ không thuộc về mình.

- Yêu thì sao, mà không yêu thì sao? Cuộc đời tôi, 4 tháng đó đã là quá đủ rồi, tình yêu khi ấy thì làm được gì chứ? Nhưng mà Tuyết Dao, đến với Tôn Hạo là sự lựa chọn sai lầm của tôi.

- Cô hạnh phúc khi ở bên Ngô Lạc Thành?

- Phải. Ít ra Lạc Thành cũng đem lại cho tôi một cảm giác an toàn hơn Tôn Hạo ngày trước. Cô có lẽ không biết, khi ở bên Tôn Hạo tôi đã từng lo sợ đến mức nào đâu.

Nghe tôi nói đến đây, Hạ Tuyết Dao cũng chẳng nói được gì thêm bởi cô căn bản chẳng thể nói được gì nữa. Nhưng thật sự, cuộc sống của tôi 5 năm trước vốn dĩ chẳng hạnh phúc gì. Có lẽ hiện tại, tôi nghĩ tôi đã có thể tìm được một hạnh thật sự mà tôi vốn đã mong muốn từ lâu.

- Tuyết Dao, hôm nay tôi đến đây là muốn cùng cô bàn đến chuyện công việc chứ không muốn nhắc lại những chuyện trước kia nữa. Tuy hiện tại có nhắc lại tôi cũng không đau lòng nữa nhưng dù sao với tôi, nó vẫn là một cái gai trong lòng. Mối quan hệ giữa chúng ta trước đây khá ổn, tôi không muốn chỉ vì một chuyện mà gây ảnh hưởng đến việc này.

- Được.

- Thật ra 5 năm trước sau khi rời thành phố B, tôi có đến thành phố T sống một thời gian rồi cuối cùng mới đến London. Ở đây tôi đã gặp được ông Hứa và sau đó ông ấy đã nhận tôi làm học trò. Sau đó, tôi quyết định theo ông ấy học thiết kế thời trang và cũng đã đạt được một số thành tựu. Lần trước gửi cho cô 15 bản phác thảo trang phục, trong đó có 5 bộ do tôi thiết kế.

Hạ Tuyết Dao vừa rót trà thêm vào cốc vừa nghe tôi nói. Cô ấy không nghĩ là cuộc sống của tôi lại có phần đơn giản như những lời vừa nói kia. Nhưng có phải là cô ấy đã quá đa nghi không?

- Hai tháng qua, sức khỏe của sư phụ yếu dần nên ông đã quyết định sẽ tổ chức show diễn thời trang cuối cùng vào tháng 5.

- Ông Hứa nói với tôi, cô là một tài năng mới, những mẫu thiết kế của cô đều rất xuất sắc. Ông ấy giới thiệu cô cho tôi, còn nói rằng tài năng của cô sẽ không khiến tôi thất vọng.

- Yên tâm, tôi sẽ không khiến cô thất vọng đâu. Nhưng show trình diễn vẫn sẽ được ấn định vào 20 ngày nữa phải không?

- Phải.

Lúc này mới uống một ngụm trà nhỏ. Trà này của Hạ Tuyết Dao tuy ngon nhưng mùi đậm quá, giống y chang tính cách của cô ấy ngày trước vậy.

- Như đã nói từ trước, mọi khâu chuẩn bị về trang phục tôi sẽ phụ trách. Về phần sân khấu, trong văn bản gửi kèm phác thảo tôi cũng đã nói qua rồi. Hy vọng cô có thể giúp tôi mời được những người mẫu thật sự có tài. Tôi hơi bị mắc cảm với những cô gái trẻ đẹp, nổi tiếng nhưng bất tài.

- Được, tôi sẽ làm đúng theo yêu cầu của cô. Tôi biết đây là show diễn đầu tiên do chính cô tự đứng ra phụ trách nên tôi sẽ giúp cô những mặt khác để có thể hoàn thành công việc một cách tốt đẹp nhất.

- Cảm ơn.

Hạ Tuyết Dao đi đến bàn làm việc, ấn điện thoại rồi gọi thư ký đi vào.

- Từ Lăng, vì để thuận lợi cho công việc của cô, tôi đã bảo thư ký sắp xếp cho cô một phòng làm việc riêng ở tầng 50, đây cũng là tầng làm việc cho đội ngũ của Vivian Limer. Cô cứ đến đó tham quan một chút, nếu có gì không hài lòng thì nói lại với tôi.

- Tôi biết rồi. Cảm ơn cô nhiều. À phải, tôi hy vọng cả phần trang phục, người mẫu, sân khấu và khách mời sẽ được làm xong trong vòng 15 ngày. Ngày 16 sẽ để cho người mẫu mặc thử đồ, nếu có gì không chuẩn thì có thể làm lại. Trước khi chính thức tổ chức show vào ngày 20 thì tất cả mọi việc phải được hoàn tất, kể cả buổi trình duyệt.

- Được rồi.

Nói xong, Hạ Tuyết Dao ngẩng đầu lên nhìn thư ký đang đứng gần đó, nói:

- Cô đưa Quách tiểu thư đến phòng làm việc của cô ấy rồi giới thiệu cho mọi người cùng biết.

- Vâng.

- Tuyết Dao, cô cứ làm việc đi, tôi đi trước.

- Ừ.

- Quách tiểu thư, mời đi theo tôi.

Tôi nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc của Tổng giám đốc, đi theo nữ thư ký đi đến phòng riêng đã được chuẩn bị sẵn.

Hạ Tuyết Dao lúc này vẫn đang ngồi ở sofa, nhũn mảy nhìn ra hướng cánh cửa kia. Tôi biết Hạ Tuyết Dao lúc này đang nghĩ gì, chắc cô ấy cũng không muốn tôi trở về thành phố B này nữa.

Có lẽ, Hạ Tuyết Dao vừa rồi cũng muốn hỏi tôi là: “Quách Từ Lăng, tại sao sau bao nhiêu năm cô lại trở về chứ? Cô là thật lòng hay chỉ là dụng tâm?” Nhưng, cô ấy cuối cùng lại không hỏi.

Lần này trở về, tôi đã suy nghĩ rất nhiều nhưng tôi nghĩ, về thì nên về thôi, tôi không muốn trốn tránh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chi Mãi Là Giấc Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Gặp Lại

Trở về thành phố B, tôi không có nhà để ở, tính ra khách sạn thì Ngô Lạc Thành bảo tôi đến nhà anh. Anh bảo năm ngoái về thành phố B nên tiện mua luôn một căn hộ, cũng thuê cả người thiết kế nội thất cho luôn. Nghe anh nói thế, tôi cũng không miễn cưỡng mà cùng Thiên Vũ đến đó.

Thật ra, mối quan hệ giữa tôi và Ngô Lạc Thành cũng rất thú vị. Năm năm trước khi tôi đến London, cuộc sống khá khó khăn và trở nên vất vả hơn khi tôi mang thai Thiên Vũ. Vốn dĩ, Thiên Vũ là con của tôi và Tôn Hạo nhưng sau khi chúng tôi ly hôn thì tôi mới biết mình mang thai. Vì đã ly hôn nên tôi không muốn cùng Tôn Hạo dấy đưa nữa, càng không muốn anh vì con mà thương hại tôi.

Một hôm, tôi vắc bụng bầu 9 tháng đi ra ngoài đường mua một số đồ đạc nữa, nào ngờ có một tên trộm cướp đồ của một người phụ nữ khi vội chạy đã va vào tôi. Tôi té ngã xuống đường, lúc này cảm thấy bụng đau quá. Ngay khi ấy, Ngô Lạc Thành đã thấy và đưa tôi đi bệnh viện.

Ngô Lạc Thành là một người rất tốt, biết tôi gặp khó khăn nên đã giúp đỡ tôi rất nhiều. Anh nói rằng anh rất thích Thiên Vũ và muốn làm cha nuôi của thằng bé, tôi cũng không phản đối gì cả. Mối quan hệ giữa chúng tôi càng ngày càng trở nên thân thiết hơn.

Tôi bỏ đến London sinh sống cũng đồng nghĩa là tôi đã bỏ ngành Y – ngành mà tôi thích từ nhỏ, nhưng có thể làm gì được chứ? Ở nơi đất khách quê người này, tôi bắt đầu có hứng thú với thiết kế thời trang. Ngô Lạc Thành khen tôi rất có tài năng thiết kế, vì thế nên anh đã giới thiệu tôi cho ông Hứa – một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng trong nước. Ban đầu tôi làm trợ lý cho ông Hứa, về sau ông đã nhận tôi làm đồ đệ, dạy cho tôi rất nhiều thứ.

- Em thấy căn hộ này của anh thế nào?

Đang suy nghĩ đến nhiều thứ, tôi bất giác giật mình khi nghe thấy Ngô Lạc Thành nói.

- Đẹp, rất đẹp, màu sắc trang nhã nhẹ nhàng giống y như tính cách của anh vậy. Cách bài trí cũng ổn vô cùng.

- Nội thất rất đẹp đúng không? Anh nói cho em nghe, nội thất trong nhà là do Thẩm Băng Tâm, vợ của Tổng giám đốc Trình Thị Trình Minh Viễn thiết

kể cho anh đấy.

- Vậy à...

Vợ của Trình Minh Viễn, thì ra là anh ta cũng đã kết hôn rồi. Bao năm nay tôi không xem tin tức nhiều nên cũng chẳng nắm rõ nữa.

- Mẹ ơi, con đói rồi, mẹ nấu com thập cẩm cho con đi.

Thiên Vũ chạy từ trong chạy ra, nắm lấy tay tôi nhõng nhẽo đòi ăn com. Tôi chỉ mỉm cười rồi đi vào trong bếp mở tủ lạnh ra. Trong tủ lạnh trống không chẳng có gì cả.

Tôi quay lại nhìn Ngô Lạc Thành, anh chỉ cười ngượng. Tôi cũng biết rõ, Ngô Lạc Thành từ trước đến nay đâu có biết nấu ăn, sau khi quen tôi rồi thì anh cũng hay đến nhà tôi ăn chùa. Có lần tôi hỏi anh nếu như không gặp tôi thì có phải anh sẽ ra nhà hàng ăn hay không thì anh nói phải, đa phần toàn ăn ngoài chứ bản thân không biết nấu ăn. Tôi còn hỏi nhà anh rộng như vậy sao không kiếm thêm một người giúp việc để người đó nhân tiện nấu com cho thì anh bảo bây giờ có tôi rồi, anh khỏi cần tìm người giúp việc. Thật ra, tính cách của Ngô Lạc Thành cũng có phần trẻ con lắm.

- Từ Lăng, em cũng biết là anh từ trước đến nay không biết nấu ăn mà, nên tủ lạnh trống không cũng đâu có gì lạ chứ? Mà bây giờ cũng đã muộn rồi, đi mua đồ về nấu ăn e rằng còn lâu lắm. Hay hôm nay chúng ta tạm ra một nhà hàng nào đây ăn đỡ vậy.

Tôi nhìn lại đồng hồ, quả nhiên cũng đã muộn rồi. Thôi, bây giờ đành phải ra nhà hàng ăn com thì tốt hơn.

.....

Nhưng có lẽ tối hôm nay là buổi tối rất đặc biệt đối với tôi khi tôi gặp lại Tôn Hạo sau 5 năm ly hôn. Tôi cùng Thiên Vũ và Ngô Lạc Thành đi vào một nhà hàng thì bất ngờ gặp Tôn Hạo đi ra cùng với một người phụ nữ. Chúng tôi đã rất bất ngờ khi gặp lại nhau trong tình cảnh thế này.

Đã 5 năm rồi, Tôn Hạo trông không mấy thay đổi, chỉ là anh nhìn trưởng thành hơn, chín chắn hơn thôi. Cuộc hôn nhân của chúng tôi đã đổ vỡ, tôi từng nghĩ 5 năm này có lẽ anh đã cùng kết hôn với người khác rồi. Vậy, người phụ nữ đi bên cạnh anh có phải là ai? Người yêu?

- Đã lâu không gặp.

- Phải, đã lâu rồi.

Mặc dù có bất ngờ nhưng tôi vẫn cố gắng lên tiếng hỏi trước, còn anh chỉ đáp lại đơn giản như vậy.

Tôi lúc này có thể nhìn rõ ánh mắt của Tôn Hạo, anh nhìn Thiên Vũ rồi lại nhìn về Ngô Lạc Thành. Có lẽ anh cho rằng tôi đã kết hôn với Ngô Lạc Thành rồi có cả con trai lớn thế này rồi.

- Anh Tôn, cô ấy là ai vậy? Hai người quen biết à?

- Chúng tôi...

- Chúng tôi là bạn cũ.

Tôi biết Tôn Hạo chẳng rõ nên nói về quan hệ của chúng tôi thế nào nên tôi đành nói hộ anh. Nghe cách xưng hô của người phụ nữ kia thì tôi có thể chắc chắn cô ấy không phải người yêu của Tôn Hạo. Về sau tôi mới biết, hóa ra hôm nay Tôn Hạo và người phụ nữ này cùng đi xem mắt, ấn tượng cũng khá tốt, còn hẹn sẽ gặp lại lần sau. Nhưng sau khi gặp lại tôi, anh và người phụ nữ kia cũng chẳng gặp lại nhau lần nào nữa.

- Không làm phiền hai người nữa, bọn em cũng phải vào trong dùng bữa rồi. Tạm biệt.

Tôi nắm chặt tay Thiên Vũ đi vào bên trong. Ngô Lạc Thành nhìn Tôn Hạo rồi cũng nhanh chóng rời đi. Còn Tôn Hạo, tôi cảm giác được ánh mắt của anh vẫn dõi theo tôi.

Thật sự khi gặp lại anh, những sự mạnh mẽ trước đó của tôi đã chẳng còn tác dụng gì nữa rồi. Tôi đã cố gắng để thật bình tĩnh khi gặp lại anh, nhưng hôm nay tôi đã run sợ và lo lắng. Hóa ra, tôi vẫn không thể nào có thể thẳng thắn đối diện với anh được. Hóa ra bao nhiêu năm qua đối với tôi mà nói lại vô nghĩa, tôi chỉ mạnh mẽ ở bề ngoài, ở lời nói khi không có anh.

.....

Trở về nhà, tôi giúp Thiên Vũ tắm rửa rồi dỗ dành cho thằng bé đi ngủ. Nhìn đồng hồ lúc này cũng đã 9 giờ.

Khi còn ở London, cứ dỗ dành Thiên Vũ ngủ xong là tôi đi ngủ ngay, nhưng hôm nay thì không cảm thấy buồn ngủ. Có lẽ vì chuyện gặp lại Tôn Hạo mà tôi không thể nào ngủ nổi nữa.

Ngồi ở sofa phòng khách, những hình ảnh quá khứ của tôi và Tôn Hạo bỗng chốc lại hiện về. Tôi nhớ đến khoảng thời gian yêu đơn phương anh, khoảng thời gian làm đám cưới với anh rồi cuộc sống sau kết hôn, cuối cùng là ly hôn. Chưa bao giờ tôi lại nhớ lại nhiều những chuyện cũ như lúc này.

- Em sao vậy?

Câu hỏi của Ngô Lạc Thành khiến tôi giật mình ngẩng đầu lên. Tôi nở nụ cười với anh, một nụ cười ngượng nghịu không giống những lần khác.

Ngô Lạc Thành ngồi xuống bên cạnh tôi, lại hỏi:

- Nhìn em hôm nay, anh biết là em vẫn còn bối rối lắm khi gặp lại anh ta. Nhưng mà Từ Lăng, chuyện giữa em và Tôn Hạo đã kết thúc từ 5 năm trước rồi, bây giờ mỗi người đều có cuộc sống riêng mà.

- Lạc Thành, có thể cho em mượn vai anh một lúc được không?

- Ừ.

Nhận được sự đồng ý của Ngô Lạc Thành, tôi tựa đầu vào vai của anh nhưng không hề khóc như anh nghĩ. Chỉ là trong lòng tôi lúc này nặng trĩu nỗi buồn, muốn tìm một bờ vai dựa vào để thấy thoải mái hơn chút ít.

- Chuyện của em, anh cũng biết rồi. Em dùng quãng thời gian 5 năm để quên đi những nỗi buồn trong quá khứ, cố gắng để bắt đầu lại từ đầu. Em cứ nghĩ là cho dù bây giờ gặp lại Tôn Hạo thì em sẽ không còn bối rối và lo lắng nữa, nhưng không phải như vậy. Anh biết không, em vốn dĩ vẫn chưa quên được mọi thứ, những thứ đó vẫn hằn sâu trong đầu em.

Ngô Lạc Thành vòng tay ôm lấy vai tôi, giọng của anh lúc này trở nên trầm ấm vô cùng:

- Thật ra, có người dùng cả đời chưa chắc đã quên được chuyện cũ, nhưng em cũng đừng lo lắng. Sau khi rời Tôn Hạo thì cuộc sống của em đã thay đổi rồi. Anh biết em còn yêu anh ta nhưng có nhiều chuyện vốn dĩ không thể nào thay đổi được đâu. Cuộc sống của em hiện tại chẳng phải rất tốt hay sao? Em có Thiên Vũ, còn có cả anh nữa.

- Cảm ơn anh.

- Đừng nói với anh mấy câu khách sáo như thế, nghe em nói mà anh cứ tưởng anh không còn là bạn em nữa mà chỉ là một người quen bình thường thôi ấy. Nói chung là anh không muốn nghe “cảm ơn” hay “xin lỗi” nữa đâu.

Tôi đã nói chuyện với Ngô Lạc Thành khá lâu, cho đến khi nhìn đồng hồ thì cũng đã 9 giờ 40 rồi.

Đạo gần đây, Ngô Lạc Thành đang có một buổi triển lãm tranh ở thành phố B nên anh khá bận, thời gian không có nhiều. Vừa lúc này vốn dĩ là anh chỉ ra ngoài lấy cốc nước rồi định đi ngủ, nào ngờ thấy tôi thì mới ở lại cùng trò chuyện với tôi. Bây giờ thì tôi đã thấy gương mặt có phần mệt mỏi của Ngô Lạc Thành nên bảo anh đi ngủ sớm.

Sau những lời chúc ngủ ngon đơn giản đến mức không thể nào đơn giản hơn, tôi tắt đèn phòng khách rồi quay về phòng ngủ.

Nhưng tôi vẫn không tài nào ngủ được, loay hoay mãi rồi quyết định ngồi dậy, đeo tai nghe nghe mấy bản nhạc cho dễ ngủ.

Không hiểu sao tôi càng nghe nhạc thì lại càng tỉnh, mà càng tỉnh thì lại nghĩ đến chuyện tối hôm nay, mà chuyện tối hôm nay lại gọi ra hình ảnh 5 năm trước đây. Dù không muốn nghĩ cũng không thể được.

Tôi tự hỏi mình quyết định về thành phố B lần này liệu có đúng hay không, tôi đã gặp lại anh và anh đã khơi gợi lại nhiều chuyện trước đây...

Bạn đang đọc truyện *Chi Mãi Là Giác Mơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hồi Ưc Trở Về

Năm ấy là năm biến động lớn nhất trong cuộc đời tôi, lúc đó tôi chỉ vừa mới tròn 18 tuổi thôi.

Từ nhỏ mẹ tôi đã mất, hai bố con tôi dựa vào nhau mà sống. Cuộc sống của hai bố con tôi tuy có phần yên ắng nhưng lại cực kỳ vui vẻ.

Nhưng sau khi tôi nhận được giấy báo trúng tuyển từ đại học B gửi đến được một tuần thì bố tôi qua đời vì cứu hai mạng người. Ngày bố qua đời, cuộc đời của tôi giống như một mảng tối chẳng có chút ánh sáng nào cả, chỉ chứa đựng nỗi đau và những giọt nước mắt. Tôi đau buồn làm tang lễ cho bố, bây giờ trên đời này, chỉ có mỗi mình tôi thôi.

Tôi còn nhớ bố từng nói là ông không thể ở bên cạnh tôi mãi được nên tôi phải học cách sống tự lập. Phải chăng đấy chính là lúc tôi phải sống tự lập như những gì bố đã nói trước kia hay sao?

Tôi biết, bố rất yêu thương tôi và mong muốn tôi sẽ có một cuộc sống hạnh phúc. Sau nửa tháng từ ngày bố mất, tôi khăn gói đến thành phố B học đại học, gạt qua nước mắt để tiếp tục sống những ngày không có bố bên cạnh. Có lẽ ở trên trời cao, bố cũng chỉ mong tôi như vậy thôi.

.....

Những ngày đầu đến thành phố B, tôi bỡ ngỡ chẳng biết gì cả. Tôi chuyển đến trường đại học B và ở luôn trong ký túc xá của trường. Ở môi trường mới này, tôi quen được nhiều người bạn tốt, trong đó có Lâm Dao, người bạn thân thiết nhất của tôi sau này.

Vẫn chưa chính thức vào học, tôi bắt đầu tìm kiếm công việc làm thêm ở trong thành phố B. Không lâu sau tôi đã nhanh chóng kiếm được một công việc, đó là nhân viên trong một quán cà phê gần trường. Hóa ra công việc ở thành phố B lại kiếm dễ dàng như thế, không giống như thành phố T quê tôi.

Sau vài tháng, tôi quen dần với mọi thứ ở thành phố B, cảm thấy mọi thứ cũng không quá khó khăn như tôi tưởng.

.....

Tôi học ngành Y ở đại học B này, so với nhiều ngành khác thì ngành này khó hơn nhiều. Nhưng tôi thích, từ nhỏ đã muốn trở thành bác sĩ rồi.

Dù mới chỉ là năm đầu, chương trình học còn dễ nhưng tôi đã cắm cúi vào học chẳng khác gì mấy sư huynh sư tỷ năm cuối. Tôi tự động viên mình, những gì tôi làm hôm nay sẽ giúp rất nhiều cho tương lai sau này.

Mà thời gian trôi qua cũng thật nhanh, tôi đã học ở đây 3 tháng rồi. Thời điểm Tết sắp đến, trường cho sinh viên nghỉ 1 tuần. Tôi cũng cảm thấy mệt nên 1 tuần này cố gắng nghỉ ngơi rồi lại học tiếp.

Đề rồi trong 1 tuần ấy, tôi đã gặp được Tôn Hạo, người đàn ông đã làm thay đổi cuộc đời tôi sau này.

- Này Từ Lăng, nhìn kia, đấy là Tôn Hạo, cũng học ngành Y giống cậu đấy. Đẹp trai không?

Hôm nay đẹp trời, Lâm Dao khoác tay tôi đi loanh quanh ở trong vườn trường. Nào ngờ vừa gặp được trai đẹp thì cô ấy đã dừng lại ngay, mãi mê ngắm rồi giới thiệu cho tôi biết luôn.

- Tôn Hạo là ai thế?

- Chán cậu thế, anh ấy học cùng ngành với cậu mà cậu còn chẳng biết. Chẳng hiểu mấy tháng qua tâm trí của cậu để tâm vào những cái gì nữa, có mỗi học thôi à? Đúng là...

Chưa kịp phản ứng lại, Lâm Dao đã kể ngay cho tôi về Tôn Hạo. Thì ra anh đang học năm thứ 3, trông đẹp trai mà lại là con nhà giàu nữa. Lâm Dao bảo bệnh viện trung tâm thành phố này là của bố anh.

- Tôn Hạo có cái kiểu đẹp trai phóng khoáng, tính tình thoải mái và đối xử rất tốt với mọi người. Mà cậu không biết đâu, forum trường mình hay đem so sánh Tôn Hạo với Tổng Thừa Huân của trường Thanh Đông. Ôi cậu không biết đâu, hai người này quá ưu tú đi ấy. Mà không chỉ forum trường mình đăng bài so sánh đâu, trường Thanh Đông cũng có đấy.

- Tổng Thừa Huân lại là ai thế?

Lâm Dao lại nhìn tôi, ánh mắt tỏ vẻ như kiểu “trai đẹp như thế mà sao cậu chẳng biết ai vậy, rốt cuộc cậu biết được những gì”? Nhưng nói kiểu gì được, mấy tháng qua tôi chỉ chú tâm vào học rồi đi làm, chuyện bên ngoài có biết gì đâu. Cũng may được Lâm Dao “khai thông kiến thức”, tôi mới biết hóa ra Tổng Thừa Huân mà cô ấy vừa nói đến chính là sinh viên khoa Luật nổi tiếng của trường đại học Thanh Đông.

- Nói chung thì Tôn Hạo và Tổng Thừa Huân tính cách trái ngược hoàn toàn luôn. Tôn Hạo vui vẻ phóng khoáng còn Tổng Thừa Huân lạnh lùng thâm trầm. Dù hai người học khác ngành nhưng đều là những sinh viên giỏi của hai trường, niềm tự hào luôn đấy.

- Vậy à?

- Tất nhiên rồi.

Nghe Lâm Dao kể, tôi bắt đầu có ấn tượng tốt với Tôn Hạo nhưng lúc ấy chưa hoàn toàn để ý đến anh.

.....

Tôi chỉ thật sự chú ý đến Tôn Hạo khi gặp mặt anh trong thư viện trường. Hôm ấy đặc biệt vắng vẻ, trong mấy chiếc bàn ở phía Nam chỉ có mỗi anh ở đấy. Thật sự trước đó, tôi cũng không nghĩ là sẽ gặp Tôn Hạo ở đây.

Không hiểu sao mà lúc nhìn thấy Tôn Hạo tôi lại run lên, thành ra chẳng mở được miệng chào hỏi. Anh cũng chỉ nhìn lướt qua tôi xem là ai rồi lại chăm chú vào quyển sách.

Tôi tuy ngồi học bài nhưng vẫn liếc nhìn anh. Hai lần đầu thì bình thường, đến lần thứ ba thì bị anh bắt gặp được. Tôi ngượng quá cúi gằm đầu xuống, chẳng dám ngẩng lên lần nào nữa. Và cũng từ lúc ấy, tôi cũng chẳng liếc trộm anh nữa. Nhưng cũng không thể phủ nhận, Tôn Hạo đúng là đẹp trai thật.

Ngồi suốt 2 tiếng trong thư viện, tôi loay hoay mãi với một bài tập chưa giải xong. Mấy tờ giấy nháp trắng bây giờ đầy chữ, đầy những nét gạch đen sì của tôi. Giáo sư ác quá, giao cho sinh viên năm nhất như tôi một bài tập khó như thế này. Mặc dù có hơi bực mình nhưng có thể làm được gì nữa chứ,

tôi lại phải đứng lên đi tìm thêm sách.

Phải mất 15 phút tôi mới tìm được mấy quyển sách ưng ý. Lúc quay lại thì thấy Tôn Hạo đã đi mất rồi. Nhưng cái mà tôi chú ý chính là một tờ giấy kẹp ở chỗ quyển sách trên bàn. Nhìn kỹ, đây chẳng phải là lời giải bài tập của tôi đây hay sao? Tôi lại nhìn về hướng cửa, là Tôn Hạo đã giúp tôi giải bài này? Có lẽ là anh, bởi ngồi ở đây chỉ có tôi và anh thôi.

Không biết sao mà lúc ấy tôi lại nở một nụ cười ngọt ngào và cũng từ lúc ấy, tôi nghĩ là tôi đã có cảm tình với Tôn Hạo rồi.

.....

Tôi là người nhát gan, tuy rằng tôi thích Tôn Hạo nhưng tôi lại chẳng dám thổ lộ gì với anh cả. Thời gian cứ thế trôi qua, tôi vẫn gặp Tôn Hạo và rốt cuộc tôi vẫn chẳng tỏ tình được, chẳng nói được hết những lời trong lòng mình ra.

Tôi còn nhớ hôm quay trở về ký túc xá thì thấy cô bạn cùng phòng Hoa Hoa khóc lớn. Hỏi ra thì mới biết là cô ấy đang đơn phương một anh chàng nhưng chẳng dám nói. Hôm nay cô ấy vốn định đi tỏ tình với anh chàng ấy nhưng sợ quá chẳng dám đi, chỉ về ca thán với bạn bè.

- Hoa Hoa, chuyện này thì có gì đâu chứ, cậu phải mạnh dạn lên mà đi tỏ tình với anh chàng đó.

- Nhưng mà Dao Dao, mình sợ lắm, mình chắc không làm được đâu. Cứ nhìn thấy anh ấy là mình lại run lên rồi, trong lòng cứ nổi lên lo lắng. Đến lúc ấy là mình dường như lại quên hết đi mọi thứ.

Lâm Dao lau nước mắt cho Hoa Hoa, sau đó vòng tay ôm lấy bả vai cô ấy, nhẹ giọng nói:

- Thôi Hoa Hoa, đừng khóc nữa. Tỏ tình chứ có phải chuyện gì ghê gớm lắm đâu. Mình bảo này, cậu đã thích anh chàng ấy thì phải mạnh dạn bày tỏ, phải bày tỏ thì cho dù có được nhận hay bị từ chối thì sau này nghĩ lại cậu sẽ không phải hối hận. Có hiểu lời này của mình không? Đừng sợ bị mất mặt, nếu cậu cứ sợ như thế thì chẳng làm gì được đâu.

“Đề sau này không phải hối hận” sao? Lời của Lâm Dao như khơi thông mọi suy nghĩ trong tôi. Tôi cũng giống như Hoa Hoa vậy, tôi thích Tôn Hạo nhưng chẳng dám nói với anh. Nhưng có một điều, đó là Lâm Dao nói đúng, tôi cũng phải tự mà đi tỏ tình với Tôn Hạo, cho dù có thành công hay thất bại thì bản thân tôi cũng sẽ không hối hận khi nhớ lại.

Chuyện này, tôi không dám kể cho bất kỳ ai biết mà chỉ giữ trong lòng. Đợi sau khi tôi gặp Tôn Hạo rồi hẵng hay.

.....

Chiều hôm ấy, tôi quyết tâm đi gặp Tôn Hạo để nói rõ lòng mình. Chẳng hiểu sao lúc này tôi lại không cảm thấy hồi hộp lắm, thật sự chỉ muốn nhanh chóng gặp và nói với anh mà thôi.

Nhưng, mọi chuyện lại không đi theo hướng mà tôi đã nghĩ.

- Này, có phải Tôn Hạo đang hẹn hò với Hoa khôi trường mình hay không? Tôn Hạo đẹp trai như vậy, cùng Hoa khôi thật là một cặp trời sinh luôn ấy, quá hợp với nhau rồi còn gì.

Khi nghe thấy câu nói của một bạn nữ, tôi đã giật mình. Có thật là Tôn Hạo đã có bạn gái hay không?

- Mình nghĩ là thật rồi, nguồn tin này là từ mấy người bạn của Tôn Hạo mà ra đấy. Nhưng công nhận Tôn Hạo và Hoa khôi quá đẹp đôi luôn ấy chứ. Mình cũng muốn được Tôn Hạo để ý nhưng e rằng không được rồi.

Lòng tôi lúc này như vỡ tan ra, hai cô bạn gái ấy cũng đã khuất rồi, không còn nghe thấy giọng nữa. Tôi ngồi xuống ghế đá gần đó, trong lòng thất vọng vô cùng. Thật sự không nghĩ đến khi mà tôi quyết định đi tỏ tình thì cũng là lúc anh đã có bạn gái. Thế là từ đấy về sau tôi gạt bỏ tất cả mọi tư tưởng về Tôn Hạo, cũng chỉ là đơn phương chứ chẳng dám bày tỏ.

Sau này nghĩ lại tôi cảm thấy sao lúc đó mà tôi suy nghĩ đơn giản như vậy chứ. Tôi chưa tìm hiểu xem việc Tôn Hạo có thật hẹn hò hay không mà đã vội từ bỏ nhanh như thế. Hóa ra việc anh hẹn hò với Hoa khôi cũng chỉ là một tin đồn vớ vẩn mà mãi sau tôi mới biết.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Mãi Là Giấc Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Bất Ngờ

Cuộc sống của tôi những ngày sau đó vẫn bình lặng mà trôi qua như vậy, giống như Lâm Dao nói thì quá đơn điệu. Vậy mà tôi cứ nghĩ nó sẽ thật sự đơn điệu cho đến khi tôi tốt nghiệp, nhưng không phải như vậy.

Khi tôi đang học đại học năm thứ ba, cuộc đời tôi lại trải qua một biến cố lớn khác khiến tôi cả đời không quên được. Tôi còn nhớ khi ấy tôi đang chuẩn bị tốt nghiệp thì bất ngờ có một cặp vợ chồng trung niên đến trường tìm tôi. Tôi nhớ ra họ, họ là hai người mà bố tôi đã cứu trong một trận hỏa hoạn 3 năm trước. Thật không ngờ lại có thể gặp được họ.

- Từ Lăng, thật may quá vì hai bác vẫn còn được gặp cháu. Ba năm nay cháu sống vẫn khỏe chứ?

Sau khi gặp mặt, hai bác ấy đưa tôi đến một quán cà phê gần trường nói chuyện. Dù có nghĩ thế nào tôi không thể nghĩ ra lý do họ tìm tôi suốt 3 năm qua. Là vì chuyện của bố tôi hay sao?

- Cảm ơn bác, mấy năm qua cháu sống rất tốt ạ.

- Thế thì tốt, tốt rồi.

Rồi bác gái nắm chặt lấy tay tôi, nước mắt bắt đầu chảy xuống khiến tôi hơi bất ngờ. Mọi chuyện đã qua rồi, bác ấy không cần phải như vậy.

- Cháu à, 3 năm trước bố cháu vì cứu hai bác mà qua đời, trong lòng bác cảm thấy vô cùng áy náy. Về sau hai bác có đến tìm cháu nhưng cháu đã chuyển khỏi thành phố T, có tìm thế nào cũng không ra. Mấy năm nay hai bác vẫn cố gắng tìm được cháu, không ngờ cháu lại ở thành phố B này.

Bác gái gương mặt vẫn đầm đìa nước mắt, bác trai lấy khăn giúp bác ấy lau đi. Nhìn thấy họ, tự dưng tôi cảm thấy mùi lòng.

- Bác Tôn, tại sao bác muốn tìm cháu ạ?

- Từ Lăng, hai bác tìm cháu cũng chỉ muốn nói với cháu một việc thôi. Cháu à, hai bác nợ cháu nhiều, e rằng dùng cả đời cũng không thể nào trả hết được. Vì thế mà hai bác rất muốn thay bố cháu chăm lo cuộc sống sau này của cháu, cháu thấy thế nào?

Câu nói của bác trai khiến tôi giật mình, không nghĩ rằng họ sẽ nói như vậy. Tôi vội lắc đầu nói:

- Hai bác, cuộc sống hiện tại của cháu rất tốt, cháu vẫn ổn, không sao đâu ạ. Nếu cháu thật sự có chuyện gì khó khăn thì cháu sẽ tìm hai bác. Chuyện của bố cháu, cháu biết, hai bác cũng đừng áy náy nữa.

- Không cháu ơi, hai bác thật sự muốn bù đắp thiếu thốn cho cháu. Lần trước vô tình nhìn thấy cháu ngoài đường nên mới biết cháu ở thành phố B này. Khi ấy bác đã nghĩ phải tìm được cháu rồi thì nên làm gì để bù đắp cho cháu. Vì thế nên bác muốn cháu lấy con trai bác, trở thành con dâu của bác.

Ngày hôm nay, tôi gặp hết bất ngờ này đến bất ngờ khác. Hai bác ấy muốn tôi lấy con trai họ để họ có thể bù đắp cho tôi hay sao? Thế còn người kia, anh ấy cũng đồng ý lấy tôi sao?

- Thật sự thì hai bác, cháu nghĩ...

- À phải, bác có đem hình con trai của bác đến đây. Thằng bé cũng học Y giống cháu, mà còn học luôn ở đại học B đấy.

Bác gái lấy trong túi xách ra một tấm ảnh, đưa tận tay cho tôi và nói:

- Đây là con trai bác, tên là Tôn Hạo.

Tôn Hạo? Lại thêm một câu nói nữa khiến tôi sững sờ. Tôi nhìn vào trong tấm ảnh kia, quả nhiên là Tôn Hạo. Không phải tôi nhìn nhầm đấy chứ, Tôn Hạo là con trai của hai bác ấy sao?

Tôi cứ nghĩ là trong thời gian qua, cái tên Tôn Hạo cũng đã dần phai mờ trong tâm trí của tôi rồi. Ai cũng từng có một thời yêu đơn phương và tôi cũng vậy. Tôi cho rằng tôi và Tôn Hạo chỉ là có duyên gặp mặt mà thôi. Nhưng thật không ngờ, hóa ra lại như vậy.

- Anh ấy... anh ấy đồng ý muốn lấy cháu ạ?

- Phải, đồng ý.

Khi ấy, tôi thật sự không hiểu vì sao Tôn Hạo lại đồng ý kết hôn với tôi nữa. Phải sau đó một thời gian tôi mới biết, hóa ra bác gái Tôn đã ép anh. Bác ấy bị bệnh nặng e rằng sống không còn lâu nữa, việc gặp được tôi khiến bác ấy càng muốn để Tôn Hạo kết hôn với tôi. Thế là bác ấy đã bảo Tôn Hạo hãy kết hôn với tôi, coi như đó là di nguyện cuối cùng của bác ấy.

Còn Tôn Hạo, thật sự anh là một người con rất hiếu thảo. Vì chuyện này mà anh đã đồng ý cùng tôi kết hôn. Không rõ anh đã biết về tôi hay chưa nhưng anh đã đem cả hạnh phúc sau này ra để làm theo di nguyện của mẹ.

- Từ Lăng, cháu có đồng ý không?

- Cháu...

Tôi đã rất băn khoăn không biết phải nên trả lời hai bác ấy như thế nào nữa. Tôi ban đầu đã có ý định từ chối nhưng sau khi biết người mà tôi có thể kết hôn là Tôn Hạo, tôi đã chần chừ.

Thấy tôi cứ ngồi im không nói gì, hai bác ấy cũng trở nên gấp gáp hơn, nhanh chóng hỏi tôi:

- Cháu đồng ý không?

Lúc này tôi mới mỉm cười gật đầu:

- Vâng ạ.

- Thế thì quá tốt rồi.

Nhận lời xong, tôi cảm thấy vui mừng vô cùng. Nhưng vui mừng vì cái gì? Vì tôi được lấy người tôi yêu thầm từ lâu, trở thành vợ anh?

.....

Khi tôi kể chuyện này cho Lâm Dao biết, cô ấy đã kinh ngạc vô cùng. Kinh ngạc bởi vì người tôi lấy chính là Tôn Hạo – nam thần một thời của đại học B này, kinh ngạc bởi vì dù có thể nào tôi cũng quyết định kết hôn nhanh quá. Mọi thứ cứ như một giấc mơ vậy.

- Thật không ngờ giữa cậu với Tôn Hạo lại có mối duyên sâu xa đến như vậy đây. Càng không ngờ hơn nữa là hai người bọn cậu sắp làm đám cưới đến nơi rồi. Nếu như nữ sinh đại học B mà biết được thì chắc là lăn ra khóc ngất mà thôi. Mình chưa từng nghĩ đến việc cậu với Tôn Hạo là một đôi đâu. Bây giờ vẫn còn chưa hết ngạc nhiên đây này.

- Chính mình cũng không nghĩ đến.

- Nhưng sao kết hôn gấp gáp như thế?

Vừa rồi khi nói chuyện với hai bác Tôn, tôi có nghe hai bác ấy nói nửa tháng sau sẽ tổ chức đám cưới cho chúng tôi. Tôi hỏi vì sao lại gấp như thế thì bác gái nói rằng bác ấy bị bệnh, sức khỏe không được tốt lắm nên mong tôi và Tôn Hạo sẽ sớm tổ chức đám cưới.

Còn về chuyện đám cưới, hai bác ấy bảo tôi không cần phải lo lắng gì hết, mọi thứ hai bác sẽ chuẩn bị hết. Tôi khi ấy cũng không nói nhiều, để tùy ý của hai bác ấy thôi.

- Thế cậu với Tôn Hạo bao giờ đi làm thủ tục đăng ký kết hôn?

- Thứ hai tuần tới này. Vốn dĩ là định hôm nay nhưng lại là thứ bảy, cục dân chính nghỉ rồi.

- Haizzz... Còn nhớ 3 năm trước mình nói với cậu là mình nhất định sẽ lấy chồng trước cậu, để cậu làm phù dâu cho mình. Thật không ngờ cậu lại đi sớm hơn mình một bước đấy.

Tôi vỗ nhẹ lên vai của Lâm Dao, mỉm cười nói:

- Vậy thì Lâm Dao tiểu thư, đến ngày cưới của mình, cậu có đồng ý làm phù dâu của mình không?

- Nếu như cậu không chê mình béo thì mình đồng ý.

- Làm sao mình chê cậu được chứ? Mà cậu chỉ hơi tăng cân một chút thôi, so với nhiều người đáng vẫn đẹp lắm.

Bỗng nhiên Lâm Dao ôm chầm lấy tôi, giọng hơi khác đi, có vẻ như cô ấy ngậm ngùi đến suýt khóc:

- Từ Lăng, chúng ta tuy chỉ là bạn 3 năm nhưng mình thật sự mong muốn cậu được hạnh phúc. Cậu kết hôn rồi thì sẽ phải chuyển ra khỏi ký túc xá, mình sẽ nhớ cậu lắm đấy.

- Đừng như thế, cứ như là chúng ta chia ly không bao giờ gặp lại nữa ấy. Mình vẫn đi học, hàng ngày vẫn sẽ gặp cậu. Hoặc không rảnh rồi thì hẹn gặp nhau bên ngoài cũng được mà.

- Ừ.

Tôi không ngờ một lúc sau Lâm Dao lại khóc thật. Quả nhiên cái tính mím ứat này vẫn chưa thay đổi. Nhưng về sau dù có như thế nào đi chăng nữa thì Lâm Dao vẫn sẽ là bạn tốt nhất của tôi.

.....

Thứ hai, một ngày trời u ám.

Hôm nay là ngày tôi cùng Tôn Hạo đi đăng ký kết hôn. Vì ngày trọng đại này mà sáng nay tôi dậy từ lúc 5 giờ sáng, loay hoay rửa mặt rồi tìm một bộ quần áo thật đẹp. Ngoài Lâm Dao ra thì hai người bạn khác trong phòng ký túc xá đều không biết tôi sắp kết hôn.

Hôm qua mẹ chồng tương lai của tôi có gọi điện đến, bảo là sau khi đăng ký kết hôn xong thì tôi nên chuyển đến nhà ở luôn. Tôi biết thế nên đồng ý ngay, định sau khi đăng ký kết hôn xong sẽ trở về ký túc xá dọn dẹp một chút. Đồ đạc của tôi không nhiều nên chắc không cần tốn nhiều thời gian để

dọn.

Khi đồng hồ điểm 7 giờ 50, tôi vội vàng xách túi đi ra ngoài. Vì không muốn bị người khác chú ý đến nên tôi bảo Tôn Hạo không cần đến trường đón, tôi sẽ tự mình đến cục dân chính.

Phải mất 15 phút ngồi xe bus tôi mới đến được cục dân chính. Đi vào bên trong thì thấy đã có mấy cặp đến đó không biết là đăng ký kết hôn hay là ly hôn nữa. Ngó nghiêng một lúc, không thấy Tôn Hạo ở bên trong nên tôi đành xách túi ra bên ngoài chờ anh.

Tôi ngồi bên ngoài nhìn đồng hồ đến cả chục lần mà vẫn chưa thấy Tôn Hạo đâu cả, cảm thấy trong lòng tự nhiên rất lo lắng.

Một lần nữa tôi lại nhìn đồng hồ, đã 8 giờ 30 rồi. Đang định cầm điện thoại gọi cho Tôn Hạo xem anh ở đâu thì tôi nhìn thấy một chiếc xe ô tô đi đến. Không lâu sau, tôi thấy Tôn Hạo xuống từ chiếc xe đấy.

Bạn đang đọc truyện *Chi Mãi Là Giác Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Đám Cưới

- Em đợi lâu chưa? Xin lỗi, vừa rồi ở bệnh viện có chút chuyện nên anh phải ở lại một chút.

Tôn Hạo vừa đi đến chỗ tôi thì vội vàng nói ngay. So với lần cuối cùng tôi thấy anh là từ một năm trước thì bây giờ trông anh có vẻ chừng trạc hơn nhiều, cũng trưởng thành không ít.

- Không lâu đâu, em cũng vừa mới đến thôi.

- Em mang đủ giấy tờ chưa? Nếu đủ rồi thì chúng ta vào trong thôi. Chắc giờ này cũng chưa có đông người lắm, chúng ta cũng không phải đợi lâu.

- Vâng.

Đúng như Tôn Hạo nói, vì đến sớm nên cũng không có nhiều cặp đôi đến làm thủ tục. Chúng tôi đợi không lâu đã đến lượt mình.

Rất nhanh, những thủ tục đăng ký kết hôn đã hoàn thiện. Chúng tôi ngồi đợi một lúc để lấy giấy chứng nhận đăng ký kết hôn. Đến khi được cầm giấy kết hôn, tôi bỗng nhiên mỉm cười, trong lòng vui vẻ vô cùng. Bây giờ tôi đã trở thành vợ hợp pháp của Tôn Hạo rồi.

Sau khi làm xong thủ tục, Tôn Hạo lái xe đưa tôi trở về trường. Được một lúc thì anh hỏi:

- Hôm nay em dọn đồ về nhà đúng không? Sáng nay anh rảnh, có cần anh đến giúp em không?

- Không cần đâu, đồ đạc của em cũng không nhiều lắm. Với lại em không muốn anh đến trường, sợ rằng sẽ khiến cho người ta chú ý đến. Chuyện em với anh kết hôn, ngoài Lâm Dao ra thì em chưa nói với ai cả.

- Ừ, vậy thì theo ý em.

Không hiểu sao ngồi bên cạnh Tôn Hạo thế này, tôi cảm thấy rất run và hồi hộp. Tôi tự an ủi bản thân, tôi và anh bây giờ đã là vợ chồng rồi, chẳng có gì phải hồi hộp nữa cả.

- Em muốn sau khi làm đám cưới xong thì sẽ ở đâu? Nếu mà em không muốn ở chung nhà với bố mẹ thì ở bên ngoài anh có một căn hộ đấy, chúng ta có thể chuyển đến đó sống.

- Thật ra em nghĩ cứ ở chung với bố mẹ cũng được. Em biết sức khỏe của mẹ không tốt, em muốn ở gần để chăm sóc cho mẹ luôn. Như thế thì anh và bố cũng có thể an tâm hơn.

- Thế thì chúng ta cứ chuyển về nhà lớn cũng được.

Và sau câu nói này, cả hai chúng tôi đều im lặng cho đến tận lúc Tôn Hạo đưa tôi về đến gần trường.

Khi anh dừng xe, tôi còn ngó nghiêng xem xung quanh có bạn học nào quen không nữa. Chỉ sợ lỡ đâu họ nhìn thấy tôi bước xuống từ xe của Tôn Hạo thì lại nói này nói nọ.

- Mặc dù chúng ta kết hôn không giống người thường nhưng em cũng không cần phải làm thế đâu. Bọn họ biết chuyện chúng ta kết hôn thì cũng đâu có gì chứ, em không cần phải sợ.

- Vâng. Mà thôi em vào trong đây, hẹn gặp lại anh sau.

- Ủ.

Khi xe của Tôn Hạo đi khuất rồi tôi mới vào bên trong trường.

Lâm Dao giúp tôi thu dọn đồ đạc, còn giúp tôi mang chúng ra bên ngoài đưa lên taxi nữa. Tôi còn nhớ Lâm Dao khi ấy mặt hơi buồn một chút nhưng cô ấy cố gắng che giấu vì sợ tôi suy nghĩ linh tinh.

Tôi cũng không nói gì nhiều, chỉ nói “tạm biệt” với Lâm Dao thôi. Cũng chỉ là không cùng ở trong phòng ký túc xá nữa thôi chứ có phải là cách xa ngàn dặm đâu. Chúng tôi vẫn có thể gặp nhau mà.

.....

Sau 10 ngày chuẩn bị tất cả mọi thứ, cuối cùng đám cưới của tôi và Tôn Hạo cũng đã đến.

Đám cưới của chúng tôi được tổ chức tại khách sạn Viara, một khách sạn lớn thuộc tập đoàn Từ Thị. Bên trong hội trường tổ chức đám cưới được trang trí bằng rất nhiều hoa tươi, trông lãng mạn vô cùng.

Tôi đứng trước gương nhìn lại bộ váy cưới màu trắng tuyết đẹp kia, nhìn ngắm mãi mà không chán. Không nghĩ rằng tôi lại có thể được mặc váy cưới sớm đến như thế.

- Tân nương Quách Từ Lăng xinh đẹp của chúng ta, chuẩn bị đến giờ làm đám cưới rồi đấy.

Lâm Dao đi đến bên cạnh tôi và nói. Hôm nay Lâm Dao chính là phù dâu của tôi, cô ấy mặc bộ váy màu hồng kia trông thật sự rất đẹp. Vì có thể làm phù dâu hoàn hảo nhất của tôi, trong 10 ngày liền Lâm Dao đã tích cực giảm cân để có được một thân hình chuẩn nhất.

- Tự nhiên mình hồi hộp quá.

- Bình thường thôi, hồi hộp thì cô dâu nào mà chẳng có.

Lúc quay sang định nói với Lâm Dao vài câu nữa thì tôi thấy Tôn Hạo đi vào trong. Trông anh hôm nay thật sự rất đẹp trai, bộ âu phục dành cho chú rể kia rất hợp với anh.

- Đến giờ rồi, chúng ta mau ra thôi.

- Vâng.

Tôn Hạo đi đến bên tôi, tôi liền khoác lấy tay anh, cố gắng thật bình tĩnh. Nhưng vẫn sợ là lúc đi vào bên trong hội trường sẽ ngã vì váy hơi dài.

- Sẽ không ngã đâu.

Dường như Tôn Hạo hiểu rõ tất cả những suy nghĩ của tôi lúc này. Tôi chỉ mỉm cười gật đầu nhìn anh. Tâm trạng lúc này cũng thoải mái hơn nhiều.

.....

Phù dâu Lâm Dao của tôi cùng với phù rể Từ Dịch Phàm – Tổng giám đốc của Tập đoàn Từ Thị, cũng là bạn thân của Tôn Hạo đi vào bên trong trước. Sau đó, tôi khoác tay Tôn Hạo đi vào trong màn vô tay của mọi người. Những cánh hoa từ bên trên rơi xuống, đẹp giống như những bông tuyết ngày đông vậy.

Trước mặt mục sư, chúng tôi bắt đầu những lời tuyên thệ:

- Tôn Hạo, con có đồng ý cưới Quách Từ Lăng làm vợ không? Yêu thương cô ấy, chung thủy với cô ấy, tôn trọng và bảo vệ cô ấy, dù bệnh tật hay khốn khổ, dù giàu có hay nghèo khó, con vẫn sẽ ở bên cô ấy cho đến chết chứ?

- Con đồng ý.

Rồi mục sư lại quay sang nhìn tôi, hỏi câu tương tự:

- Quách Từ Lăng, con có đồng ý cưới Tôn Hạo làm chồng không? Yêu thương anh ấy, chung thủy với anh ấy, tôn trọng và bảo vệ anh ấy, dù bệnh tật hay khốn khổ, dù giàu có hay nghèo khó, con vẫn sẽ ở bên anh ấy cho đến chết chứ?

- Con đồng ý.

Mục sư mỉm cười, nhìn tôi rồi lại nhìn về phía Tôn Hạo:

- Mời hai con trao nhẫn cưới.

Tôn Hạo lấy nhẫn từ hộp ở trong tay Từ Dịch Phàm rồi đeo vào cho tôi. Tôi cũng lấy nhẫn từ chỗ Lâm Dao rồi đeo vào cho anh. Anh lúc này nhìn tôi rồi

cầm mic nói:

- Từ Lăng, mặc dù chúng ta làm đám cưới không giống những người khác nhưng em yên tâm, anh sẽ luôn ở bên cạnh, chăm sóc và bảo vệ em.

Nghe những lời này, tôi cũng mỉm cười, cầm lấy mic và nói:

- Em cũng sẽ luôn ở bên anh, luôn tin tưởng và yêu anh.

Rồi Tôn Hạo hôn tôi, một nụ hôn nhẹ nhàng thoáng qua khoảng 5 giây. Tôi biết, những lời mà anh nói, nụ hôn của anh ngày hôm nay không hoàn toàn tự nguyện. Nhưng, tôi vẫn chấp nhận lấy anh.

- Ta tuyên bố, hai con chính thức trở thành vợ chồng.

Những tiếng vỗ tay càng lúc càng lớn hơn. Tôi cảm thấy trong lòng lúc này rất ấm áp và cũng rất hạnh phúc.

.....

Bữa tiệc cưới kết thúc vào lúc 8 giờ tối, sau đó Tôn Hạo lái xe đưa tôi trở về nhà. Đêm tân hôn hôm nay, tôi có chút lo lắng.

Vừa trở về phòng, tôi đã vội mang theo quần áo rồi đi vào trong phòng tắm ngay. Chẳng biết vì sao mà khi về nhà đến giờ, cứ nhìn thấy Tôn Hạo là tôi lại ngượng, đỏ hết cả mặt lên.

Cuối cùng, chúng tôi vẫn phải đối mặt với nhau. Tôi nhìn Tôn Hạo thì cảm thấy có gì đó không đúng. Đêm tân hôn này của chúng tôi hình như không giống tân hôn mà tôi xem trên TV.

- Từ Lăng, em biết mối quan hệ thật sự giữa hai chúng ta, phải không? Tuy bây giờ chúng ta đã kết hôn nhưng em yên tâm, anh sẽ không đi quá giới hạn gì với em đâu. Anh nghĩ chúng ta nên cần có thêm thời gian để hiểu rõ ràng hơn về mối quan hệ của chúng ta.

Tôi hơi cúi đầu xuống, tôi biết anh không yêu tôi, trong mắt anh thì cuộc hôn nhân này là “hữu danh vô thực”.

- Em hiểu ý anh không?

- Em hiểu rồi.

Tôi phải cố lắm mới nói ra được 3 từ này. Trước đó tôi cũng có suy nghĩ, nhưng lấy anh, tôi không hối hận.

- Cả ngày hôm nay chắc em cũng mệt rồi, đi nghỉ sớm đi.

Tôi quay lại nhìn thì thấy Tôn Hạo lên giường và nằm ngay ở sát mép. Tôi mỉm cười lại rồi cũng lên giường nằm sát mép giống như anh vậy.

Tôi vội tay tắt đèn ngủ rồi hơi ngoái đầu nhìn Tôn Hạo đang nằm quay lưng lại với tôi. Chỗ khoảng giường rộng kia phải chăng chính là khoảng cách của chúng tôi hiện tại hay sao?

Hơi thở của Tôn Hạo càng lúc càng trở nên đều đặn hơn, có lẽ anh đã ngủ say rồi. Còn tôi, cả đêm nay tôi không thể nào ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *Chi Mãi Là Giác Mơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Nghĩa Là Gì?

Tôi đã kết hôn với Tôn Hạo cũng đã được 3 tháng, thời gian này cảm thấy cũng bình thường và thật sự, tôi chẳng thấy tôi với anh giống vợ chồng một chút nào cả. Tôn Hạo đối với tôi chẳng mấy tình cảm nhưng chưa đến nỗi hờ hững ghét bỏ ra mặt cả. Chúng tôi hàng ngày chạm mặt, cùng nằm trên cùng một chiếc giường nhưng sao thấy xa cách quá.

Tôi còn nhớ 15/8 là sinh nhật của Tôn Hạo, tôi đã cất công đi lòng vòng khắp cả thành phố B này chỉ để mua một chiếc cà vạt làm quà cho anh. Không những vậy, tôi còn “lượn lờ” không biết bao nhiêu trang web chỉ để học làm bánh sinh nhật cho anh. Hôm ấy trông anh có vẻ như rất vui còn cảm ơn tôi nữa, làm tôi cứ nghĩ là mối quan hệ giữa tôi và anh đã tiến triển hơn. Nhưng có vẻ như tôi đã nhầm to rồi. Vốn dĩ chẳng có thay đổi gì cả.

Sáng hôm nay mẹ chồng tôi phát bệnh phải đưa gấp vào bệnh viện. Tôi lo lắng muốn ở lại bệnh viện chăm sóc cho bà nhưng bố chồng tôi bảo không cần, nói tôi cứ về nhà, ông sẽ chăm sóc được. Bố chồng cũng không để Tôn Hạo ở lại vì mấy ngày qua anh bận rộn quá không được nghỉ ngơi. Tôi cũng không làm khác ý ông, lẳng lặng trở về nhà.

9 giờ tối.

Tôi nhìn đồng hồ lần thứ bao nhiêu rồi chẳng biết, lại suy nghĩ về việc đã muộn rồi nhưng chưa thấy Tôn Hạo trở về. Nhưng tôi không gọi điện cho anh vì nghĩ chắc ở bệnh viện có việc gì đấy.

Nhưng khi tôi vừa xuống tầng để lấy nước uống thì thấy xe của Tôn Hạo. Thì ra là anh đến chỗ Tống Thừa Huân rồi uống say, Tống Thừa Huân chẳng còn cách gì đành lái xe đưa anh về nhà. Sau khi đưa Tôn Hạo vào trong phòng ngủ thì Tống Thừa Huân cũng cáo từ luôn.

- Thiếu phu nhân, trà giải rượu đây.

- Thím cứ để đấy cho cháu đi ạ. Mà phải rồi thím Lã, bây giờ cũng không còn sớm nữa nên thím đi nghỉ đi.

- Nếu có gì thì Thiếu phu nhân cứ gọi tôi.

- Vâng ạ.

Thím Lã vừa rời đi, tôi vội cầm ngay chén trà giải rượu cho Tôn Hạo uống. Sau khi anh uống xong, tôi lại vào trong nhà tắm lấy khăn lau mặt cho anh nhưng nào ngờ anh lại nắm chặt lấy cổ tay tôi và đè tôi xuống. Bờ môi anh áp chặt lấy môi tôi nhưng khi ấy tôi không kháng cự gì.

.....

Sáng hôm sau tôi mơ hồ tỉnh dậy, cả người cảm thấy đau nhức vô cùng. Chuyện đêm hôm qua như thế nào, tôi vẫn còn nhớ rất rõ.

Nhìn sang bên cạnh, Tôn Hạo đã không thấy đâu nữa nhưng hơi ấm của anh vẫn còn, mùi rượu cũng vẫn phảng phất. Tôi vội lấy áo ngủ ở dưới đất mặc vào.

Lật chăn lên, tôi nhìn thấy một vết máu đỏ ở bên trên đó. Tôi chỉ thờ dài nhưng trong lòng cảm thấy rất vui vẻ và hạnh phúc.

Tiếng cửa mở phòng tắm vang lên, Tôn Hạo bước ra ngoài. Nhìn thấy anh, gương mặt tôi đỏ bừng lên. Đối với tôi thì chuyện này thật sự có gì đó khiến tôi xấu hổ, dù tôi và anh đã là vợ chồng. Tôi vội cúi gằm mặt xuống, chạy nhanh vào phòng tắm rồi đóng cửa lại.

Đến lúc tôi ra khỏi nhà tắm thì cũng đã là 1 tiếng sau đó, Tôn Hạo lúc này cũng đã đi đến bệnh viện rồi. Ga giường cũng đã được thay mới, có lẽ anh cũng đã nhìn thấy vết máu kia rồi.

Nhưng... anh nghĩ gì?

- Thiếu phu nhân?

- Dạ?

Thím Lã gọi khiến tôi giật mình. Từ nãy tới giờ tôi cứ mãi suy nghĩ chuyện tối qua mà quên mất không ăn sáng.

- Thiếu phu nhân, bữa sáng nay tôi làm không ngon hay sao mà cô không ăn vậy? Hay là cô muốn ăn gì khác thì bảo với tôi, tôi sẽ làm cho cô.

- Không, không ạ. À phải thím Lã, sáng nay Hạo đi làm lúc nào vậy ạ?

- 7 giờ 15 cậu ấy đã đi rồi ạ, cũng không ăn sáng gì cả. Nhưng trông gương mặt Thiếu gia có vẻ mệt mỏi, hình như có gì đó không vui.

Không vui? Chuyện gì khiến anh không vui? Là chuyện công việc của anh... hay là chuyện cùng tôi đêm qua? Nếu anh không vui về chuyện đêm qua vậy thì việc đó là anh muốn hay chỉ vì say rượu?

.....

Cả ngày hôm nay tôi ngoài việc đến bệnh viện thăm mẹ chồng ra thì chỉ ở nhà. Thật ra chuyện tôi và Tôn Hạo tối qua cũng chẳng có gì to tát cả, dù sao chúng tôi cũng là vợ chồng nhưng tôi vẫn cứ suy nghĩ mãi. Không biết có phải tôi đã nghĩ quá hay không nữa.

Tôi ngồi xem TV mà cũng không hẳn chú ý đến chương trình đang phát sóng kia, để rồi giật mình khi nghe thấy tiếng xe ô tô của Tôn Hạo.

Tôi bước đến chỗ cửa sổ nhìn, vừa đúng lúc Tôn Hạo xuống xe đi vào trong. Hôm nay anh không như hôm qua, hôm nay trông anh vẫn ổn, dáng đi cũng rất bình thường.

Tiếng cửa phòng mở ra, tôi quay người lại thì nhìn thấy Tôn Hạo. Gương mặt anh vẫn trầm trầm như vậy, chẳng biểu hiện gì nhiều.

- Đã muộn thế này rồi mà sao em chưa ngủ?

Tôi mỉm cười nhìn anh, vẻ ngượng ngùng và xấu hổ sáng nay cũng không còn nữa, chỉ hỏi:

- Hôm nay anh bận lắm à? Đã ăn cơm tối chưa vậy?

- Anh ăn ở bệnh viện rồi.

Tôn Hạo đặt điện thoại và vì tiện lên tủ đầu giường, anh cũng cởi áo vest ra, tuy không hoàn toàn nhìn về hướng tôi nhưng những câu nói sau đó của anh vẫn là nói cho tôi nghe:

- Em cũng biết công việc của anh rất bận, vì thế mà thời gian về nhà cũng chênh lệch lắm. Em không cần tới nào cũng phải đợi anh như thế đâu, cứ ngủ sớm đi cũng được. Cứ thức khuya như thế này sáng mai ngủ dậy dễ đau đầu lắm. Mà sức khỏe của em cũng hơi yếu, trời đêm lại còn se lạnh, rất dễ bị cảm. Nhớ là nên đóng cửa vào buổi tối.

Tôi nhìn theo bóng lưng anh, anh nhẹ nhàng đi đến gần chỗ tôi, đóng cửa sô lại. Trong lòng lúc này cũng ấm áp lạ thường.

- Có nước nóng đây, anh đi tắm đi.

- Anh biết rồi. À phải, ngày mai mẹ sẽ xuất viện, vừa rồi anh có qua chỗ phòng của mẹ, mẹ bảo anh nói với em là ngày mai không cần em đến bệnh viện đâu, cứ ở nhà là được rồi. Mẹ nói em làm bánh ngọt rất ngon nên mai làm cho mẹ một chút ăn cho đỡ đắng miệng.

- Vâng.

- Anh đi tắm, em ngủ đi.

Tôn Hạo đi thẳng vào trong phòng tắm, tôi cứ nhìn theo bóng lưng anh cho đến khi cửa phòng tắm đóng lại.

Tôi lại trèo lên giường, thật sự là lúc này tuy đã khuya nhưng không tài nào ngủ được. Tôi cầm điều khiển TV bấm qua bấm lại rồi dừng ở một kênh phim, chăm chú ngồi xem.

Khi Tôn Hạo bước ra khỏi phòng tắm, tôi nhìn thấy vẻ hơi bất ngờ của anh. Có lẽ anh nghĩ tôi đã ngủ, không ngờ tôi vẫn còn thức đến tận bây giờ.

Anh ngồi lên giường rồi quay sang nhìn tôi, giọng trầm ổn hỏi:

- Sao thế?

Tôi lắc đầu, chỉ nói:

- Không có gì cả.

Anh lại im lặng một hồi rồi mới hỏi tiếp:

- Thật ra, anh có chuyện muốn hỏi em.

Tôi nhìn anh chằm chằm, môi mím lại, hai bàn tay cũng nắm chặt vào nhau, có chút lo lắng về chuyện mà anh sắp hỏi. Tôi không biết anh muốn hỏi gì, nhưng nhìn bộ dạng nghiêm túc của anh thì e rằng chuyện này chắc cũng khá quan trọng, với anh và cũng có lẽ với cả tôi.

- Em thấy cuộc hôn nhân của hai chúng ta như thế nào? Em có hoàn toàn vừa ý hay không?

Nghe câu hỏi này của Tôn Hạo mà tay tôi run lên, trong lòng lúc này cảm thấy sợ hãi. Anh hỏi như thế là có ý gì?

Khi ấy tôi chỉ nghĩ, anh hỏi câu này phải chăng là anh đã chán ngán tôi, muốn cùng tôi ly hôn? Ban đầu anh đồng ý cùng tôi đám cưới, vốn dĩ anh cũng đâu có yêu tôi, chỉ là mình tôi đơn phương mà thôi.

Tôn Hạo vẫn đang nhìn tôi, anh chờ tôi cho anh một câu trả lời, nhưng tôi biết nên nói với anh như thế nào đây?

- Em có cảm thấy hạnh phúc khi kết hôn cùng anh không?

- Em... em...

Đáng lý ra tôi sẽ nói "có", nhưng chẳng hiểu sao khi cứ nhìn gương mặt của Tôn Hạo thì tôi lại chẳng thể nói thêm được bất cứ điều gì nữa. Tôi biết bộ dạng của tôi lúc này là như thế nào, một gương mặt bối rối và cũng lo lắng.

- Anh biết rồi, anh biết câu trả lời của em rồi. Còn chuyện tôi hôm qua, anh thật sự xin lỗi.

- Thật ra em...

- Muốn rồi, ngủ đi.

Tôn Hạo nằm hẳn xuống giường, xoay lưng lại với tôi. Tôi quay sang nhìn anh, nhìn gương mặt nghiêng của anh lúc này. Nghĩa là sao đây? Tại sao hôm nay anh lại nói với tôi những điều này chứ?

Tôi tắt đèn ngủ rồi cũng nằm xuống, mắt hướng nhìn ra phía cửa sổ, nhìn ánh trăng sáng bên ngoài kia. Vốn dĩ tôi đã mất ngủ, nhưng nghe xong câu hỏi

của Tôn Hạo, tôi biết chắc là đêm nay tôi không ngủ được rồi.

Tôi cứ suy nghĩ mãi, suy nghĩ cho đến tận sáng hôm sau mà vẫn chưa tìm được cho mình một câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Chi Mãi Là Giác Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chia Ly

Lại 1 tháng trôi qua.

Lúc tôi trở về nhà thì cũng đã 2 giờ chiều.

Trưa nay tôi gọi Lâm Dao đi cùng cơm, ngồi kể lể cho cô ấy nghe chuyện của tôi và Tôn Hạo hiện giờ. Thật ra Tôn Hạo vẫn như vậy, như những ngày đầu tôi và anh kết hôn vậy, nhưng không hiểu sao giờ tôi cảm thấy khoảng cách giữa chúng tôi ngày càng xa. Tôi nói với Lâm Dao tôi khổ sở lắm, tôi không biết phải làm thế nào, tôi không biết cuộc hôn nhân này đối với tôi, đối với Tôn Hạo có thật sự hạnh phúc hay không.

Trong căn phòng kín ở nhà hàng ấy, tôi khóc ầm lên, Lâm Dao chỉ ôm tôi. Cô ấy bảo tôi nên nói rõ mọi thứ cho Tôn Hạo biết, nói cho anh tình cảm của tôi. Để xem lúc đấy anh nói thế nào.

Tôi nghe lời Lâm Dao không khóc nữa, định bụng đợi tối nay sẽ nói rõ mọi chuyện với Tôn Hạo xem thế nào.

Nhưng, mọi chuyện lại không đi theo ý mà tôi nghĩ.

.....

Tôi đợi Tôn Hạo đến tận 8 giờ tối anh mới về. Tôi cố gắng nhìn thẳng vào mắt anh, lấy dũng khí nói:

- Hạo, thật ra em...

- Từ Lãng, để anh nói trước được không?

Tôi không nghĩ là Tôn Hạo lại chặn ngang lời nói của tôi như vậy. Nhưng trông anh hôm nay nghiêm túc quá, phải chăng là thật sự có chuyện gì đó muốn nói với tôi sao?

- Anh nói đi.

- Anh biết, để em phải kết hôn với anh, đối với em thật sự rất là bất công. Thời gian qua anh cũng đã thấy rõ mọi chuyện rồi, cũng suy nghĩ rất nhiều lần. Anh cảm thấy hôn nhân này như đang bó buộc em, khiến em cảm thấy không thoải mái, không hạnh phúc. Nếu như em đã không thoải mái và hạnh phúc khi ở bên anh, vậy thì chúng ta ly hôn đi.

Tôi đã từng nghe Tôn Hạo nói nhiều lời gây ngạc nhiên lắm, nhưng lời anh nói hôm nay thật sự khiến tôi kinh hoàng.

- Anh... muốn ly hôn?

- Phải, anh biết em không yêu anh, em lấy anh, lấy một người mà em không yêu thì em liệu có thể hạnh phúc được hay không? Vậy thế nên sau khi suy nghĩ, anh cho rằng chúng ta nên ly hôn thì hơn. Ly hôn rồi, cả em và cả anh nữa sẽ đều cảm thấy thoải mái hơn.

Những lời mà Tôn Hạo nói khiến nước mắt tôi cứ chảy xuống, ngăn mãi cũng không thể nào ngăn được. Thì ra trong 4 tháng qua anh không hề yêu tôi, chẳng hề rung động trước tôi. Tôi đã làm nhiều việc như thế mà anh vẫn không thể nào yêu tôi được. Tại sao lại như vậy chứ?

Khi đồng ý lấy anh, tôi biết là anh không hề yêu tôi, một chút cũng không. Anh lấy tôi là để hoàn thành di nguyện của mẹ, là để thay bố mẹ anh báo đáp ơn cứu mạng ngày trước của bố tôi. Tôi đã từng nghĩ, chúng tôi chung sống lâu ngày, tôi sẽ khiến cho anh yêu tôi. Nhưng, tôi vốn dĩ chẳng làm được gì cả, tôi đã thất bại rồi. Đây không phải là truyện ngôn tình.

- Anh xin lỗi, là vì anh mà thời gian qua đã khiến em phải chịu khổ sở rồi. Nhưng, anh cũng thật sự mong em có một cuộc sống mới thoải mái và hạnh phúc, không bị bó buộc nữa.

Lời sau đấy của Tôn Hạo, tôi chẳng nghe lọt câu nào cả. Lúc này tôi chỉ đắm chìm vào những suy nghĩ của bản thân mà thôi.

Anh nói ly hôn có nghĩa là anh không yêu tôi, vốn dĩ là chẳng thể yêu. Vậy bây giờ tôi còn gì để níu giữ nữa? Tôi không làm cho anh yêu tôi, tôi đã thất bại rồi. Phải chăng là tôi nên nghe theo anh, ly hôn? Không yêu nhưng vẫn phải sống với nhau, một mối lăm đúng không? Anh không yêu tôi mà phải sống với tôi, anh sẽ không vui vẻ. Tôi yêu anh, nhưng không nhận được đáp trả từ anh, liệu tôi sao có thể hạnh phúc hơn?

Có lẽ, chúng tôi nên ly hôn. Tôi biết là cho đến tận bây giờ, những điều mà tôi làm đã trở nên vô nghĩa.

.....

Ngày tôi và Tôn Hạo ly hôn, trời mưa tầm tã. Mẹ chồng tôi đã khóc rất nhiều, nói rằng không muốn để chúng tôi ly hôn. Khi ấy tôi đã nói với bà, nếu không yêu nhau mà cứ ở bên nhau sẽ khiến đối phương phải khổ sở. Tôi cũng cảm ơn bà cùng bố chồng và Tôn Hạo 4 tháng qua đã cho tôi một cuộc sống ấm áp và hạnh phúc như một gia đình thật sự. Nhưng có lẽ, mọi thứ chỉ nên dừng ở đây mà thôi, đừng nên tiếp tục nữa.

Tôi quyết định sẽ trở lại trường học tiếp nhưng cuối cùng lại không thể được nữa rồi.

Hai ngày sau khi ly hôn với Tôn Hạo, tôi đến bệnh viện kiểm tra vì cảm thấy sức khỏe không ổn. Bác sĩ chuyển tôi đến khoa phụ sản kiểm tra và kết quả mà tôi nhận được, đó là tôi đã mang thai.

- Tại sao lại như vậy chứ? Tại sao?

Tôi nhìn tờ kết quả, cười không được mà khóc cũng chẳng xong. Thật sự là gì? Tại sao lại như vậy?

Khi ấy, tôi đã nghĩ đến việc báo chuyện này cho Tôn Hạo biết, nhưng báo để làm gì? Anh lại cùng tôi đi đăng ký kết hôn, vì đứa bé sao? Dừng đứa bé để ràng buộc anh?

Rồi tôi lại bác bỏ điều này, cho rằng tôi không thể làm như vậy. Chúng tôi đã ly hôn, tuy đứa bé là ngoài ý muốn nhưng có lẽ không nên ràng buộc nhau nữa, chỉ khổ mà thôi.

Vậy là, tôi đã nói mọi chuyện cho Lâm Dao nghe. Cô ấy thậm chí khi nghe chuyện còn kinh ngạc hơn cả tôi.

- Cậu muốn giữ lại đứa bé, vậy tương lai sau này của cậu sẽ thế nào? Cậu có thể đi học được nữa không?

- Mình không quan trọng điều đó nữa rồi.

Lâm Dao nói với tôi, bảo tôi nên bỏ đứa bé đi. Tôi còn trẻ, con đường mà tôi đi sau này còn rất dài, tôi không thể vì đứa bé mà bỏ ngang mọi thứ được. Nhưng tôi lại làm không được. Con của tôi tôi không thể bỏ, dù sau này tôi không thể học Y, không thể làm bác sĩ, tôi cũng bằng lòng.

Lâm Dao cũng không ngăn cản quyết định của tôi, chỉ hỏi tôi là sau này sẽ ở đâu, sống thế nào. Tôi nói, tôi sẽ trở về thành phố T, quê nhà của tôi sống. Với tôi, thành phố B này có quá nhiều đau thương rồi.

- Cậu sống một mình như vậy, mình lo lắm. Cậu không có công việc ổn định thì lo cho tương lai kiểu gì đây chứ?

Tôi vỗ nhẹ lên vai của Lâm Dao, tôi biết cô ấy cũng rất lo lắng cho tương lai sau này của tôi.

- Đừng lo lắng nữa, cậu cứ yên tâm đi, mình sẽ không sao đâu. Không đi học được nữa thì có thể đi làm, mà bây giờ cũng có khá nhiều công việc nhân nhả kiếm được tiền.

- Nói gì thì nói, mình vẫn lo.

- Thế thì thỉnh thoảng cậu đến thành phố T thăm mình cũng được. Còn mình, nếu có điều kiện thì sẽ trở lại đây thăm cậu.

Khi ấy, Lâm Dao đã ôm tôi, một cái ôm kéo dài như không muốn buông ra nữa. Cuộc đời cô ấy trải qua nhẹ nhàng quá nên khi nhìn thấy tôi như thế này khiến cô ấy rất xót xa, cảm thấy số phận thật trêu ngươi.

Nhưng biết được thế nào, cuộc đời mỗi con người đều đã được định sẵn là khác nhau rồi. Tuy tôi không sống trong một gia đình hạnh phúc như Lâm Dao, tuy cuộc đời tôi có lắm biến cố và không được nhẹ nhàng như cô ấy nhưng tôi chưa bao giờ bỏ cuộc. Tôi vẫn sẽ luôn cố gắng, tôi tin là sự cố gắng của tôi trong tương lai sẽ được đền đáp.

.....

Tôi về thành phố T được 1 tháng, cuộc sống vẫn bình lặng mà trôi qua như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Tôi cũng bắt đầu làm cộng tác viên cho một trang báo mạng về Y học, lương tháng cũng khá ổn. Bây giờ tôi đang mang thai, ngoài công việc này ra thì tôi chẳng biết còn việc gì để kiếm ra tiền nữa.

Đến một hôm tôi nhận được điện thoại của Lâm Dao, nói rằng mẹ chồng tôi đã qua đời. Nghe vậy tôi vội vàng trở về thành phố B.

Thời tiết bây giờ cũng đã đầu mùa đông, lạnh hơn rồi. Bụng bầu của tôi mới 2 tháng, mặc thêm nhiều áo thì chắc mọi người cũng chẳng nhận ra điểm gì khác. Tôi có lẽ sẽ không phải giải thích gì với Tôn Hạo.

Chập tối tôi mới đến thành phố B, vội vàng bắt taxi đi đến nhà của Tôn Hạo.

Khi gặp lại Tôn Hạo, tôi không nghĩ anh lại gầy như thế này. Mắt anh sưng lên, gương mặt nhợt nhạt, đầu tóc cũng chẳng chải. Tôi đau xót nhìn anh nhưng chẳng thể làm được gì nữa. Mẹ chồng tôi đã qua đời rồi. Nghe bố chồng trước nói, bà ra đi rất thanh thản. Nhưng bà vẫn đau đầu chuyện không thể được gặp mặt tôi lần cuối.

Buổi tối hôm ấy, tôi ngồi một mình trong phòng mà khóc, cả đêm không tài nào ngủ được.

Vì chuyện của mẹ chồng trước, tôi đã ở lại nhà Tôn Hạo 3 ngày, giúp anh và bố lo chuyện tang lễ cho mẹ. Tôi cố gắng giúp Tôn Hạo mọi thứ có thể, tôi biết tâm trạng của anh hiện giờ không tốt lắm.

Ngày thứ 4, tôi quyết định trở về thành phố T và bảo Tôn Hạo đừng ra sân bay tiễn tôi. Tôi lẳng lặng ra sân bay cùng Lâm Dao, nhưng đâu có biết Tôn Hạo cũng ra sân bay, khi nào tôi lên máy bay thì mới trở về.

.....

Trở về thành phố T, tôi đã suy nghĩ rất nhiều chuyện, tôi có nên ở lại đây nữa không?

Sau 1 tuần suy nghĩ, cuối cùng tôi cũng đã quyết định rời khỏi thành phố T, rời khỏi những đau buồn vẫn cứ luẩn quẩn trong đầu tôi. Và thế là tôi đã đến Anh, bắt đầu lại từ đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Mãi Là Giác Mơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Không Ngờ

Sau bữa trưa ở căng tin tập đoàn Hạ Thị, thấy vẫn còn thời gian nên tôi đi ra ngoài dạo, cũng để xem sau 5 năm tôi còn nhớ rõ đường xá ở đây nữa không. Nhưng vừa đi ra khỏi quán cà phê thì trời bỗng đổ mưa lớn. Thời tiết ở thành phố B chẳng có gì thay đổi, vẫn thất thường như vậy.

Không có ô, chẳng thấy có taxi chạy qua, tôi chán nản gọi điện cho Ngô Lạc Thành bảo anh qua đón. Nhưng thế nào mà ngay những lúc quan trọng thế này Ngô Lạc Thành cũng chẳng thêm nghe máy.

Chỗ này cách tập đoàn Hạ Thị khá xa, lại sắp vào giờ làm việc, tôi về bằng cách nào đây?

Đúng lúc này có một chiếc ô tô đỗ ngay trước mắt tôi, tôi không ngờ người lái chiếc xe ấy lại là Tôn Hạo.

- Có muốn đi nhờ xe không?

Tôi biết bây giờ tôi cũng chẳng còn cách nào nữa, đành phải lên xe của Tôn Hạo, nhờ anh đưa về Hạ Thị.

Tôn Hạo đưa cho tôi một chiếc khăn rồi hỏi:

- Dạo này em sống tốt chứ?

- Vẫn tốt, còn anh?

- Ừ, tốt.

Sau 5 năm gặp lại, tôi không nghĩ tôi và Tôn Hạo lại xa lạ đến mức thế này, toàn hỏi những câu giao tiếp bình thường. Nhưng, tôi còn muốn thế nào nữa? Chẳng lẽ còn muốn anh quan tâm nhiều đến cuộc sống của tôi hay sao? Tuy tôi 5 năm qua vẫn còn yêu anh, nhưng dù sao chúng tôi cũng đã ly hôn rồi, hỏi như thế cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa.

- Anh cũng đã nghe Tuyết Dao nói qua một chút, em và Ngô Lạc Thành đã đính hôn rồi phải không? Anh cứ nghĩ hai người đã kết hôn rồi cơ, con cũng lớn như vậy rồi mà.

- Cô ấy nói vậy à?

Thì ra ngay chính Tôn Hạo cũng cho rằng Thiên Vũ là con của tôi và Ngô Lạc Thành. Mà cũng phải thôi, tôi trước mặt Hạ Tuyết Dao nói Ngô Lạc Thành là vị hôn phu của tôi. Hôm qua lúc gặp lại Tôn Hạo là lúc tôi đi cùng với Thiên Vũ và cả Ngô Lạc Thành. Anh nghĩ 3 chúng tôi là một gia đình thì cũng chẳng có gì lạ cả.

- Sao em không tiếp tục học Y nữa? Chẳng phải 5 năm trước là lúc mà em đang học năm cuối còn gì?

- Có một số lý do thôi. Nhưng sau đó em đi Anh và gặp sư phụ của em, vì thế mà em quyết định theo nghề thiết kế thời trang.

- Vậy à?

Chúng tôi chỉ nói vài câu đơn giản cho đến khi Tôn Hạo đưa tôi đến tập đoàn Hạ Thị.

- Cảm ơn anh.

- Không có gì đâu, em mau vào trong đi.

Tôi không đi hẳn vào trong, vẫn đứng bên ngoài nhìn xe của Tôn Hạo cho đến khi khuất bóng.

Tôi đã cố mạnh mẽ, nhưng cứ ở trước mặt Tôn Hạo thì những mạnh mẽ kia đều biến mất.

.....

Tối hôm ấy, Thiên Vũ bỗng dưng bị sốt cao, làm thế nào cũng không hạ sốt được khiến tôi lo lắng vô cùng. Ngô Lạc Thành vội vàng lái xe cùng tôi đưa Thiên Vũ vào trong bệnh viện. Vì quá lo lắng cho Thiên Vũ mà tôi không nghĩ đến, hóa ra Ngô Lạc Thành lại đưa tôi đến Bệnh viện trung tâm thành phố, bệnh viện của gia đình Tôn Hạo.

Bác sĩ nói với tôi, vì do thời tiết thay đổi nên Thiên Vũ mới bị ốm. Trời này vẫn còn lạnh lắm, trẻ con đương nhiên là dễ bị bệnh. Bác sĩ còn nói để Thiên Vũ ở bệnh viện 2 ngày xem tình hình thế nào, nếu không có gì thì sau 2 ngày sẽ cho thằng bé xuất viện.

Nghe thấy Thiên Vũ không làm sao nữa, tôi cũng yên tâm phần nào, những lo lắng cũng đã không còn nữa, may quá, không sao rồi.

Tạm biệt bác sĩ, tôi trở lại phòng bệnh của Thiên Vũ. Nhìn thằng bé đã hạ sốt và đang ngủ, tôi bất chợt thở dài. Sau đó tôi đi ra ngoài hành lang nói chuyện với Ngô Lạc Thành.

- Lạc Thành, em biết là dạo này anh đang bận cho triển lãm tranh, ở bệnh viện đã có em rồi, anh về nhà đi.

- Nhưng chỉ có một mình em ở đây thế này, anh không yên tâm.

- Không sao đâu, Thiên Vũ đã hạ sốt, không còn gì đáng lo nữa rồi. Ngày mai em sẽ gọi điện đến Hạ Thị xin nghỉ vài ngày để trông Thiên Vũ. Anh yên tâm, em có thể chăm sóc được thằng bé. Nghe lời em, về đi.

Nghe tôi nói một tràng dài, cuối cùng Ngô Lạc Thành cũng chịu trở về nhà. Trước khi đi, anh dặn tôi rất nhiều thứ, nói chung quy lại vẫn chỉ là câu “Nếu có gì thì gọi điện cho anh nhé” thôi. Nói đi nói lại một lúc lâu, cuối cùng Ngô Lạc Thành cũng chịu dừng lại và đi về.

.....

Đêm hôm ấy tôi không tài nào ngủ được. Thấy Thiên Vũ đã ngủ say, tôi kéo chăn lên cho thằng bé rồi cũng rời phòng.

Tôi lang thang ở dưới vườn hoa bệnh viện, vừa đi vừa suy nghĩ rất nhiều chuyện. Đang mãi suy nghĩ thì tôi chạm mặt Tôn Hạo.

- Sao em lại ở đây?

Tôn Hạo nhìn thấy tôi thì có vẻ rất ngạc nhiên. Chúng tôi vừa gặp nhau trưa nay, giờ đã lại gặp rồi.

- Em... con trai em bị sốt cao phải vào viện.

- Vậy à? Thằng bé đã đỡ chưa?

- Đã tốt hơn rồi.

- Ủ, vậy thì tốt.

Chủ đề nói chuyện của chúng tôi lại nhanh chóng đi vào ngõ cụt, chính tôi cũng chẳng biết nên tìm gì để nói nữa.

- Bố vẫn khỏe chứ ạ?

- Vẫn ổn, nhưng già rồi, sức khỏe cũng kém đi nhiều.

- Em đang định nếu có thời gian thì sẽ đi thăm bố.

- Bố thấy em chắc sẽ rất vui.

Tóm lại là đêm hôm ấy, chúng tôi nói đi nói lại những câu chẳng khác gì giao tiếp. Những câu nói đơn giản đến mức nếu có ai nhìn thấy thì chắc chỉ nghĩ chúng tôi là những người chẳng thân quen gì mấy.

Cũng đã khuya, tôi tạm biệt Tôn Hạo và trở về phòng bệnh của Thiên Vũ, còn anh thì tiếp tục đi trực.

.....

Sáng hôm sau, sau khi cho Thiên Vũ ăn sáng thì bác sĩ đến kiểm tra cho thằng bé. Bác sĩ nói tình hình của Thiên Vũ đã ổn định, nếu muốn thì ngay trong hôm nay tôi có thể cho thằng bé xuất viện. Nhưng vì trong lòng vẫn còn lo nên tôi bảo với bác sĩ là sẽ để Thiên Vũ ở lại bệnh viện một ngày nữa cho chắc ăn.

Sau đó, tôi đi gọi điện cho Hạ Tuyết Dao xin phép cô ấy cho tôi nghỉ 2 ngày, rồi lại gọi cho trợ lý thông báo một số việc.

Lúc quay lại thì tôi nghe Thiên Vũ nói, Tôn Hạo có đến đây và thằng bé vẫn còn nhớ anh là ai.

Nghe những gì Thiên Vũ kể lại, tôi giật mình lo sợ. Thật không ngờ Tôn Hạo lại đến đây và chắc anh đã biết được không ít chuyện. Tôn Hạo khi ấy có hỏi Thiên Vũ là bố cháu sao không đến thì thằng bé nói rằng nó không biết bố đang ở đâu. Thiên Vũ cũng nói, Ngõ Lạc Thành chỉ là cha đỡ đầu mà thôi.

Có lẽ khi nghe đến điều này, Tôn Hạo cũng đã xem bằng tên của Thiên Vũ. Tôi đã đặt cho thằng bé cái tên là Quách Thiên Vũ, mang họ của tôi. Tôn Hạo chỉ cần nhìn ngày sinh tháng đẻ của Thiên Vũ thì có thể suy đoán ra tôi đã mang thai thằng bé khi còn trong hôn nhân với anh.

Và anh biết, Thiên Vũ chính là con trai của anh!

.....

Nhưng đến khi tôi cho Thiên Vũ xuất viện cũng không còn gặp lại Tôn Hạo nữa, anh cũng chẳng liên lạc gì với tôi.

Phải chăng tôi đã suy nghĩ nhiều quá?

- Từ Lăng, cậu nghĩ gì vậy?

Lời của Lâm Dao khiến tôi giật mình. Hôm nay tôi rủ cô ấy ra ngoài nói chuyện mà thành ra tôi cứ suy nghĩ đi đâu ấy.

- Cậu suy nghĩ cái gì mà ghê vậy? Lại đang nhớ đến Tôn Hạo à? Nhưng mình cho rằng chắc anh ấy cũng không suy đoán được nhiều như thế đâu. Nếu không sao đến giờ vẫn chưa tìm đến cậu?

- Mình nghĩ có thể che giấu Tôn Hạo cả đời, nhưng thật không ngờ vừa mới về thành phố B vài ngày đã bị phát hiện ra rồi.

Lâm Dao cầm tách cà phê lên uống rồi lại nói:

- Nhưng mà biết rồi thì làm sao chứ? Hai người lại quay về với nhau à? Hay là cùng tranh giành quyền nuôi con? Mà này, có tranh giành quyền nuôi con thì cậu cũng có ưu thế hơn mà, lo làm gì. Thiên Vũ là cậu một mình nuôi từ bé đến giờ, khả năng tài chính của cậu cũng tốt lắm.

Tôi bật cười khi nghe Lâm Dao nói. Với cô ấy thì tất cả mọi chuyện, dù chuyện gì cũng thật là đơn giản.

- Cũng mong sẽ như cậu nói. Mình cũng chỉ hy vọng mọi thứ trở nên đơn giản một chút thôi.

- Ừ.

Đúng lúc này tiếng chuông điện thoại của tôi vang lên. Nhìn thấy số điện thoại, tôi vô cùng kinh ngạc. Đây là số của Tôn Hạo, tôi đến bây giờ vẫn còn nhớ. Nhưng chuông đổ từ lâu mà tôi không dám nghe máy.

- Ai gọi vậy?

- Tôn Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Mãi Là Giấc Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Nói Rõ Ràng

Tôn Hạo hẹn gặp tôi nói chuyện ở một quán cà phê, cách chỗ tôi và Lâm Dao đang ngồi không xa lắm. Tôi biết một khi đã quay về thành phố B thì dù sớm dù muộn tôi cũng phải đối mặt với chuyện này thôi. Vì thế nên khi Tôn Hạo nói muốn gặp mặt, tôi đã đồng ý ngay.

Vừa xuống taxi, tôi đã nhìn thấy ngay Tôn Hạo đang ngồi ở bên trong quán cà phê. Nhìn anh, tôi thấy có một sự cô đơn và trống trải, nó đã đi theo anh suốt 5 năm qua sao?

Nhìn thấy tôi đi vào trong, Tôn Hạo liền đứng dậy, nhân viên phục vụ cũng đi đến hỏi tôi uống gì. Không lâu sau, họ đã mang cà phê mà tôi yêu cầu lên. Nói lời cảm ơn xong, tôi quay sang nhìn Tôn Hạo, câu chuyện của chúng tôi có lẽ cũng nên bắt đầu thôi.

Tôi nhìn thấy Tôn Hạo đẩy cho tôi mấy tờ giấy gì đó, xem kỹ thì ra đó là kết quả giám định ADN của anh và Thiên Vũ. Thật không ngờ anh đã biết đến mức này rồi, cũng khiến tôi hơi ngạc nhiên. Nhưng dù thế nào, tôi cũng cố gắng bình tĩnh lại cùng anh nói chuyện.

- Kết quả xét nghiệm ADN cũng có rồi, em còn muốn dùng gì để phủ nhận Thiên Vũ không phải là con của anh?

- Em mới về thành phố B có 8 ngày, thật không ngờ những chuyện này anh biết nhanh đến như vậy. Em cứ nghĩ chỉ cần cố gắng che giấu một chút thì anh cả đời này sẽ chẳng biết gì cả.

Gương mặt của Tôn Hạo lúc này trông thật buồn bã và thất vọng, ngoại trừ lúc mẹ anh phát bệnh và lúc bà qua đời, tôi chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này của anh bao giờ. Anh buồn vì cái gì, thất vọng vì cái gì?

- Tại sao em lại giấu anh một thời gian dài như vậy? 5 năm liền đấy, tại sao không nói cho anh biết chứ?

- Anh có biết khi anh nói muốn cùng em ly hôn vào 5 năm trước, anh đã nói những gì không?

- Cái gì?

Hai bàn tay đặt trên đùi của tôi nắm chặt lại, tôi cố gắng giữ bình tĩnh nhớ lại chuyện xưa rồi nói:

- Anh đã nói với em, chúng ta không yêu nhau thì ở bên nhau chỉ khiến cho cả hai thêm đau khổ mà thôi. Sau khi chúng ta ly hôn, em mới biết mình mang thai nhưng đã muộn rồi.

- Ngày mẹ mất, khi ấy em đang mang thai?

- Phải, nhưng em không nói cho anh biết. Tại sao? Tại vì chúng ta đã ly hôn rồi, nói ra còn có ý nghĩa gì nữa chứ? Chúng ta lại quay về với nhau sao? Vì đứa bé? Mà trước đó anh đã nói, chúng ta vốn dĩ không nên ở bên nhau thì có lẽ sẽ tốt hơn nhiều.

Tôn Hạo chỉ im lặng không nói gì cả, tôi biết, tất cả mọi chuyện cũng chỉ bởi vì một chữ “yêu” và “không yêu”. Tôi làm như vậy vì không muốn ép buộc anh, ràng buộc anh mà thôi.

Tôi đã từng băn khoăn, suy nghĩ rất nhiều về chuyện này. Tôi cũng muốn Thiên Vũ khi sinh ra giống như những đứa trẻ khác, có cuộc sống hạnh phúc bên cạnh cả bố và mẹ. Nhưng cứ nghĩ đến chuyện Tôn Hạo không yêu tôi, vậy tôi còn miễn cưỡng để làm gì? Tôi làm như vậy thì anh sẽ yêu tôi à?

Tôi cho rằng tôi không nên nói ra bởi có nói ra cũng chẳng làm được gì nữa, quan hệ của chúng tôi cũng cái thiện được không? Có con với người mà mình không yêu, liệu anh có thể trao được toàn bộ tình thương cho Thiên Vũ hay không? Chính vì thế mà tôi quyết định im lặng.

- Cho dù có như thế nào thì em cũng nên nói cho anh biết.

- Em thấy quyết định của em là đúng đắn, thật đấy. Em sợ rằng khi nói cho anh biết khéo còn chẳng giải quyết được gì cả.

Tôn Hạo hình như lại tiếp tục suy nghĩ, tôi không biết là anh đang nghĩ gì nữa. 5 năm trước tôi vốn dĩ không hiểu anh, 5 năm sau tôi càng không thể nào hiểu nổi anh.

Khi tôi vẫn đang suy nghĩ để tìm cho mình những câu trả lời cho câu hỏi của Tôn Hạo thì anh bỗng nói một câu khiến tôi giật mình:

- Từ Lăng, chúng ta quay lại với nhau đi.

Tôi im lặng không trả lời Tôn Hạo, không phải vì tôi không biết nên trả lời thế nào mà tôi vốn dĩ không ngờ anh lại nói như vậy. Anh nói gì, quay lại với tôi sao? Anh lại muốn trêu đùa tôi?

- Tôn Hạo, 5 năm trước chúng ta đã ly hôn và em không nói với anh chuyện mang thai, đồng nghĩa với việc em không muốn cùng anh quay lại nữa. Giờ là 5 năm sau, em càng không muốn cùng anh có quan hệ gì nữa. Chúng ta vẫn sống cuộc sống riêng, chẳng phải vẫn tốt hay sao? Anh biết không, 5 năm qua em sống vô cùng tốt, em sắp cùng Lạc Thành kết hôn rồi. Còn anh thì em cũng không biết rõ, nhưng chắc anh cũng sống vui vẻ hạnh phúc lắm đúng không? Nếu chúng ta đã như vậy thì cần gì phải tái hợp nữa?

- Em cho rằng là như vậy sao?

- Phải.

Gương mặt Tôn Hạo lúc này lại tràn trề thất vọng. Anh thất vọng về cái gì? Về việc tôi từ chối quay lại với anh. Nhưng anh đã không yêu tôi thì tại sao lại phải thất vọng?

- Từ Lăng, vừa rồi em nói với anh là em sắp cùng Ngô Lạc Thành kết hôn, có đúng như vậy không?

- Anh hỏi chuyện này để làm gì?

- Em cùng Ngô Lạc Thành kết hôn, sau khi kết hôn với anh ta thì em chắc chắn sẽ muốn sinh thêm con. Đến lúc đấy em sẽ chỉ chăm sóc được con của em và Ngô Lạc Thành, không thể để ý nhiều đến Thiên Vũ được.

- Tôn Hạo, anh nói những điều này phải chăng là muốn cùng em tranh giành quyền nuôi con sao?

Ban đầu nghe giọng của Tôn Hạo, tôi nghĩ anh cũng chỉ muốn tôi xác định rõ thân phận của Thiên Vũ thôi. Nhưng thật không ngờ chúng tôi nói chuyện đến lúc này, anh đã có ý muốn cùng tôi tranh giành quyền nuôi con.

- Anh không có ý như vậy. Từ Lăng, anh cho em hai sự lựa chọn, một là cùng anh kết hôn lần nữa, chúng ta sẽ cùng nhau chăm sóc cho Thiên Vũ. Hai là em cứ việc kết hôn cùng Ngô Lạc Thành, còn quyền nuôi Thiên Vũ thì hãy giao lại toàn bộ cho anh.

Tôi nghe đến đây thì bật cười, giọng nói đầy ý mỉa mai:

- Tôn Hạo, em nói cho anh biết, không chỉ có hai sự lựa chọn mà anh nói đâu, còn có cả lựa chọn thứ ba đấy. Anh biết lựa chọn thứ ba là gì không? Đó chính là em và anh sẽ gặp nhau tại tòa tranh giành quyền nuôi con, đến lúc đấy xem ai thắng ai thua.

- Em thật sự muốn như vậy sao?

- Tại sao lại không? Là tại anh ép em đi đến bước đường này thôi. Tôn Hạo, anh đừng mơ đoạt quyền nuôi Thiên Vũ từ tay em. Cho dù có phải trả bất cứ giá nào, em cũng không để anh như ý được.

Tôn Hạo im lặng một hồi rồi mới nói tiếp:

- Từ Lăng, là em muốn cùng anh tranh giành quyền nuôi con?

- Phải, chúng ta sẽ gặp nhau trước tòa.

- Nếu em đã muốn như vậy, được, chúng ta sẽ gặp nhau tại tòa. Anh cũng muốn có bằng được quyền nuôi con.

- Anh đừng mơ. Không bao giờ được đâu.

Tôi tức giận cầm túi xách rồi rời đi ngay, một chút cũng không ngoảnh đầu lại nhìn Tôn Hạo lần nữa. Tôi từng nghĩ về lần tôi cùng anh gặp lại, nhưng không nghĩ giờ chúng tôi lại đối đầu nhau thế này.

.....

Tôi đã ngay lập tức gọi điện cho Lâm Dao và nói cho cô ấy nghe chuyện này. Không cần Lâm Dao đến nhà, tôi tiện đường đi đến nhà cô ấy luôn.

Khi vừa gặp Lâm Dao, tôi đã ôm lấy cô ấy mà khóc lớn. Tôi biết, lúc này chỉ có khóc mới giải quyết được vấn đề mà thôi.

- Từ Lăng, bình tĩnh, bình tĩnh lại đi.

Lâm Dao nói thì nói như vậy nhưng tôi làm sao còn bình tĩnh được chứ. Mọi chuyện đã thành ra thế này rồi.

- Nói cho mình nghe đi xem có chuyện gì đã xảy ra.

Tôi cầm lấy giấy lau từ tay Lâm Dao, không khóc nữa, được một lúc thì nói:

- Hôm nay Tôn Hạo tìm gặp mình, anh ấy nói đã biết Thiên Vũ là con của mình với anh ấy, thậm chí là anh ấy còn xét nghiệm xong ADN luôn rồi.

- Cái gì? Nhanh như vậy sao?

- Tôn Hạo nói, muốn cùng mình quay lại lần nữa. Nếu không muốn cùng anh ấy quay lại thì mình hãy giao quyền nuôi Thiên Vũ cho anh ấy. Mình đã nói dối Tôn Hạo là mình sắp cùng Lạc Thành kết hôn rồi.

Lâm Dao lắc đầu rồi rót cho tôi một cốc socola nóng, nói rằng:

- Nghe như thế và cậu đã tức giận, muốn cùng với Tôn Hạo tranh giành quyền nuôi Thiên Vũ?

- Phải.

- Từ Lăng, cả cậu và Tôn Hạo đều có khả năng được quyền nuôi dạy Thiên Vũ cho đến khi thằng bé trưởng thành. Nhưng sau khi suy nghĩ lại, mình thấy khả năng cậu thắng kiện là khá nhỏ.

Tôi bỗng nhiên nhủ mảy mai khi nghe thấy Lâm Dao nói như vậy. Rốt cuộc là tại sao khả năng thắng kiện của tôi lại nhỏ?

- Dao Dao, mình không hiểu ý cậu lắm.

Tôi lại nghe thấy tiếng thở dài của Lâm Dao, cô ấy ngồi xuống bên cạnh tôi, vỗ nhẹ lên vai tôi mà nói:

- Cậu chắc cũng biết, nếu như kiện tụng ra tòa, luật sư đại diện của Tôn Hạo chắc chắn sẽ là Tổng Thừa Huân?
- Tổng Thừa Huân?
- Phải, Tổng Thừa Huân. Ở thành phố B này đều biết, Tổng Thừa Huân chưa từng thua một vụ kiện nào.

Bạn đang đọc truyện *Chi Mãi Là Giấc Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Nên Làm Gì?

Vì đang mãi lo lắng Thiên Vũ sẽ bị Tôn Hạo cướp khỏi tôi nên tôi không nghĩ đến xung quanh anh có những ai. Tổng Thừa Huân, tôi biết chứ, anh ta là bạn thân của Tôn Hạo mà. Nếu như Tôn Hạo mà thật sự thừa kiện tranh giành quyền nuôi con với tôi thì chắc chắn anh sẽ bảo Tổng Thừa Huân làm luật sư đại diện của anh. Mà danh tiếng của Tổng Thừa Huân, tôi biết.

- Tổng Thừa Huân là bạn thân của Tôn Hạo, chuyện này thì cậu biết rõ hơn mình rồi. Anh ta từng tham gia nhiều vụ kiện lớn và đã thắng một cách rất ngoạn mục. Có thể nói vụ kiện tranh giành nuôi con này cũng chẳng lớn gì, mình nghĩ Tổng Thừa Huân chắc chắn sẽ giúp Tôn Hạo thắng mà thôi.

Tôi không đáp lời của Lâm Dao bởi tôi biết lời mà cô ấy nói là đúng. Có lẽ phần thắng trong vụ kiện của tôi chẳng lớn lắm.

- Từ Lăng, Tôn Hạo còn là bạn của Lưu Cảnh Dương nữa đấy. Trong số những người bạn thân của Tôn Hạo thì Lưu Cảnh Dương có mối quan hệ với giới chính trị tốt nhất. Nói đến đây thì e rằng phần thắng của cậu trong vụ kiện tụng với Tôn Hạo thật sự rất nhỏ.

- Mình biết, nhưng dù có như thế nào đi chăng nữa thì mình cũng buộc phải thắng Tôn Hạo bằng được. Thật sự, mình không thể để Tôn Hạo cướp đi Thiên Vũ được, không bao giờ.

.....

Lúc tôi trở về căn hộ của Ngô Lạc Thành thì anh đã đưa Thiên Vũ về. Cả ngày hôm nay Ngô Lạc Thành đưa Thiên Vũ đến chỗ anh chuẩn bị cho buổi triển lãm tranh sắp tới.

- Mẹ về rồi.
- Con trai yêu của mẹ.

Tôi ôm Thiên Vũ vào lòng, cảm giác ôm thằng bé quả thật rất tuyệt vời. Tôi sợ rằng rồi có ngày tôi sẽ không còn được ôm Thiên Vũ nữa. Nhưng không sao, dù chuyện gì xảy ra tôi cũng sẽ cố gắng chống đỡ, dù chuyện gì xảy ra tôi cũng sẽ không để Thiên Vũ rời khỏi mình.

- Thiên Vũ, mẹ hỏi con một việc được không? Nếu như bố của con trở về thì sẽ như thế nào?
- Bố? Là bố ruột ạ?
- Phải.

Tôi vẫn chăm chú nhìn vào gương mặt đáng yêu của Thiên Vũ và chờ câu trả lời của thằng bé. Tôi cũng muốn biết ý kiến của thằng bé thế nào khi bố ruột của nó trở về.

- Mẹ, như vậy thì chắc là hạnh phúc lắm nhỉ? Gia đình 4 người chúng ta sẽ sống thật là vui vẻ.
- Gia đình 4 người?

Khi nghe thấy Thiên Vũ nói như thế thì tôi bỗng giật mình rồi nhúm mày lại. Gì mà gia đình 4 người chứ?

- Vâng, có mẹ, có bố, có con và có cả bố nuôi nữa. Gia đình 4 người chúng ta sẽ sống thật hạnh phúc bên nhau.

Tôi bật cười, trẻ con quả nhiên vẫn là trẻ con, Thiên Vũ vẫn còn quá nhỏ để hiểu về sự đời.

- Mẹ, con đói rồi.
- Được rồi, mẹ sẽ đi nấu cơm cho con.

Nhìn Thiên Vũ, tôi cảm thấy đau lòng quá.

.....

Sau khi Thiên Vũ đi ngủ, tôi lại ra phòng khách ngồi nói chuyện với Ngô Lạc Thành. Những chuyện xảy ra ngày hôm nay tôi đều nói hết cho Ngô Lạc Thành nghe.

- Anh ấy đã biết Thiên Vũ là con của mình thì chắc chắn sẽ cùng em tranh giành quyền nuôi con thôi. Lạc Thành, tự nhiên em cảm thấy việc em trở lại thành phố B là một sai lầm lớn.

- Vì chuyện cùng Tôn Hạo tranh giành quyền nuôi con mà em cũng mất hết hy vọng luôn rồi à?

Tôi lắc đầu, chỉ nói:

- Không, em không mất hy vọng. Em không quan tâm Tôn Hạo sẽ làm những gì, em chỉ biết là em sẽ cố gắng không để Thiên Vũ rời khỏi em. Anh cũng biết, Thiên Vũ chính là mạng sống của em.

- Em yên tâm, dù có như thế nào thì anh cũng sẽ giúp em. Anh có quen một luật sư ở thành phố B, để ngày mai anh liên hệ với anh ta.

- Cảm ơn anh.

Trong 4 năm qua, tôi đã nợ Ngô Lạc Thành quá nhiều. Anh giúp đỡ tôi rất nhiều nhưng rốt cuộc tôi lại chẳng trả được mấy ơn cho anh.

Trước khi tôi trở về thành phố B 1 tháng, Ngô Lạc Thành đã cầu hôn tôi, nói rằng anh muốn cùng tôi kết hôn. Ngô Lạc Thành nói, anh không quan tâm đến việc tôi đã từng kết hôn và có cả con, anh chỉ muốn lấy tôi vì anh yêu tôi. Anh còn nói, anh sẽ chăm sóc cho tôi và Thiên Vũ suốt đời.

Tôi đã rất cảm động khi nghe Ngô Lạc Thành nói và tin rằng mọi cô gái khi nghe thấy lời sẽ gục ngã trước tấm chân tình của anh. Nhưng tôi cảm thấy tôi không xứng với Ngô Lạc Thành. Anh quá tốt, quá hoàn hảo, còn tôi thì lại quá tồi tệ bình thường. Vì thế mà tôi đã từ chối. Ngô Lạc Thành nói rằng, anh sẽ chờ tôi cho đến khi tôi đồng ý kết hôn với anh.

Nếu như tôi gặp Ngô Lạc Thành trước Tôn Hạo thì có lẽ mọi chuyện đã đổi khác. Nhưng “nếu như” vẫn chỉ là nếu như, chẳng bao giờ nếu như có thể thành sự thật được cả.

- Lạc Thành, thật sự thì em cũng không muốn cùng Tôn Hạo ra tòa như vậy, nhưng em không biết còn cách nào thỏa đáng hơn.

- Đây không phải lỗi của em. Từ Lăng, tất cả là do số phận đã an bài mà thôi. Chúng ta không thể thay đổi mọi chuyện theo ý của chúng ta được. Anh biết là em không muốn cùng Tôn Hạo đối đầu như thế.

Đổi đầu, phải, tôi và Tôn Hạo bây giờ đã đổi đầu nhau rồi. Không ngờ lại có ngày chúng tôi đứng ở hai con đường đối lập nhau như thế.

.....

Hai ngày sau, tôi đã nhận được giấy triệu gọi của tòa án, nhưng tôi vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra.

Tôi đưa Thiên Vũ đến một cửa hàng bánh ngọt ở gần căn hộ của Ngô Lạc Thành. Nghe trợ lý của tôi nói, bánh ngọt ở cửa hàng này thật sự rất ngon, nếu nói ngon nhất ở thành phố B thì cũng chẳng phải nói ngoa.

Tôi từng ở thành phố B này những 3 năm nhưng chưa từng biết ở đây lại có một cửa hàng bánh ngon như vậy. Có lẽ cửa hàng này mở trong khoảng thời gian mà tôi rời đi.

Nhưng điều mà tôi bất ngờ ngày hôm nay nhất có lẽ là việc tôi gặp lại Tôn Hạo ở ngay chính cửa hàng bánh ngọt này. Thật sự tôi không ngờ đến chúng tôi lại có duyên đến nỗi dễ dàng gặp mặt đến vậy.

- Không nghĩ lại gặp em ở đây.

- Thật ra em mới chính là người nên nói câu đó mới phải. Tôn Hạo, em đã nhận được giấy triệu gọi của tòa án về vụ kiện, bây giờ anh đã hài lòng chưa, thỏa mãn chưa vậy?

- Em đi cùng Thiên Vũ à?

Tôn Hạo không thèm để ý đến tôi nữa, anh bước nhanh đến chỗ của Thiên Vũ. Lòng tôi lúc này lại thêm lo lắng.

- Thiên Vũ...

- Cháu chào chú, chú là chú ở bệnh viện quen mẹ cháu phải không ạ? Nhưng cháu không nhớ tên chú.

- Ừ.

Tôi quay sang nhìn Tôn Hạo, tôi nhìn thấy trên gương mặt anh thoáng nét buồn bã, đau đớn và xót xa nữa. Được gặp lại con trai của mình, đây chính là tâm trạng của anh lúc này.

- Thiên Vũ, bố xin lỗi, bố xin lỗi con. Thiên Vũ, bố là bố của con đây, bố chính là bố của con.

- Chú là bố của cháu sao ạ?

- Phải, bố là bố của con.

Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn tôi như muốn tìm ở tôi một câu trả lời. Tôi không nói gì, chỉ gật đầu với thằng bé. Nhưng Thiên Vũ nhìn tôi rồi lại nhìn Tôn Hạo, cuối cùng vẫn không nói gì cả.

Tôn Hạo đứng thẳng người lên nhìn tôi, nói:

- Từ Lăng, anh lần trước đã nói với em, anh muốn cùng em tái hợp lần nữa, chúng ta sẽ cùng chăm sóc cho Thiên Vũ. Nếu không thì em hãy chuyển quyền nuôi con cho anh, còn em thì cứ yên tâm làm đám cưới với Ngô Lạc Thành. Yêu cầu này của anh, nếu em đồng ý thì anh sẽ ngay lập tức rút đơn kiện.

- Tôn Hạo, em biết là anh có khả năng lớn sẽ thắng em trong vụ kiện tranh giành quyền nuôi con này. Nhưng như thế thì đã sao? Em cũng đã nói với anh lần trước, chắc anh còn nhớ chứ hả? Thiên Vũ là mạng sống của em, cho dù có phải trả bất cứ giá nào em cũng không để anh cướp Thiên Vũ từ tay em được. Em đã nói thì sẽ làm được.

Tôi rút trong túi xách ra mấy tờ tiền rồi cầm tay Thiên Vũ đi trả tiền, đang định rời đi thì Tôn Hạo nói:

- Anh không muốn cùng em gặp nhau tại tòa.

Tôi hơi nhếch mép cười, quay sang nhìn Tôn Hạo và nói:

- Vậy được Tôn Hạo, nếu anh không muốn cùng em gặp nhau tại tòa thì anh đừng tranh giành quyền nuôi con với em nữa. Như vậy chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Tốt cho cả anh, cả em và cả con nữa.

- Em đã nói vậy thì anh cũng chẳng thể làm gì được nữa rồi. Vậy chúng ta cứ gặp nhau ở tòa đi.

- Được.

Không nói nhiều nữa, tôi đưa Thiên Vũ đi luôn, chẳng hề quan tâm đến Tôn Hạo nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Mãi Là Giác Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Hòa Giải

Bên phía tòa án nói rằng, muốn tôi cùng phía Tôn Hạo sẽ cùng nhau hòa giải vụ việc tranh giành quyền nuôi con. Họ nói, nếu như có thể hòa giải được là điều tốt nhất. Tuy biết việc hòa giải cuối cùng sẽ chẳng đi đến đâu nhưng tôi vẫn đồng ý gặp Tôn Hạo.

Trước đó, Ngô Lạc Thành đã giúp tôi tìm được một luật sư khá có tiếng ở thành phố B này, họ Hà, tuổi cũng tầm 40. Khi biết việc tôi sẽ cùng Tôn Hạo kiện tụng, mà luật sư của Tôn Hạo chính là Tổng Thừa Huân, vị luật sư họ Hà này có vẻ hơi bối rối. Tôi biết, luật sư Hà e ngại thế lực của Tôn Hạo cùng với Tổng Thừa Huân nhưng cuối cùng anh ta nói sẽ cố gắng giúp tôi bằng được trong việc giành quyền nuôi con này.

Ngày hôm nay gặp lại Tôn Hạo, tôi thấy gương mặt anh bình tĩnh đến mức lạ thường. Về mặt anh lúc này có nghĩa là gì đây? Phải chăng là anh muốn nói với tôi, tôi thua chắc rồi? Nhưng dù về mặt của anh có nghĩa là gì đi chăng nữa thì tôi cũng không quan tâm và chẳng muốn quan tâm. Tôi đã nói với anh rồi, tôi sẽ không để Thiên Vũ rời khỏi tôi.

Sau màn chào hỏi, chúng tôi hai bên ngồi đối diện nhau, chính thức bắt đầu cho màn hòa giải.

- Luật sư Hà, anh nói trước đi.

Thấy Tổng Thừa Huân đã nói thế, luật sư Hà cũng chẳng ngại gì nữa mà nói thẳng luôn vào vấn đề.

- Tôn Hạo tiên sinh, yêu cầu của Quách tiểu thư cũng không có gì là quá đáng lắm. Cô ấy mong muốn anh từ bỏ việc tranh giành quyền nuôi Thiên Vũ, để cho cậu bé ở bên cạnh cô ấy. Quách tiểu thư cũng nói, cô ấy sẽ để cho anh được gặp Thiên Vũ thường xuyên, nhất quyết sẽ không ngăn cản anh. Thêm vào đó, Quách tiểu thư cũng không cần từ anh tiền trợ cấp, cô ấy có thể một mình nuôi Thiên Vũ được. Anh cảm thấy sao?

Tôn Hạo im lặng không nói gì cả. Thay vào đó, Tống Thừa Huân thay anh nói tất cả:

- Quách Tử Lăng tiểu thư, thân chủ của tôi nói rằng anh ấy muốn có được quyền nuôi Thiên Vũ. Anh ấy cũng không đòi hỏi điều gì cả, chỉ mong Quách tiểu thư sẽ trao cho anh ấy cái quyền đó. Tôn tiên sinh sẽ chăm sóc cho Thiên Vũ thật tốt, còn cô có thể yên tâm kết hôn với Ngô Lạc Thành tiên sinh kia. Yêu cầu từ phía chúng tôi, cũng đơn giản lắm.

Còn gì để nói nữa đây, tôi biết mà, chúng tôi vốn dĩ không thể nào có thể hòa giải được. Hôm nay đến đây cũng chẳng làm được gì nhiều, coi như là một buổi nói chuyện cho hiểu ý nhau hơn mà thôi.

- Từ Lăng, quãng thời gian 5 năm qua thật sự đã khiến em phải chịu rất nhiều khổ sở, anh cảm thấy rất có lỗi. Nhưng cho dù như thế nào thì anh cũng vẫn muốn có được quyền nuôi Thiên Vũ. Hôm nay đến đây cũng chỉ mong có như vậy thôi, muốn em nghỉ lại đi, đối với em thì chuyện này cũng có gì đâu, sau này em vẫn có thể gặp được Thiên Vũ mà.

- Không bao giờ. Tôn Hạo, em nói cho anh biết, anh có thể cướp của em bất cứ thứ gì nhưng đừng mơ mang Thiên Vũ rời khỏi em. Hôm nay chúng ta gặp nhau ở đây không phải là do anh à? Chính anh ép buộc em thôi, và anh cũng đừng hòng đạt được mục đích của mình. Là như anh đã nói rồi đây, mà sao anh không từ bỏ trước đi, nhất quyết muốn khởi kiện tranh giành làm cái gì? Em cũng muốn nói với anh, anh hãy để Thiên Vũ ở lại bên cạnh em, nếu anh muốn đến gặp thẳng bé, dù cho là lúc nào em cũng không năn nỉ.

- Em...

Tôn Hạo lại nhìn chăm chăm tôi. Kể từ khi biết anh muốn cùng tôi giành quyền nuôi con thì tôi đã không còn quan tâm nhiều chuyện nữa rồi. Chúng tôi đã thành ra thế này rồi, còn cứu vãn được gì?

- Hôm nay đến đây gặp em, anh biết là chúng ta sẽ không thể nào hòa giải được mọi chuyện. Nhưng anh vẫn muốn nói với em, anh mong em suy nghĩ về việc cùng anh làm lại từ đầu. Được không?

- Chuyện này em không cần phải suy nghĩ, sẽ trả lời anh luôn. Không bao giờ, không bao giờ em quay lại với anh.

- Em chắc chứ?

Bất giác tôi im lặng. Lời của Tôn Hạo lúc này không phải chỉ là một câu bình thường thôi đâu, mà là uy hiếp thật sự. Tôi biết đến lúc này, anh cũng chẳng cần phải nhẹ nhàng với tôi nữa.

- Nếu em nói là phải thì thế nào?

- Vậy thì em sẽ phải đón nhận những gì mà em không muốn. Chúng ta hôm nay ở đây hòa giải không xong, chắc chắn phải gặp nhau tại tòa mà thôi. Đây là theo ý của em đấy.

- Anh nói ngược rồi, không phải là theo ý của em, mà chính là do anh mà thôi Tôn Hạo ạ.

Nói xong, tôi đứng dậy cầm theo túi xách rời đi. Luật sư Hà cũng sắp xếp giấy tờ rồi vội vàng đi theo tôi.

Vậy là cả một buổi sáng nói chuyện, chúng tôi vẫn không thể tìm được cho mình một điểm chung nào cả.

.....

Tôi cùng luật sư Hà đến một nhà hàng để ăn trưa, đã chọn một phòng ăn kín. Khi chúng tôi đến, không ngờ Ngô Lạc Thành đã ở đó rồi.

- Lạc Thành, Thiên Vũ đâu rồi?

Tôi vừa hỏi về Thiên Vũ vừa ngồi xuống ghế, đặt túi xách sang ghế bên cạnh. Thiên Vũ thường hay đi cùng với Ngô Lạc Thành, hôm nay lại không thấy thẳng bé đi với anh.

- À, Thiên Vũ thích trợ lý của anh quá nên anh cho hai người đó đi chơi cùng nhau rồi. Thế chuyện hòa giải sáng nay, đến đâu rồi?

- Chẳng được gì cả.

Ngô Lạc Thành thấy gương mặt không mấy vui vẻ của tôi thì không hỏi nữa, quay sang hỏi luật sư Hà:

- Luật sư Hà, đã có chuyện gì xảy ra à?

- Ngô tiên sinh, thật ra không có chuyện gì xảy ra cả. Theo như yêu cầu bên phía tòa án thì sáng nay tôi và Quách tiểu thư đã đi gặp bên phía Tôn Hạo tiên sinh kia để hòa giải. Nhưng nói một thôi một hỏi mà vẫn chẳng được tác dụng gì cả. Chuyện đến nước này thì vẫn phải kiện tụng thôi.

- Vậy anh cảm thấy vụ kiện lần này nắm chắc được bao nhiêu phần thắng? Liệu có thể...

Tôi thấy gương mặt của luật sư Hà không mấy vui vẻ gì. Và tôi cũng biết, để anh ta có thể thắng được Tống Thừa Huân e rằng hơi khó.

- Tôi tuy làm trong nghề này lâu hơn Tống Thừa Huân nhưng danh tiếng của tôi lại không được bằng anh ta. Theo như tôi biết thì cách làm việc của Tống Thừa Huân rất khác lạ, không thể biết anh ta đang nghĩ gì.

- Vậy thì theo anh, chúng ta nên làm gì?

- Quách tiểu thư, theo tôi nghĩ thì chúng ta nên đánh vào tâm lý của quan tòa là tốt nhất. Hơn nữa Thiên Vũ ở bên cạnh Quách tiểu thư lâu như vậy, chắc chắn sẽ không muốn rời khỏi cô đâu. Tôi nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng vẫn chưa tính đến chuyện Tống Thừa Huân sẽ phản ứng như thế nào.

Như ý của luật sư Hà thì trong tay chúng tôi không có nhiều thứ quan trọng giúp chúng tôi có thể chiến thắng được.

- Luật sư Hà, anh cũng biết mà, Thiên Vũ đối với tôi rất quan trọng. Hy vọng anh có thể giúp tôi.

- Quách tiểu thư, mặc dù tôi không thể nói trước với cô điều gì nhưng tôi sẽ cố gắng để giúp cô chuyện này.

- Cảm ơn.

Buổi trưa hôm ấy, cả tôi, Ngô Lạc Thành và luật sư Hà đều không ăn ngon. Bầu không khí ngột ngạt trong phòng cứ bao trùm mãi.

.....

Chiều hôm ấy, tôi lại đi tìm Lâm Dao nói chuyện. Lúc này ngoài Ngô Lạc Thành ra, tôi cũng chỉ tâm sự được với Lâm Dao mà thôi.

- Vậy là hai người cả sáng hôm nay ngồi hòa giải nhưng không thành công? Tôn Hạo nhất quyết cùng cậu tranh giành quyền nuôi con đến cùng sao? Không có ý định từ bỏ?

Lâm Dao vừa rót cốc nước cho tôi vừa hỏi. Khi này tôi vừa đến thì đã bị cô ấy hỏi là vì sao cô ấy gọi bao nhiêu cuộc điện thoại mà tôi không trả lời. Kiểm tra điện thoại tôi mới biết, hóa ra là lúc sáng tôi đi gặp Tôn Hạo nói chuyện hòa giải thì đã tắt máy quên không bật lại.

- Bọn mình tốt nhất vẫn nên gặp nhau ở trên tòa thì hơn. Hòa giải hay không hòa giải cũng chỉ như vậy thôi, kết quả cũng chẳng có gì tốt hơn cả. Mình không muốn từ bỏ Thiên Vũ, Tôn Hạo cũng thế.

- KIỆN tụng như thế này mệt mỏi lắm.

Tôi đương nhiên là biết kiện tụng sẽ rất mệt mỏi. Nhưng bây giờ làm thế nào được chứ? Chẳng thể thay đổi được.

- Bên cậu yếu thế hơn nhiều so với Tôn Hạo, vậy thì cậu phải làm gì đó để khiến Tôn Hạo tự động từ bỏ kiện tụng đi.

- Cậu nói thì dễ quá đấy, mình biết nên làm gì được hả? Tôn Hạo đã quyết định như thế rồi thì đời nào anh ấy chịu từ bỏ chứ? Tuy mình không mấy hiểu Tôn Hạo nhưng mấy điều đơn giản thì có thể biết.

Lâm Dao ngồi xuống bên cạnh tôi, nói tiếp:

- Từ Lăng, cậu dù sao cũng từng là dâu nhà họ Tôn, tại sao lại không đi tìm bố chồng cũ nói chuyện thử xem? Mình nghĩ chắc Tôn Hạo cũng sẽ phần nào đó nghe lời bố của anh ta.

- Bố chồng cũ của mình?

- Phải đấy. Mình nghĩ là cậu nên nhờ đến sự giúp đỡ của ông ấy thì hơn. Nhờ đâu lại có thể thay đổi được cục diện thì sao?

Nhưng ngày qua bận bịu, thêm cả lo lắng nữa khiến tôi không tài nào suy nghĩ thông suốt được mọi chuyện. Lâm Dao nói đúng, chuyện đến nước này thì tôi nên tìm gặp bố của Tôn Hạo xem sao, nhờ đâu ông lại giúp được tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Mãi Là Giấc Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nhờ Giúp Đỡ

Tôi đứng trước biệt thự rộng lớn kia, đã 5 năm không trở lại, dường như thấy được nét cô đơn hiu quạnh. Tôi đã từng tưởng sẽ ở đây mãi mãi, nhưng rồi cuộc chỉ trú ngụ có 4 tháng rồi rời đi. Nói thẳng ra, tôi và Tôn gia không có duyên gì, chỉ giống như một lữ khách ở một thời gian mà thôi.

Tay tôi hơi run lên, mãi mà không thể bấm được chuông cửa. Nhưng cuối cùng, tôi vẫn cố gắng bấm, những lo lắng trong lòng vẫn không được giải tỏa, chỉ sợ hôm nay tôi đến đây vô ích mà thôi.

Tôi phải nhấn chuông lần 2 thì cửa mới mở ra. Vẫn là thím Lã, 5 năm rồi, thím cũng đã già đi nhiều.

- Thiếu phu nhân?

Thím Lã nhìn thấy tôi thì rất ngạc nhiên, tôi thấy rõ trong mắt thím có điều gì đó ngờ vực. Đường như thím Lã muốn hỏi tôi là tại sao tôi lại quay về đây.

- Thím Lã, lâu rồi không gặp, thím vẫn khỏe chứ ạ?

- Tôi vẫn khỏe. Không ngờ đã 5 năm trôi qua rồi Thiếu phu nhân.

- Thím Lã, cháu với Tôn gia giờ mối quan hệ cũng không còn được như xưa, thím gọi cháu là Thiếu phu nhân e rằng không đúng lắm.

- Vâng, tiểu thư, cô vào bên trong đi, đứng ngoài lạnh lắm.

- Vâng.

Thím Lã mở rộng cửa đưa tôi vào bên trong. Đúng là đã có nhiều thay đổi hơn rồi, tông màu chủ đạo trong nhà giờ đã là màu trầm tối. Tôi cảm thấy có gì đó ngọt ngào không được thoải mái nữa.

Ngồi được một lúc thì thím Lã bưng trà và một đĩa bánh ngọt lên, vừa rót trà vừa nói với tôi rằng:

- Tiểu thư, sau đám tang của Phu nhân 5 năm trước thì cô đi không trở lại thành phố B này nữa, sức khỏe của ông chủ cũng yếu hơn. Thiếu gia ở lại biệt thự một thời gian rồi cũng chuyển ra căn hộ bên ngoài sống cho đến tận bây giờ, khi nào ông chủ bảo mới quay về nhà thôi.

- Vâng.

Thật không nghĩ đến, nhà họ Tôn bây giờ lại vắng vẻ đến mức này, tôi không còn thấy được cảm giác gia đình ở đây nữa.

- Bạn bè của Thiếu gia cũng giới thiệu cho cậu ấy nhiều người lắm, bảo cậu ấy đi xem mắt nhưng cậu ấy đều không quan tâm. Kể từ khi tiểu thư đi, cậu ấy cũng ít nói hơn nhiều. Tiểu thư không biết đâu, ngoài đi làm rồi hẹn gặp mấy người bạn ra thì cậu ấy dường như chẳng mấy khi ra ngoài đâu. Ông chủ bảo rằng cậu ấy ở một mình thì khó chăm sóc được bản thân thì nên quay về nhà nhưng cậu ấy không muốn. Chính vì thế mà tôi thường xuyên nấu đồ mang đến chỗ cậu ấy, lắm lúc cũng dọn nhà cho cậu ấy một chút. Tôi thấy...

- Thím Lã... Cháu hiểu ý của thím là gì. Nhưng thím biết mà, cháu và anh ấy bây giờ không còn quan hệ gì nữa rồi.

- Tiểu thư...

- Bố cháu... có nhà không ạ?

- Ông chủ vừa rồi mới ra ngoài, chắc là cũng sắp về rồi.

Tôi ngồi nói chuyện với thím Lã một hồi thì nghe thấy tiếng xe ô tô. Một lúc sau tôi đã thấy bố chồng cũ đi vào trong. Tôi vội vàng đứng dậy, ông nhìn thấy tôi cũng rất ngạc nhiên.

- Con chào bố, bố vẫn khỏe chứ ạ?

- Từ Lăng, đúng là con rồi.

Ông vui vẻ tiến đến chỗ tôi. Trên gương mặt vui vẻ kia vẫn có sự ngạc nhiên khó hiểu.

- Mau ngồi xuống đi.

- Vâng.

Tôi tự tay rót một chén trà cho ông nhưng ông không để ý đến, hỏi tôi dồn dập khiến tôi không biết nên trả lời như thế nào.

- Từ Lăng, con về bao giờ mà không nói cho bố và A Hạo biết vậy? Với lại 5 năm qua con đã đi đâu? Tại sao không liên lạc gì với bố nữa? Con đi biệt tăm biệt tích, bố có đến thành phố T tìm con nhưng không thấy. Con có biết bố và A Hạo lo lắng cho con như thế nào không? Con thân gái một mình như thế, sao có thể chăm sóc được cho bản thân?

Tôn Hạo cũng lo lắng cho tôi sao? Chuyện tôi trở về nước, anh không nói cho bố biết ư?

- Bố, con xin lỗi, con về thành phố B cũng gần 1 tháng rồi, chỉ là con hơi bận công việc nên không nói cho bố biết. Nhưng con tưởng là Tôn Hạo đã nói với bố rồi, khi con vừa về đã gặp anh ấy.

- Thăng nhóc này chẳng nói với bố gì cả. Thật đúng là... Chuyện con về quan trọng như thế mà cứ im lặng như vậy.

Nghe giọng điệu của bố chồng cũ thì tất cả những chuyện về tôi, Tôn Hạo không hề nói cho ông biết, kể cả việc tôi và anh đang tranh giành quyền nuôi Thiên Vũ và sắp ra tòa đến nơi.

- Thật ra hôm nay con đến gặp bố là muốn biết bố dạo này có khỏe hay không. Ngoài ra con cũng có một chuyện muốn nhờ bố giúp đỡ.
- Từ Lăng, con gặp phải chuyện gì sao?

Sắc mặt của bố bỗng trở nên lo lắng, tôi cũng nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề chính.

- Bố, 5 năm trước lúc con và Tôn Hạo ly hôn, con đã có thai.
- Cái gì?
- Nhưng con không nói cho Tôn Hạo và bố mẹ biết, lặng lẽ sang Anh sinh sống và sinh con ở bên đấy. Thằng bé bây giờ 4 tuổi rồi ạ, tên là Thiên Vũ.
- Sao con lại không nói cho chúng ta biết?

Tôi mím môi, chỉ nói:

- Vì con sợ bố ạ. Nhưng mà bố biết không, Tôn Hạo đã biết con mang thai con của anh ấy rồi. Chính vì thế mà anh ấy muốn cùng con tranh giành quyền nuôi con. Lần trước chúng con hòa giải không thành, lần tới này sẽ trực tiếp gặp nhau tại tòa án.
- Vậy là A Hạo đã biết con sinh con của nó và bây giờ nó muốn tranh giành quyền nuôi con với con?
- Vâng. Hôm nay con đến đây chỉ muốn nhờ bố chuyện này thôi. Bố, tuy con chỉ làm dâu nhà họ Tôn có 4 tháng nhưng con luôn coi bố là bố ruột của mình. Con xin bố hãy giúp con, bố hãy khuyên Tôn Hạo đừng tranh giành quyền nuôi Thiên Vũ với con nữa.

Bố không nói gì cả, tôi cũng không hiểu lúc này ông đang nghĩ gì nữa. Những lời tôi nói đều là những lời thật lòng, tôi thật sự không muốn để mất Thiên Vũ nhưng rõ ràng việc tranh giành quyền nuôi con kia, khả năng giành chiến thắng của tôi là không cao.

- Từ Lăng, bố muốn hỏi thế này, tại sao lại phải tranh giành quyền nuôi con? Hai đứa không thể quay lại với nhau được sao? Như vậy Thiên Vũ sẽ có một gia đình hạnh phúc, có cả tình yêu thương của cha mẹ. Con à, bố biết con rất yêu thương Thiên Vũ, nhưng thằng bé cũng cần một gia đình hoàn chỉnh. Sao con không nghĩ đến việc cùng A Hạo làm lại từ đầu?

Khi tôi và Tôn Hạo gặp mặt nói chuyện và ngay cả khi chúng tôi gặp nhau tính đến chuyện hòa giải, anh đã nói muốn cùng tôi làm lại từ đầu. Nhưng cả hai lần liên, tôi đều thắng thừng từ chối anh.

- Bố, bố cũng biết lý do con cùng Tôn Hạo ly hôn 5 năm trước mà, chúng con vốn dĩ không thể sống cùng nhau được đâu. Tôn Hạo không yêu con, tại sao lại phải cưỡng ép ở bên nhau? Con cũng đã từng suy nghĩ có nên cùng anh ấy quay lại hay không nhưng cuối cùng đã gạt bỏ. Không yêu mà cứ ép buộc ở bên nhau, liệu Thiên Vũ có thể nhận được hạnh phúc gia đình không?
- Từ Lăng, A Hạo thật ra cũng rất quan tâm đến con.

- Nhưng anh ấy không yêu con bố ạ. Vốn dĩ là hai đường thẳng, có thể cắt nhau tại một điểm nhưng không thể dừng ở điểm đó suốt đời được. Bố, con thật sự cần quyền nuôi Thiên Vũ, nếu như Tôn Hạo giành chiến thắng, con không biết sau này con sẽ sống thế nào nữa.

Lời nói của tôi dường như khiến cho bố chồng băn khoăn. Ông im lặng suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng cũng lên tiếng:

- Con à, đã suy nghĩ hết mọi cách chưa? Chẳng lẽ không có cách nào có thể vẹn cả đôi đường hay sao?
- Vâng. Con chỉ mong bố giúp con khuyên Tôn Hạo, bảo anh ấy hãy rút đơn kiện tụng tranh giành quyền nuôi Thiên Vũ với con. Con đã nói với anh ấy, chỉ cần anh ấy rút đơn thì sau này anh ấy vẫn có thể đến gặp Thiên Vũ thường xuyên. Con cũng chỉ cần quyền nuôi Thiên Vũ thôi ạ.
- Được rồi Từ Lăng. Nếu như con và A Hạo không thể nào đi cùng đường được nữa thì cũng chẳng còn cách gì khác. Bố sẽ thử nói chuyện với A Hạo xem sao, còn việc nó có chịu hay không thì bố không chắc.

Dù chỉ nhận được một lời hứa không chắc chắn nhưng trong lòng tôi bỗng trở nên nhẹ nhõm hơn. Vẫn còn chút hy vọng nào đấy.

- Con cảm ơn bố.
- Phải rồi, trưa nay ở đây ăn cơm với bố, bố còn có nhiều chuyện muốn hỏi con lắm.
- Nhưng Tôn Hạo...
- A Hạo đang bận một ca phẫu thuật, không về đâu.
- Vâng.

Bố tôi liền gọi thím Lã ra, dặn dò thím nấu vài món ăn mà tôi thích nhất. Thím Lã trông cũng rất vui vẻ rồi nhanh chóng đi chợ ngay.

- Con có hình của Thiên Vũ không? Cho bố xem nào.

- Vâng.

Tôi và bố hôm ấy nói chuyện rất vui vẻ. Tôi không hy vọng gì nhiều, chỉ mong bố có thể giúp tôi khuyên bảo Tôn Hạo, bảo anh đừng cùng tôi tranh giành quyền nuôi con nữa. Như vậy là quá đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Mãi Là Giấc Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Ra Tòa

Những điều mà tôi lo lắng cuối cùng cũng đã xảy ra rồi.

Bố chồng cũ có nói với tôi là ông đã khuyên Tôn Hạo nên rút đơn kiện tranh giành quyền nuôi con lại nhưng anh nhất quyết không chịu. Nghe giọng ông nói tôi biết là ông đã khuyên giải Tôn Hạo rất nhiều nhưng cuối cùng vẫn không thể lay chuyển được anh. Tôi bắt đầu cảm thấy sợ hãi, tôi sợ tôi sẽ mất quyền nuôi Thiên Vũ. Lâm Dao nói với tôi, trừ phi là Tôn Hạo rút đơn kiện, nếu không khả năng thắng của tôi là rất nhỏ.

Nhưng có thể nào, tôi vẫn hy vọng một điều kỳ diệu sẽ xảy đến với tôi.

Ngày hôm nay, tôi và Tôn Hạo sẽ chính thức gặp mặt nhau tại tòa sau lần hòa giải kia. Luật sư Hà nói với tôi, ông ấy sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ tôi nhưng cũng không thể chắc chắn được nhiều. Lạc Thành cũng nói, dù có chuyện gì xảy ra thì anh vẫn sẽ ở bên cạnh tôi.

Tôi cố gắng lấy lại bình tĩnh, cố gắng bình thản đối mặt với Tôn Hạo.

- Thừa quan tòa, Quách Tử Lăng tiểu thư đây và thân chủ chúng tôi – Tôn Hạo tiên sinh tuy chỉ ở bên nhau 4 tháng nhưng họ là vợ chồng hợp pháp. Nhưng Quách tiểu thư mang thai con chung với Tôn tiên sinh mà lại không nói cho anh ấy biết, ngăn cản cha con họ không thể gặp mặt nhau suốt 5 năm qua. Quách tiểu thư, cô có mục đích gì vậy?

Nghe những lời nói từ phía Tổng Thừa Huân, tôi mím môi lại. Tôi đã rất lo lắng nhưng cuối cùng vẫn tự nhủ với bản thân phải thật bình tĩnh, tôi phải làm mọi chuyện vì Thiên Vũ.

Trong phiên tòa lần này, vì Tôn Hạo là người đệ đơn nên anh chính là nguyên cáo, còn tôi lại là bị cáo. Thật không ngờ có ngày tôi và người đàn ông mà tôi yêu lại đối địch nhau như thế này.

- Quách tiểu thư, xin cô hãy trả lời câu hỏi của tôi.

Tổng Thừa Huân nhắc lại lần nữa, tôi buông hai tay đang nắm chặt ra, nói như những gì mà tôi đã chuẩn bị từ trước:

- 5 năm trước tôi và Tôn Hạo ly hôn, tôi về sau mới biết tôi đã mang thai Thiên Vũ. Nhưng thừa quan tòa, Tôn tiên sinh đây khi đưa ra yêu cầu ly hôn với tôi có nói, chúng tôi không yêu nhau thì ở bên nhau chỉ khiến đối phương thêm đau khổ. Lúc vừa ly hôn xong, tôi đang trong tình trạng bất ổn định nên những suy nghĩ của tôi theo hướng tình cảm hơn lý trí.

- Ô, Quách tiểu thư, vậy 5 năm qua cô vẫn chưa ổn định được tinh thần hay sao? Cô che giấu sự thật cô mang thai khiến thân chủ của tôi không biết con anh ấy tồn tại trên đời này. Cô là nguyên nhân chính khiến cho hai cha con họ nhiều năm không gặp nhau, ngăn cản tình cảm của họ. Tôi thấy cô như vậy thì sẽ khiến cho phương thức dạy con của cô có vấn đề đấy. Quách tiểu thư, cô nói xem?

- Anh...

- Phản đối. Thừa quan tòa, luật sư bên nguyên đang lợi dụng điểm này để sỉ nhục thân chủ của tôi.

Tổng Thừa Huân hơi nhíu mày cười, anh ta quay sang nhìn luật sư Hà, chỉ nói đơn giản:

- Cho hỏi tôi đã dùng từ nào sỉ nhục Quách tiểu thư đây?

- Phản đối vô hiệu.

Quả thật, Tổng Thừa Huân rất biết lựa chọn những chi tiết nhỏ và biến nó trở thành điểm công kích quan trọng.

Lúc này, tôi quay sang nhìn Tôn Hạo và anh cũng nhìn tôi. Tôi hối hận rồi, tôi đã hối hận vì quay lại thành phố B này, hối hận vì những suy nghĩ quá đỗi trẻ con của mình, hối hận vì nghĩ rằng Tôn Hạo cũng để tôi vào một vị trí nào đó trong trái tim anh. Nhưng bây giờ hối hận thì làm được gì?

- Thừa quan tòa, tôi không còn gì hỏi bị cáo nữa.

- Được rồi, mời bị cáo về chỗ. Bây giờ là phiên chất vấn của luật sư bên bị và nguyên cáo Tôn Hạo.

Tôi trở về chỗ ngồi cũ của mình, còn Tôn Hạo thì đứng dậy, đi đến chỗ mà tôi vừa mới đứng. Anh nhìn tôi rồi lại nhìn luật sư Hà.

- Tôn tiên sinh, anh và Quách tiểu thư kết hôn 4 tháng, giữa anh và cô ấy có tình cảm gì với nhau hay không?

- Bố mẹ tôi từng nọ ơn cứu mạng của bố Quách tiểu thư nên bao nhiêu năm vẫn luôn tìm cô ấy. Mẹ tôi khi ấy bị bệnh sắp qua đời thì tìm được Quách tiểu thư và yêu cầu tôi hãy cưới cô ấy vì trên đời này, cô ấy chỉ còn một thân một mình. Vậy anh nghĩ xem, một cuộc hôn nhân như vậy, giữa chúng tôi tồn tại thứ tình cảm gì đây?

- Thừa quan tòa, thân chủ của tôi và Tôn tiên sinh không yêu nhau nhưng họ lại đồng ý kết hôn, nguyên nhân là vì mẹ của nguyên cáo sắp qua đời. Thân chủ của tôi đã từng nói, Tôn tiên sinh đây trong thời gian hôn nhân không làm tròn trách nhiệm của một người chồng. Anh không quan tâm đến vợ của mình, sắp xếp lịch trình công việc bận rộn rất ít khi về nhà. Mẹ chồng cũ của thân chủ tôi bị bệnh, đều là thân chủ tôi chăm sóc.

Tôn Hạo nhìn tôi, anh nhúm mày lại. Ánh mắt anh thể hiện rõ sự tức giận nhưng dường như vẫn cố gắng kìm nén lại. Tôi biết là tôi đã nói sai nhiều chuyện, nhưng tôi không thể không làm.

- Vậy xin hỏi Quách tiểu thư, thân chủ của tôi đã không quan tâm đến cô, để cô một mình phải chăm sóc mẹ anh à? Như thế nào? Nếu cô đã nói được như vậy thì cô cũng nên đưa ra một bằng chứng chính xác chứ? Đưa ra lời khai giả, cũng là phạm pháp đấy. Luật sư của cô chưa nói cho cô sao?

- Bên bị hãy đưa ra bằng chứng xác thực. Nếu không thì đây chỉ được coi là lời nói từ một phía, không thể được đưa vào lúc xem xét sự việc.

- Thừa quan tòa, việc nguyên cáo đối xử không tốt với thân chủ của tôi chỉ có Tôn gia biết. Cho nên...

- Luật sư Hà, anh là luật sư vào nghề lâu năm và có kinh nghiệm dày dặn hơn Tổng Thừa Huân tôi, tại sao anh lại có thể biến không thành có như vậy? Chuyện này có thật hay không thì chúng ta đều không biết, nhưng thân chủ tôi và Quách tiểu thư đây thì nắm rõ trong lòng bàn tay rồi đúng không?

Tôi có thể thấy rõ, luật sư Hà đã bị Tổng Thừa Huân đẩy vào thế bí. Lợi thế bây giờ đã nằm trong tay của Tôn Hạo.

- Luật sư bên bị còn có câu hỏi nào muốn hỏi nguyên cáo hay không?

- Tôi không có.

- Vậy được, mời nguyên cáo trở lại chỗ ngồi.

Chúng tôi tranh luận trên tòa một lúc lâu nữa và lợi thế càng lúc càng nghiêng về Tôn Hạo. Điều này khiến tôi trở nên lo lắng hơn. Nhưng không ngờ đến cuối cùng, quan tòa lại cho dừng phiên tòa và 2 tuần sau sẽ tiếp tục xử. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn, tôi vẫn còn có thời gian để chuẩn bị cho mọi thứ để gặp Tôn Hạo tại tòa lần sau.

Kết thúc phiên tòa, tôi gặp Tôn Hạo ở ngoài cửa. Anh muốn hẹn tôi đến một quán cà phê nói chuyện, và tôi đã đồng ý.

.....

Quán cà phê.

Tôi khuấy tách cà phê từ lúc này đến giờ vẫn chưa dừng tay. Không hiểu sao tay tôi lúc này lại ướt đầm mồ hôi. Vì lo lắng, vì sợ hãi, chột dạ vì đã vu oan anh nhiều điều như vậy sao?

- Tại sao em có thể nói như vậy chứ?

Tay tôi đang khuấy cà phê bỗng dừng lại. Tôi nắm chặt hai bàn tay lại đặt lên đùi, chỉ im lặng mà không nói gì.

- Quách Từ Lăng, anh không ngờ em lại có thể nói anh như vậy đấy. Chỉ vì quyền nuôi con mà em vu cáo anh như vậy sao?

- Tôn Hạo, lần trước em đã nói với anh, xin anh hãy rút đơn kiện, em không muốn phải rời xa Thiên Vũ. Em biết lần này cùng anh ra tòa thế này phần thắng của em là không cao nhưng em vẫn muốn thử.

- Em bất chấp làm tất cả mọi chuyện?

- Phải.

Tôi biết là Tôn Hạo đang kìm nén tức giận. Anh vẫn cố kiềm chế, còn tôi, nếu tôi mà là anh thì tôi có kiềm chế được hay không?

- Anh thật lòng muốn cùng em quay lại nhưng em không muốn. Anh nói rằng anh sẽ nuôi Thiên Vũ để em có thể chú tâm cho gia đình sau này của em và Ngô Lạc Thành nhưng em cũng không đồng ý. Vậy nên anh...

- Anh có yêu em không?

Tôn Hạo nhìn tôi, gương mặt trở nên bối rối hơn trước câu hỏi này của tôi. Tôi biết ngay mà, sao anh có thể trả lời được câu này chứ?

- Chúng ta không yêu nhau nhưng vẫn cố quay về bên nhau, như anh nói chúng ta sẽ khiến đối phương đau khổ. Nếu như chúng ta đau khổ thì liệu chúng ta có thể khiến cho Thiên Vũ hạnh phúc được không đây? Tôn Hạo, Thiên Vũ là cả mạng sống của em, em xin anh, hãy buông tay đi.

- Em đã hỏi anh như vậy thì anh cũng muốn hỏi em một câu.

Anh im lặng một hồi rồi cuối cùng cũng nói tiếp:

- Em có yêu anh không?

Tôi nên nói thế nào đây? Yêu hay không yêu, còn gì quan trọng nữa? Tôi yêu thì làm sao, anh không yêu tôi, đó là sự thật.

- Yêu hay không yêu, cũng chỉ như vậy mà thôi. Giữa chúng ta, còn tư cách gì mà nói đến chữ yêu nữa đây?

- Rốt cuộc vẫn chẳng thể làm được gì cả.

Tôn Hạo đứng dậy định rời đi thì tôi vội ngăn:

- Ý anh là gì?

- Anh đã rất cố gắng nhưng em thì không. Quách Tử Lăng, có lẽ chúng ta nên gặp nhau trên tòa thì hơn.

Anh gạt tay tôi ra, dáng vẻ cô đơn của anh đi ra khỏi quán cà phê. Tôi vẫn nhìn theo bóng lưng của anh cho đến khi anh đi khuất. Anh cố gắng thế nào? Tôi không biết nhưng mà, chúng tôi vẫn chẳng thể làm được gì hơn. Như anh nói, thì chúng tôi vẫn nên gặp nhau tại tòa thì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chi Mãi Là Giấc Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Rút Đơn

Chỉ còn 2 ngày nữa là phiên tòa thứ 2 sẽ diễn ra nhưng bên phía chúng tôi vẫn không chắc chắn mọi việc. Luật sư Hà nói với tôi, phần thắng đang thuộc về phía của Tôn Hạo, chúng tôi đang yếu thế hơn. Anh ta nói sẽ dùng sẽ cố gắng dùng vấn đề tình cảm để đánh vào tâm lý quan tòa, như vậy cũng có được một chút hy vọng. Tôi nghĩ đây cũng là một cách.

- Luật sư Hà, nếu chúng ta muốn đánh vào tâm lý bằng cách dùng tình cảm thì liệu chúng ta có nên đưa Thiên Vũ đến tòa án không?

Lạc Thành vừa bê đĩa hoa quả đặt lên bàn ở phòng khách vừa hỏi luật sư Hà. Tôi đã hiểu ý của anh và cảm thấy cũng khá được.

- Ngô tiên sinh, ý anh muốn nói là để Thiên Vũ lên tòa, nói trước quan tòa là cậu bé muốn được ở cùng với Quách tiểu thư sao? Dùng cách này để khiến cho quan tòa mềm lòng?

- Như vậy không được sao?

- Quách tiểu thư, Ngô tiên sinh, quan tòa chú trọng nhất là Thiên Vũ ở với ai là tốt nhất chứ không phải thằng bé muốn là được. Bên phía Tôn tiên sinh nói rằng hai người sắp kết hôn nên cô không thể toàn tâm toàn ý chăm sóc cho Thiên Vũ nên chúng ta cũng có thể dùng lý do này để đánh ngược lại. Khi phiên tòa thứ 2 mở ra, tôi sẽ nói với quan tòa là Tôn tiên sinh này tương lai cũng sẽ kết hôn và có con với người vợ mới, anh ta cũng không thể tập trung chăm sóc cho Thiên Vũ được. Sau đó thì sẽ nói về mặt tình cảm, tôi cảm thấy có phần khả quan.

Lời luật sư Hà, tôi cảm thấy cũng rất đúng. Trong tình hình hiện tại thì cách này được coi là tốt nhất rồi.

- Vậy luật sư Hà, chúng ta cứ quyết định như vậy đi.

- Được. Quách tiểu thư yên tâm, tôi sẽ cố gắng nghiên cứu thật kỹ vụ việc để tìm ra một chút sơ hở có lợi cho chúng ta.

- Cảm ơn anh.

- Không có gì, tôi đã nhận làm luật sư đại diện của cô thì đương nhiên phải cố gắng làm việc giúp cô rồi.

Đúng lúc này thì điện thoại của luật sư Hà vang lên. Tôi thấy ban đầu anh ta nhú mồm lại ngạc nhiên nhưng không lâu sau đó lại mỉm cười. Nghe nội dung

cuộc gọi thì chắc chắn có liên quan đến vụ kiện của tôi.

Một lúc sau luật sư Hà tắt máy, anh ta ngồi đối diện tôi, vui vẻ nói:

- Quách tiểu thư, trợ lý của tôi vừa gọi điện đến thông báo là bên phía Tôn Hạo đã rút đơn kiện rồi.

- Cái gì?

Tôi ngạc nhiên đến mức không nói được gì nữa, phải mất một hồi sau mới nở được nụ cười vui vẻ thật sự, gánh nặng trong lòng bao lâu nay cuối cùng cũng đã tan biến rồi.

- À phải luật sư Hà, anh có biết là tại sao Tôn Hạo lại đồng ý rút đơn kiện như vậy không?

- Cái này thì tôi cũng không rõ, chỉ nghe trợ lý nói thế chứ nguyên nhân vì sao thì thật sự cũng không hiểu. Rõ ràng Tôn tiên sinh này đang có lợi thế hơn chúng ta, tuy chúng ta vừa rồi cũng đã đưa ra ý kiến đề đối phó vào hôm phiên tòa thứ 2 nhưng không chắc là sẽ có thể thắng được. Tôn Hạo dẫn trước, Tổng Thừa Huân chắc chắn cũng giống tôi, nghiên cứu vụ việc này rất kỹ lưỡng để giúp thân chủ anh ta thắng thế. Tôi không có nói với cô nhưng thật sự là lần này tôi cũng chẳng dám chắc nhiều.

Tôi không hiểu lắm, vì sao đột nhiên Tôn Hạo lại quyết định rút đơn kiện? Lần trước chúng tôi gặp mặt chẳng phải anh vẫn cứ nhất quyết cùng tôi tranh giành quyền nuôi con hay sao? Hay là bố chồng cũ của tôi đã khuyên nhủ được anh ấy? Cũng không phải. Nếu mà khuyên nhủ được thì Tôn Hạo đã rút đơn kiện từ lâu lắm rồi, tại sao còn chờ đến ngày hôm nay?

Tuy trong lòng tôi lúc này đang rất vui nhưng cũng không thể che giấu được sự tò mò về quyết định này của Tôn Hạo. Nhưng có lẽ nên thôi thì hơn, mọi chuyện cuối cùng cũng đã kết thúc, tôi cũng sẽ không phải xa Thiên Vũ nữa, mãi mãi được ở bên cạnh thằng bé.

- Quách tiểu thư, dù cho nguyên nhân Tôn tiên sinh rút đơn kiện là vì lý do gì thì tôi cũng xin chúc mừng cô. Chúc mừng cô vẫn có thể giữ lại được quyền nuôi dưỡng con trai.

- Cảm ơn anh luật sư Hà. Vì vụ kiện tụng này của tôi mà anh cũng đã vất vả suốt thời gian qua.

- Không đâu, là công việc của tôi thôi.

Nói chuyện được một hồi thì luật sư Hà cũng đi về. Trong nhà chỉ còn có mỗi mình tôi và Lạc Thành.

- Trông em có vẻ như không hoàn toàn vui lắm?

- Phải, chỉ là tò mò không hiểu vì sao Tôn Hạo lại làm như vậy thôi. Rõ ràng là anh ấy đang giành ưu thế, lần trước còn nói với em là chắc chắn vẫn cùng em tranh giành quyền nuôi con.

- Thôi đi em, mọi chuyện cũng đã qua rồi, dù có như thế nào thì em vẫn giữ lại được quyền nuôi dưỡng Thiên Vũ.

- Vâng.

Tôi cố gắng xóa bỏ mọi nghi vấn, cũng vui vẻ trở lại. Tôi cũng gọi điện cho Lâm Dao hẹn cô ấy ra ngoài để nói về chuyện vui này.

.....

Quán cà phê.

- Từ Lăng, chúc mừng cậu nhé, cuối cùng cậu vẫn giữ lại được quyền nuôi dưỡng Thiên Vũ. Chuyện này quá vui rồi.

Nhìn gương mặt Lâm Dao lúc này, trông cô ấy còn vui vẻ hơn cả tôi nữa. Nếu người ngoài nhìn vào còn tưởng người đang gặp chuyện là Lâm Dao chứ không phải tôi.

- Nhìn cậu kìa, còn vui hơn cả mình nữa.

- À phải Từ Lăng, mình có chỗ không hiểu, rõ ràng là Tôn Hạo đang giữ phần lợi thế, tại sao anh ấy lại có thể rút đơn kiện như vậy chứ? Nếu đến phiên tòa thứ 2, e rằng bên cậu cũng không thể thuận lợi được đâu. Tôn Hạo có ý gì khi làm như vậy chứ?

Tôi mím môi lại, đây cũng chính là thắc mắc của tôi từ sáng đến giờ.

- Mình không hiểu lý do vì sao Tôn Hạo lại làm như vậy. Vừa rồi mình có gọi điện cho bố chồng cũ, ông ấy nói là sau lần trước khuyên nhủ Tôn Hạo thất bại thì cho đến bây giờ hai người cũng chẳng nói về vấn đề này nữa. Chắc chắn Tôn Hạo từ bỏ không phải vì ông ấy khuyên.

- Phải chăng Tôn Hạo đã nhận ra sai lầm của bản thân nên mới rút đơn kiện?

- Cậu nghĩ như vậy à?

- Thật ra mình thấy Tôn Hạo cũng thuộc kiểu người hiểu chuyện và rất biết suy nghĩ. Có lẽ khi cùng cậu tranh giành quyền nuôi Thiên Vũ anh ấy đã không suy nghĩ kỹ lưỡng thì sao?

Lời của Lâm Dao cũng có phần đúng, tôi không phủ nhận gì cả.

- Mà thôi, lòng tốt này của Tôn Hạo thì cậu nên nhận đi. Về sau thường xuyên để Thiên Vũ đến gặp anh ấy cũng được mà. Được rồi, thế còn chuyện của cậu và Ngô Lạc Thành thế nào rồi?

- Thế nào là thế nào?

- Đừng có tỏ ra không biết gì như thế. Cậu biết mà, Lạc Thành yêu cậu bao năm nay, thậm chí còn cầu hôn cậu rồi nữa. Anh ấy yêu cậu, không hề quan tâm đến việc cậu đã từng kết hôn và có luôn cả con. Mình thấy Ngô Lạc Thành là một người đàn ông tốt hiếm có đấy.

- Nhưng cậu biết mà, mình không yêu anh ấy.

Lâm Dao nhìn tôi mà thở dài, chỉ nói:

- Cậu yêu hay không bây giờ còn quan trọng nữa hay không? Cậu bây giờ đã không còn gặp trở ngại gì nữa, con đường tương lai vẫn rộng mở như vậy, chẳng lẽ muốn ở vậy nuôi Thiên Vũ hay sao? Không còn quan tâm đến chuyện riêng tư của mình nữa? Bạn thân à, Ngô Lạc Thành rất tốt, là chỗ dựa rất tốt cho cậu và cả Thiên Vũ, sao cậu cứ đẩy anh ấy đi xa như vậy?

- Minh...

- Minh nói này, kết hôn cũng đâu nhất thiết là phải yêu nhau trước đó đâu. Cậu lấy Ngô Lạc Thành rồi, hai người sống bên nhau cảm giác sẽ khác đi, từ từ rất có thể sẽ yêu được anh ấy.

Lâm Dao nói đúng nhưng thật sự tôi vẫn còn rất băn khoăn. Tôi không yêu Ngô Lạc Thành nhưng vẫn cùng anh kết hôn, như vậy có phải là sẽ khiến anh bị tổn thương hay không? Hình ảnh của Lạc Thành bây giờ giống tôi ngày trước vậy, yêu một người nhưng không được hồi đáp, dù đã trói buộc nhau bằng tờ giấy kết hôn thì được gì chứ? Nếu đã biết trước sau khi ở cùng nhau sẽ gây tổn thương cho nhau thì đến với nhau làm gì?

- Cậu đang lo sẽ đi vào vết xe đổ sao? Từ Lăng, cậu với Tôn Hạo trước đây, với Ngô Lạc Thành bây giờ khác nhau rất nhiều. Cậu trước đó yêu Tôn Hạo nhưng giữa 2 người đến người quen còn chưa làm được thì việc tiến đến tình yêu là rất khó. Nhưng cậu nghĩ xem, cậu với Ngô Lạc Thành lại khác, hai người làm bạn bè đã lâu rồi nên mọi chuyện dễ dàng hơn. Bây giờ chẳng phải cậu đang sống cùng Ngô Lạc Thành hay sao? Thêm một tờ giấy kết hôn thì có gì đâu.

- Mình nghĩ chuyện này nên suy nghĩ thêm.

- Được rồi, cậu thích suy nghĩ thì cứ suy nghĩ đi, khi nào thông suốt thì phải nói cho mình ngay đấy.

- Ừ.

Vì chuyện này mà tôi đã suy nghĩ rất nhiều, quả thật so với 5 năm trước thì hoàn cảnh của tôi và Lạc Thành rất khác nhau. Như lời của Lâm Dao nói thì liệu tôi và Lạc Thành có thể hay không?

Nhưng cô ấy nói cũng phải, bây giờ yêu hay không yêu cũng chẳng còn gì quan trọng nữa, tôi bây giờ đã bước qua cái tuổi thiếu suy nghĩ trong chuyện tình cảm rồi. Có lẽ tôi nên tìm một người đàn ông yêu thương mình, có thể chăm sóc và bảo vệ mình suốt đời, hơn hết là người đó phải bao dung cho quá khứ của tôi. Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có Lạc Thành là có đủ hết mọi yêu cầu của tôi.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng tôi cũng đã quyết định sẽ lấy Lạc Thành, chỉ còn việc nói với anh nữa thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Mãi Là Giác Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Tiết Lộ

Cuộc sống của tôi lại trở về quỹ đạo nhưng đây không phải là lý do có thể giữ chân tôi ở lại thành phố B này được nữa. Tôi định sau 2 tháng nữa khi kết thúc show diễn thời trang cuối cùng của sự phụ thì sẽ lại đưa Thiên Vũ trở về London. Mấy ngày qua tôi cũng đã tìm kiếm được một số trường tốt, định sau khi về Anh sẽ để Thiên Vũ vào một trong số những trường đó học. Tôi cũng đã suy nghĩ kỹ lưỡng rồi, Anh quốc có vẻ hợp với tôi hơn. Tôi sợ cứ ở mãi thành phố B này, không sớm thì muộn cũng sẽ gặp phải những chuyện không muốn gặp. Có lẽ, trốn tránh không phải là không tốt.

Đang sắp xếp lại quần áo cho Thiên Vũ thì điện thoại của tôi reo lên, là một số lạ không biết là ai. Nhưng khi nghe thì mới biết, đó là số của Tổng Thừa Huân, một trong những người bạn thân thiết của Tôn Hạo. Tôi biết Tổng Thừa Huân, nhưng 5 năm trước cùng anh ta không qua lại nhiều.

Tổng Thừa Huân hẹn tôi tại một phòng trà ở Nhật Bản để nói chuyện, tôi cũng có hỏi qua anh ta muốn gặp tôi để làm gì. Nhưng Tổng Thừa Huân chỉ bảo là gặp mặt sẽ dễ nói chuyện hơn, nói qua điện thoại thế này thì không hết, cũng chẳng rõ ràng được.

Tôi không nghĩ Tôn Hạo đến lúc này thay đổi, lại muốn cùng tôi tranh giành quyền nuôi con thêm lần nữa. Nhưng dù có nghĩ thế nào tôi cũng không thể tìm ra đáp án rốt cuộc Tổng Thừa Huân muốn gặp tôi để làm gì? Ôn lại chuyện cũ sao? Tôi cảm thấy lý do này quá buồn cười. Đã không thân nhau thì gặp nhau làm gì? Hơn nữa Tổng Thừa Huân phải là người biết rõ nhất tình cảnh của tôi và Tôn Hạo – bạn thân của anh ta bây giờ là thế nào.

Mà thôi, tôi cũng chẳng suy nghĩ nhiều thêm nữa, cứ gặp Tổng Thừa Huân rồi sẽ biết ngay.

.....

Trước giờ hẹn khoảng 10 phút thì tôi đã đến điểm hẹn, không ngờ Tổng Thừa Huân đã đến rồi. Anh ta không đi một mình, bên cạnh còn có cả Lưu Cảnh Dương nữa. Tôi cười thầm trong lòng, mặt mũi của tôi lớn quá rồi, thật không nghĩ đến cả hai nhân vật “phong vân” đình đám của thành phố B này đều muốn gặp tôi. Nhưng, gặp Tổng Thừa Huân thì không có gì lạ, Lưu Cảnh Dương xuất hiện ở đây làm gì? Tôi có dự cảm không lành.

- Đã lâu không gặp, Quách tiểu thư.

Không còn quan hệ thì cách gọi cũng trở nên xa lạ hơn. Khi tôi còn trong hôn nhân với Tôn Hạo, dù tôi không quá thân với đám bạn của anh nhưng bọn họ gặp tôi thì đều gọi là “Từ Lăng”. Thời cuộc thay đổi rồi, gọi Quách tiểu thư cũng chẳng có gì sai cả.

- Cũng không tính là lâu, chúng ta vừa gặp nhau lần cuối cách đây 3 tuần thôi.

Giọng tôi có phần hơi mỉa mai, thật ra tôi không có ý định nói như vậy. Tôi định nói với Tổng Thừa Huân là “Phải, lâu rồi không gặp” nhưng ai ngờ lại nói ra được câu này.

- Cô ngồi đi.

Chúng tôi ngồi đối diện nhau, tôi có cảm giác không mấy tự nhiên, chẳng biết làm gì ngoài việc cầm tách trà lên uống.

- Quách tiểu thư, cô biết chúng tôi hẹn gặp cô là có chuyện gì không?

Lần này là Lưu Cảnh Dương lên tiếng. Tôi nghe vậy thì lắc đầu, chỉ nói:

- Hai anh muốn nói gì với tôi, tôi không biết. Nhưng chắc không hẹn gặp chỉ để bảo tôi là Tôn Hạo sẽ cùng tôi tiếp tục kiện tụng chứ?

- Cậu ấy không muốn kiện nữa.

- Vậy thì lý do gì khiến chúng ta phải gặp nhau?

- Cô đã đi, còn quay về đây làm gì?

Tôi nắm chặt tách trà nhỏ kia, trong đầu xuất hiện nhiều suy nghĩ khác nhau. Khi tôi còn ở bên Anh cũng từng nghĩ muốn về, sau đó lại tự mình hỏi bản thân rằng: “Rốt cuộc còn về đây làm gì nữa? Chẳng còn gì để lưu luyến cả.”

- Tôi về đây thì sao?

- Cô có biết là 5 năm trước và cả 5 năm sau, cô đều khiến cho A Hạo bị tổn thương không?

- Lưu tổng, anh nói như vậy hình như là ngược rồi. Là 5 năm trước Tôn Hạo khiến tôi bị tổn thương, tôi mới phải chạy sang nước Anh xa xôi kia. Tôi còn chưa nói gì, anh đã lên tiếng rồi sao?

- Vậy tôi hỏi cô, ban đầu cô vì cái gì mà lấy A Hạo?

Tôi vì cái gì? Vì tình yêu? Vì tuổi trẻ bồng bột không suy nghĩ?

- Cô yêu Tôn Hạo nên mới lấy cậu ấy?

- Phải, tôi yêu nên mới đồng ý cùng anh ấy kết hôn. Nhưng các anh có biết không? Tôi ở bên Tôn Hạo 4 tháng liền, tôi làm đủ mọi cách khiến anh ấy yêu tôi nhưng kết quả chỉ bằng 0 mà thôi. Đến rồi đến cuối cùng khi Tôn Hạo đề nghị ly hôn, tôi mới nhận ra những gì tôi làm trong thời gian qua tất cả đều là vô ích. Trái tim Tôn Hạo quá sắt đá. Anh ấy không yêu tôi, anh ấy lấy tôi chỉ vì đó là tâm nguyện cuối cùng của mẹ anh ấy mà thôi.

- Cô nói Tôn Hạo không yêu cô, cô chắc chứ?

- Vậy anh cho rằng anh ấy yêu tôi hay sao?

Thật sự câu nói của Tổng Thừa Huân khiến tôi hơi nghi ngờ. Anh ta hỏi như vậy, có chút kỳ quái.

- Quách Từ Lăng tôi nói cho cô biết, Tôn Hạo từng nói với tôi là cậu ấy rất cảm động vào sinh nhật năm ấy khi cô tự tay làm bánh sinh nhật chúc mừng

cho cậu ấy. Cậu ấy nói là cậu ấy đã yêu cô rồi mặc dù ban đầu cậu ấy không hề có tình cảm nào với cô cả.

- Anh đùa tôi đấy à luật sư Tổng?

- Đến bây giờ, tôi còn cần phải đùa với cô hay sao? Còn nhớ đêm A Hạo say rượu rồi xảy ra quan hệ với cô không? Cậu ấy không yêu cô mà lại làm những chuyện ấy hả? Cậu ấy dù say rượu nhưng vẫn có thể kiểm chế được bản thân, cô nghĩ như vậy là lầm lẫn hay sao?

Tôi nhú mày lại, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Những câu nói kia, tôi thật sự không hiểu.

- Cô muốn hỏi nguyên nhân vì sao A Hạo đòi ly hôn với cô không? Nguyên nhân ly hôn không phải là do cô sao Quách Tử Lăng? 5 năm trước có một lần tôi và A Hạo cùng đi ăn, cậu ấy vô tình thấy cô và bạn cô ngồi trong một căn phòng riêng. Khi ấy cô đã nói với bạn cô rằng, nếu cứ giữ nguyên tình trạng hôn nhân như bây giờ, cô cảm thấy rất đau khổ, làm sao còn có thể tiếp tục như vậy. Cô thử nói xem, câu nói này là như thế nào?

Lưu Cảnh Dương khiến tôi nhớ lại chuyện 5 năm trước, dù đã quên khá nhiều nhưng chuyện hôm đấy, tôi vẫn còn nhớ chút ít. Tôi nhớ tôi gặp Lâm Dao sau khi tôi và Tôn Hạo xảy ra “chuyện ấy” nhưng thái độ của anh lại đặc biệt kỳ lạ. Tôi lo sợ lắm, tôi nói với Lâm Dao là tôi yêu Tôn Hạo nhưng anh như vậy thì tương lai sẽ thế nào, liệu có thể chung sống được hay không. Phải chăng Tôn Hạo cũng sẽ đau khổ vì lấy người anh không yêu?

Tôn Hạo khi ấy rất có thể đã nghe được đoạn đối thoại của tôi và Lâm Dao nhưng anh không nghe hết, chỉ nghe được ngần ấy. Vì thế nên anh cho rằng tôi cảm thấy rất đau khổ khi ở bên anh?

- Vì Tôn Hạo nghe thấy tôi nói như vậy, tưởng rằng tôi không yêu anh ấy, ở bên cạnh anh ấy rất đau khổ nên mới muốn cùng tôi ly hôn?

- Phải, cậu ấy khi đó đã yêu cô, nhưng vì tưởng cô không yêu cậu ấy nên mới đau lòng, quyết định ly hôn để cho cô được giải thoát.

- Tôi không biết chuyện này. Khi đó tôi cũng sợ Tôn Hạo ghét tôi, cảm thấy không hạnh phúc khi ở bên tôi. Tôi thấy tính cách của Tôn Hạo thời gian sau chuyện đó rất lạ nên mới suy nghĩ. Hóa ra tất cả chỉ là như vậy, tất cả chỉ vì chúng tôi không hiểu nhau mà dẫn đến hiểu lầm.

Tôn Hạo yêu tôi nhưng lo lắng tôi không yêu anh, chuyện đó lại xảy ra nên mới khiến tính cách anh cũng thay đổi nhiều. Anh muốn dò xét xem tôi nghĩ gì, xem tôi có yêu anh hay không. Nhưng khi anh chưa tìm ra được câu trả lời thì đã nghe tôi nói như vậy. Nếu như tôi mà là anh thì tôi cũng nghĩ như anh lúc đấy thôi, cho rằng chúng tôi ở bên nhau không tình yêu thật là đau khổ.

Nhưng Tôn Hạo đâu có biết là tôi cũng yêu anh, tôi yêu anh khi anh còn chưa biết tôi là ai, tôi yêu anh trước cả khi anh yêu tôi. Vậy mà chỉ vì không hiểu nhau mà cuối cùng lại biến thành hiểu lầm suốt 5 năm.

- Tử Lăng, cô đến bây giờ còn yêu A Hạo nữa không? Cô vẫn muốn cùng tên Ngô Lạc Thành kia kết hôn, để con của A Hạo và cô gọi người khác là bố hay sao? Biết mọi chuyện rồi mà vẫn muốn?

- Tôi và Ngô Lạc Thành không có ý định kết hôn gì, bao nhiêu năm nay chỉ là bạn bè thân thiết thôi. Tôi nói Ngô Lạc Thành là vị hôn phu của tôi vì thật sự cũng chỉ là nói dối để trốn tránh vài chuyện.

- Nếu đã hóa giải được hiểu lầm, có muốn quay lại với nhau nữa không?

Tôi ngẩng đầu nhìn Tổng Thừa Huân rồi lại nhìn Lưu Cảnh Dương, cảm thấy đề nghị này có phần nực cười.

- Luật sư Tổng, anh thấy tình hình giữa tôi và Tôn Hạo như vậy, còn có khả năng gì để chúng tôi có thể quay lại với nhau?

- Tại sao lại không thể? Cô yêu A Hạo, A Hạo cũng yêu cô, còn mong điều gì nữa? Cô từng từ chối đề nghị tái hợp của A Hạo vì cho rằng cậu ấy không yêu cô, có quay lại với nhau thì cũng chẳng thể yêu, nói là muốn cho Thiên Vũ một gia đình đầy đủ tình thương nhưng khéo còn khiến thằng bé chẳng có gì. Đã thật lòng yêu nhau, tại sao vẫn muốn chia lìa?

Thật ra, tôi sợ giữa tôi và Tôn Hạo vì vụ việc kia mà khiến khoảng trống giữa chúng tôi gia tăng, tình cảm cũng sẽ không còn nữa. Giải quyết được hiểu lầm là tốt, chỉ sợ tình cảm vì chuyện trước đó mà bị bào mòn mà thôi.

- Luật sư Tổng, Lưu tổng, tôi có thể hỏi hai anh một chuyện được không?

- Cô hỏi đi.

- Tôi cảm thấy chuyện tranh giành quyền nuôi con của tôi và Tôn Hạo hơi lạ. Rõ ràng là anh ấy đang nắm thế thượng phong, chỉ cần lên tòa lần nữa thì tôi cũng chẳng chắc bản thân mình sẽ thắng. Vậy tại sao đến cuối cùng Tôn Hạo lại quyết định rút đơn kiện?

Tổng Thừa Huân nhú mày nhìn tôi, hỏi:

- Cô muốn biết?

- Phải.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Mãi Là Giác Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Muốn Làm Lại Từ Đầu

Tôi đi đến bệnh viện, vừa vào thang máy không tự chủ được nước mắt cứ rơi xuống. Tôi không nghĩ mọi chuyện lại đi quá xa như vậy, không nghĩ lại được nghe một câu trả lời mà tôi chưa từng nghĩ đến.

“Ding”.

Thang máy dừng lại, tôi vội vàng lau nước mắt rồi đi tìm phòng.

Từ bên ngoài nhìn vào, tôi thấy Tôn Hạo đang nằm trên giường bệnh, trên tay còn có cả ống truyền. Anh vẫn đang ngủ, gương mặt nhìn không ổn một chút nào, nhợt nhạt đến đáng sợ.

Tôi nhẹ nhàng bước vào trong, mới 3 tuần không gặp nhau thôi mà trông anh đã gầy như thế này rồi. Tôi vô thức đưa tay lên chạm vào má của Tôn Hạo, trong lòng càng chua xót.

Vừa lúc này gặp Tổng Thừa Huân và Lưu Cảnh Dương, bọn họ đã nói cho tôi toàn bộ sự thật mà tôi muốn biết. Sự thật quả nhiên là sự thật, thật sự khiến tim tôi như muốn vỡ vụn ra thành từng mảnh.

- A Hạo bảo chúng tôi đừng nói gì cho cô biết nhưng bây giờ đã như thế này rồi thì tốt nhất vẫn cứ nên nói ra. Từ Lăng, A Hạo bị mắc bệnh máu trắng, tình trạng bây giờ không ổn chút nào cả. Vì thế nên cậu ấy mới rút đơn kiện.

- Cái gì?

Cái gì thế này, tôi đang nghe cái quái gì thế này không biết. Hôm nay không phải ngày Cá tháng 5, Tổng Thừa Huân và Lưu Cảnh Dương muốn lừa tôi hay sao đây? Lại còn bày ra trò này?

Nhìn tôi cười, Lưu Cảnh Dương nhún mày lại, chỉ nói:

- Cô không tin đúng không?

- Anh bảo tôi phải tin như thế nào đây? Anh ấy bị bệnh máu trắng sao? Anh đang kể chuyện cười cho tôi đấy à? Chuyện cười này nghe không hay một chút nào đâu, nói chuyện khác đi.

- Trước hôm mà A Hạo đồng ý rút đơn, cậu ấy đã đi kiểm tra sức khỏe và đã phát hiện ra. Tình hình bây giờ không khả quan lắm đâu. Từ Lăng, cô cũng đã từng học y nên chắc cô cũng biết, bệnh của A Hạo cần phải thay tủy nhưng mấy ngày qua vẫn chưa tìm được tủy thích hợp.

Nụ cười trên môi tôi đã tắt ngóm, đây không còn là chuyện đùa nữa, là sự thật. Tôi mím môi lại, trên hai bàn tay đều đầm mồ hôi.

- Vì phát hiện mình bị bệnh nên anh ấy mới từ chối quyền nuôi con?

- Phải, cậu ấy làm vậy vì không muốn ràng buộc cô điều gì nữa. Ngay cả di chúc cũng lập rồi, cậu ấy nói nếu như có bất cứ việc gì xảy ra thì sẽ chuyển giao toàn bộ tài sản này cho Thiên Vũ. Vì thằng bé còn nhỏ và cô là người giám hộ nên cô sẽ đứng tên.

- Tôi muốn gặp Tôn Hạo, anh ấy đang ở đâu?

...

Bỗng dưng lúc này Tôn Hạo mở mắt ra khiến tôi giật mình. Tôi vội rút tay lại, quay người đi lau nước mắt trên mặt.

- Tại sao em lại ở đây?

Giọng Tôn Hạo nghe hơi khác, anh cố gắng ngồi dậy, nhìn thẳng tôi mà hỏi như vậy.

- Không thể đến sao?

- Ngày hôm nay em đến đây, phải chăng Thừa Huân đã nói tất cả mọi chuyện với em rồi?

- Anh đoán ra rồi à?

Tôn Hạo gật đầu. Tôi ngồi xuống cạnh giường nhìn anh, không ngờ anh lại đoán ra nhanh như vậy.

- Tổng Thừa Huân với Lưu Cảnh Dương nói hết với em rồi. Anh yêu em, tại sao không nói cho em biết?

- Anh sợ em không yêu anh, anh sợ em ở bên cạnh anh sẽ đau khổ. Anh không muốn thấy em phải khóc.

Một câu nói đơn giản của anh đủ để khiến tôi khóc. Tôi ôm chặt lấy anh, nước mắt của tôi chảy xuống thấm ướt áo anh.

- Em không nghĩ mọi chuyện lại thành ra như thế này. Nếu như 5 năm trước em thừa nhận em yêu anh thì có phải mọi việc đã được giải quyết rồi không? Là em nhút nhát quá.

Tôn Hạo ôm chặt tôi, hóa ra ở trong vòng tay anh lại ấm áp đến như vậy, thoải mái đến như vậy.

- Anh yêu em từ khi nào?

- Từ sinh nhật anh năm đó. Không biết được, trước đó anh cảm thấy em rất tốt, tính tình cũng vui vẻ nữa, cũng có chút rung động rồi.

Tôi buông tay đang ôm Tôn Hạo ra, nhìn anh đồng thời nắm chặt lấy bàn tay anh, mỉm cười nói:

- Đại học năm thứ nhất, em thích anh nhưng nghe nói anh hẹn hò với hoa khôi của trường, thế là em từ bỏ. Thời gian trôi qua, thật không ngờ có ngày mẹ anh đến nói với em, muốn em kết hôn cùng anh. Thật ra khi ấy em cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều, cứ thế mà nhận lời thôi.

- Là vậy à? Anh nhớ là hồi còn đi học đại học, anh đã từng hẹn hò với ai đâu. Hoa khôi gì đó của trường, đến quen anh còn chẳng quen.

- Thật à?

- Thật.

Tôn Hạo của bây giờ và Tôn Hạo của 5 năm trước thật sự rất khác nhau. Trước kia lúc nào tôi cũng thấy anh với cái vẻ nghiêm chỉnh đạo mạo, ít nói, cũng chẳng cười nhiều. Hôm nay thấy được mặt khác của anh, nhìn nụ cười của anh cảm thấy rất đẹp.

- Hạo, chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu không?

Nụ cười trên môi của Tôn Hạo cũng tắt đi, tôi cũng chẳng hiểu vì sao trông anh lại phân vân bối rối đến như vậy.

- Anh không muốn cùng em bắt đầu lại sao? Chẳng phải lần trước anh nói với em là anh muốn cùng em tái hôn còn gì? Chúng ta bây giờ đã giải quyết hết mọi vấn đề rồi. Anh yêu em, em cũng yêu anh, vậy thì lý do gì mà chúng ta lại không thể thật sự ở bên nhau?

- Từ Lăng, anh yêu em, phải. Nhưng anh rất lo cho tình hình sức khỏe của anh bây giờ. Anh muốn em được hạnh phúc, cũng muốn em không phải vì anh mà bị những ràng buộc gì cả.

Tôi biết, anh bây giờ không quá tin tưởng vào việc sẽ tìm được tùy thích hợp để thay thế. Trước đây khi anh chưa biết bản thân bị bệnh thì anh có thể nói muốn quay lại với tôi. Nhưng bây giờ thì khác, bệnh của anh bất cứ lúc nào cũng có thể chuyển biến xấu, còn tùy không rõ bao giờ mới tìm được, anh lo lắng sợ tôi phải đau khổ. Tôi biết điều đó.

- Yêu nhau mà không thể được ở bên nhau, anh có biết là đau khổ như thế nào hay không? Năm xưa vì chúng ta hiểu lầm lẫn nhau nên em không nói cho anh việc em mang thai. Thời gian đầu ở Anh, em không biết bây giờ nếu muốn trải qua lại khoảng thời gian đó, liệu em có thể làm nổi nữa không. Em từng cho rằng anh không yêu em nên việc chúng ta tái hợp là điều không có khả năng xảy ra. Hay dù chúng ta có tái hợp vì muốn cho Thiên Vũ một gia đình thì liệu thằng bé có thể nhận được hạnh phúc thật sự hay không? Hạo, em muốn ở bên cạnh anh, cho dù chỉ là một ngày thôi cũng được.

- Nhưng mà Từ Lăng, chẳng phải em đã cùng Ngô Lạc Thành đính hôn rồi còn gì. Bây giờ thì...

- Là em nói dối để gạt mọi người thôi. Lạc Thành đích thực là đã từng cầu hôn em nhưng đã bị em từ chối. Em về thành phố B này, muốn mọi người thấy em đang rất hạnh phúc, không vì chuyện với anh ngày xưa mà đau lòng. Sau khi biết anh rút đơn kiện, em đã từng nghĩ có phải em nên ở bên cạnh Lạc Thành hay không. Nhưng có suy nghĩ thế nào thì em cũng chẳng làm được. Bây giờ thì anh đã có thể chịu trách nhiệm với em chưa? Vì anh mà 5 năm qua em chỉ sống như vậy, chẳng quen thêm ai cả.

Câu nói của tôi khiến cho Tôn Hạo bật cười. Tôi nhìn anh cười, gương mặt hiện rõ ý bảo: “Anh không chịu trách nhiệm thử xem?”

- Phải, 5 năm trước anh làm không được, vậy thì bây giờ anh phải chịu trách nhiệm với em rồi.

- Nói thế mới đúng.

- Yên tâm đi, anh nhất định sẽ cố gắng chống chọi với bệnh tật, anh không tin là anh không thể chiến thắng được số phận. Anh vẫn còn phải chịu trách nhiệm với em và Thiên Vũ, cả đời này.

Tôi không cảm thấy bầu không khí lúc này giữa chúng tôi lãng mạn gì, ở bệnh viện toàn mùi thuốc khử trùng chứ chẳng phải mùi hoa thơm ngát thì lấy đâu ra lãng mạn chứ. Nhưng tôi không cần lãng mạn đâu, chỉ cần một lời hứa chịu trách nhiệm của Tôn Hạo cũng đủ để tôi hạnh phúc rồi.

- lát nữa em sẽ về dọn dẹp chút đồ đạc rồi cùng Thiên Vũ chuyển về nhà. Nói gì thì nói, bây giờ em cũng là vợ anh rồi, ở bên ngoài như thế cũng chẳng ra gì. Còn anh thì nghỉ ngơi cho tốt vào, đợi anh ra viện chúng ta sẽ đi đăng ký kết hôn, như vậy có được không?

- Được, cứ nghe theo lời em đi.

- Vậy thì anh nghỉ ngơi đi, bây giờ em về thu dọn đồ đạc.

Tôi đỡ anh nằm xuống, vừa kéo chăn lên cho anh thì anh đã hỏi:

- Dọn dẹp đồ đạc như vậy chắc mệt lắm nhỉ? Hay để anh bảo trợ lý của anh đến giúp em?

- Không cần đâu, em với Thiên Vũ chỉ có quần áo với một số thứ lặt vặt thôi, em có thể tự thu dọn được.

- Em biết đi ô tô không? Lấy xe của anh đi cho tiện.

- Vâng.

Sau đó tôi rời đi, lái xe của Tôn Hạo trở về nhà của Ngô Lạc Thành, bắt đầu dọn dẹp mọi thứ để trở về mái ấm ngày xưa.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Mãi Là Giác Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chuyển Về

Tôi vừa về chưa được bao lâu thì Lạc Thành cũng đưa Thiên Vũ về. Kể từ khi tôi đưa Thiên Vũ cùng về thành phố B thì bận rộn công việc không thể đưa thằng bé đi chơi được. Cũng may có Lạc Thành thường xuyên đưa Thiên Vũ đến chỗ làm của anh và chơi ở đó. Lạc Thành từng nói với tôi anh không biết chăm sóc trẻ nhỏ nhưng không đúng, anh giờ chăm sóc Thiên Vũ còn thành thục hơn cả tôi nữa. Thật sự thì Lạc Thành rất tốt, chỉ là tôi không xứng với anh ấy mà thôi. Vẫn còn nhiều cô gái xứng với anh hơn tôi.

- Thiên Vũ à, con vào trong phòng chơi để mẹ và bố nuôi con nói chuyện một lát có được không?

- Vâng ạ.

Tôi vào bên trong pha một tách cà phê cho Lạc Thành, anh nhìn tôi cảm thấy rất ngạc nhiên. Hôm nay, tôi phải nói mọi chuyện cho anh nghe.

- Em làm sao vậy, hôm nay em có gì đó rất lạ.

- Chỉ là có chuyện muốn nói với anh thôi.

- Chuyện gì vậy?

Tôi kể hết tất cả mọi chuyện ngày hôm nay cho Lạc Thành nghe, từ việc tôi đi gặp Tổng Thừa Huân và Lưu Cảnh Dương cho đến việc tôi đến bệnh viện gặp Tôn Hạo rồi cùng anh hóa giải mọi hiểu lầm trước đây. Tôi cũng nói cho Lạc Thành biết, tôi muốn cùng Tôn Hạo kết hôn lại lần nữa, bây giờ anh đang bệnh, tôi muốn cùng Thiên Vũ ở bên cạnh anh để cùng anh vượt qua khó khăn lần này.

- Em xin lỗi.

Nụ cười của Lạc Thành cũng không còn tự nhiên như trước nữa nhưng tôi biết, anh cười là vì không muốn tôi phải suy nghĩ nhiều mà thôi.

- Tại sao lại xin lỗi anh?

Câu hỏi của Lạc Thành lại khiến tôi buồn hơn.

- Em xin lỗi vì đã phụ tình cảm của anh.

Lạc Thành bỗng cười lớn, vỗ nhẹ lên vai tôi rồi nói:

- Khiếp, em cứ làm như là em đã lừa tình anh vậy. Đúng là anh yêu em, cũng đã từng cầu hôn em nhưng em từ chối anh rồi còn gì. Anh ấy à, chỉ là đơn phương thôi. Từ Lăng, đừng suy nghĩ nhiều nữa, anh biết là anh sẽ buồn một thời gian dài nhưng chỉ cần em hạnh phúc thì anh cũng rất vui rồi.

- Sau này chúng ta còn có thể làm bạn không?

- Sao lại không thể chứ. Nếu như em gặp khó khăn gì thì cứ nói với anh, anh sẽ cố gắng giúp đỡ em. Còn nữa, nếu Tôn Hạo mà bắt nạt em thì em chỉ cần bảo anh là anh sẽ cho anh ta một trận.

Vốn tâm trạng đang nặng nề, những lời nói của Lạc Thành đã khiến cho tôi cười, cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Tôi đang tay ôm lấy Lạc Thành, mắt hơi cay, nói rằng:

- Cảm ơn anh, cảm ơn anh bao nhiêu năm qua đã ở bên giúp đỡ em. Anh không biết đâu, anh đã giúp cho cuộc đời em thay đổi. Nếu như không có anh, em không biết là mình sẽ vượt qua những ngày tháng đơn độc kia như thế nào nữa.
- Em chỉ cần nhớ, anh vẫn luôn ở bên cạnh em, nếu em cần anh, dù bất cứ lúc nào anh cũng có thể xuất hiện.
- Em nghĩ tương lai em vẫn phải làm phiền anh dài dài.
- Được.

Tôi không làm được gì cho Lạc Thành nên tôi cảm thấy rất áy náy. Nhưng cũng may trước đó tôi không đề xuất việc cùng anh bắt đầu, nếu không thì tôi không biết mình sẽ phải làm gì vào lúc này. Trong thâm tâm tôi, tôi chỉ mong Lạc Thành sẽ sớm tìm được một người con gái tốt có thể ở bên cạnh anh, cho anh một hạnh phúc mà anh đáng được có.

.....

Sắp xếp xong đồ đạc, tôi lái xe đưa Thiên Vũ cùng đến nhà họ Tôn. Đi được một đoạn, thằng bé quay sang hỏi tôi:

- Mẹ ơi, tại sao chúng ta lại phải rời nhà của bố nuôi vậy ạ?
- Thiên Vũ, con có muốn gặp bố đẻ của con không?
- Tất nhiên là có ạ.
- Bây giờ chúng ta chuyển đến nhà bố con, ba người chúng ta sẽ sống cạnh nhau, mãi mãi.

Nhưng trông gương mặt Thiên Vũ có vẻ không được vui lắm, tôi đoán có lẽ là liên quan đến Lạc Thành.

- Tại sao bố nuôi không sống cùng với chúng ta?
- Bố nuôi cũng có cuộc sống riêng của bố nuôi mà.
- Vậy sau này con có được gặp bố nuôi nữa không?
- Con muốn gặp lúc nào cũng được.

Kể từ ngày Thiên Vũ chào đời cho đến tận bây giờ, người ở bên cạnh thằng bé không phải là bố đẻ mà là Lạc Thành. Bây giờ tôi quay về với Tôn Hạo còn Lạc Thành tương lai cũng sẽ có một cuộc sống khác, tuy Thiên Vũ sẽ buồn một khoảng thời gian nhưng có thể làm được gì chứ? Nhưng không sao cả, nếu Lạc Thành muốn gặp Thiên Vũ thì tôi cũng sẽ đồng ý, chúng tôi vẫn luôn là những người bạn tốt của nhau.

.....

Lúc tôi lái xe đến biệt thự của Tôn gia thì đã thấy bố chồng tôi đứng ở bên ngoài đợi, còn có cả thím Lã nữa.

- Về rồi về rồi. Thím Lã, thím ra giúp Từ Lăng mang đồ đi.
- Vâng.

Tôi mở cửa xe cho Thiên Vũ, bố chồng liền hỏi:

- Đây là Thiên Vũ đúng không?
- Vâng ạ. Thiên Vũ, mau chào ông nội đi con.
- Cháu chào ông nội ạ.
- Ngoan, ngoan lắm, mau vào trong thôi.

Thím Lã phụ giúp tôi mang đồ vào trong nhà. Hôm nay sau khi tôi rời khỏi bệnh viện thì Tôn Hạo đã gọi điện về nhà dặn thím Lã dọn dẹp lại căn phòng ngày trước của anh và tôi. Căn phòng này vẫn vậy, không khác gì hồi tôi mới đi, nhưng bây giờ, ấm áp và có sức sống hơn rồi.

- Thiếu phu nhân, Thiếu gia đã thông báo tin mừng này khiến tôi rất vui. Lần trước Thiếu phu nhân trở về, tôi cứ nghĩ hai người không còn cơ hội nào nữa, cũng cảm thấy rất tiếc.
- Cháu cũng không nghĩ có ngày mình lại có thể quay về đây. Thật đúng là số trời đã định rồi.

- Kể từ ngày Thiếu phu nhân rời đi, Thiếu gia cũng không ở trong căn phòng này nữa nhưng bảo tôi là đừng thay đổi gì cả, cứ giữ nguyên như vậy, hàng ngày vào dọn dẹp một chút thôi.

Mọi thứ vẫn được giữ nguyên kể từ khi tôi đi nhưng còn một số thứ đã cũ rồi, cần phải thay thôi. Tôi định khi nào Tôn Hạo xuất viện sẽ cùng anh đi mua sắm một số thứ trang trí lại cho căn phòng này.

- Thiếu phu nhân, bao giờ cô và Thiếu gia đi đăng ký kết hôn lại vậy? Nếu đã đăng ký kết hôn lại thì chắc cũng phải làm thêm một đám cưới nữa đúng không? Cô đã chuẩn bị gì chưa?

- Cháu chưa nghĩ nhiều về việc ấy, cứ để Hạo xuất viện trước đã rồi tính sau, thời gian vẫn còn dài mà.

- Cũng phải, hai cô cậu vẫn còn trẻ.

Thím Lã cũng nói rằng, Thiên Vũ rất giống với Tôn Hạo, chỉ cần nhìn thoáng qua là cũng đủ để nhận ra rồi. Thiên Vũ rất giống anh, tôi biết như vậy nên khi đưa thằng bé cùng về đây, tôi đã rất lo lắng. Nhưng bây giờ không sao nữa rồi, không còn việc gì phải lo lắng nữa.

.....

Tối hôm ấy tôi đưa Thiên Vũ cùng đến bệnh viện thăm Tôn Hạo. Nhìn thấy thằng bé, trông anh rất vui.

- Bố ơi, mẹ nói là từ nay mẹ và con sẽ chuyển về sống cùng với bố.

- Phải, từ nay chúng ta sẽ sống ở bên nhau. Thiên Vũ, đợi sau khi bố ra viện rồi sẽ đưa mẹ con con đi chơi, có được không?

- Được ạ.

Thiên Vũ còn nhỏ nên thằng bé không nghĩ quá phức tạp về chuyện của tôi và Tôn Hạo. Tôi và Tôn Hạo sẽ cố gắng hết sức để bù lại khoảng thời gian 5 năm thiếu thốn của Thiên Vũ, cho thằng bé một cuộc sống hạnh phúc nhất.

- Sao em không ở nhà nghỉ ngơi, đến bệnh viện làm gì?

Tôn Hạo nắm lấy tay tôi, so với hồi sáng thì gương mặt anh bây giờ đã ổn hơn nhiều rồi, trông cũng không còn thấy mệt mỏi nữa.

- Không biết nữa, thích thì đến thôi.

- Bác sĩ Trần bảo tình hình sức khỏe của anh đã ổn định hơn rồi, có thể ngày kia sẽ được xuất viện. Đến hôm ấy chúng ta đi đăng ký kết hôn, được không?

- Được. Sau khi kết hôn rồi, em muốn cùng anh đi mua sắm vài thứ trang trí cho phòng của chúng mình, có mấy đồ đạc cũ quá rồi.

- Ừ.

Có lẽ chẳng ai giống chúng tôi, ở ngay bệnh viện mà tính đến chuyện cưới xin. Cũng thật hài hước.

Tôn Hạo nói với tôi, anh muốn cho tôi một đám cưới, cùng tôi đi tuần trăng mật cho trọn vẹn. Tôi đương nhiên là thích có một lễ cưới nhưng cuối cùng lại phản đối ý của anh. Tôi nói, tôi muốn một bữa tiệc cưới đơn giản thôi, đơn giản nhưng vẫn lãng mạn và hạnh phúc, thế là đủ rồi. Tôn Hạo ngay lập tức đồng ý, có lẽ anh không biết tôi sợ anh bận rộn chuẩn bị đám cưới lại mệt, sức khỏe anh không được tốt lắm. Anh nói anh vẫn khỏe nhưng tôi biết chứ, sức khỏe của anh bây giờ không còn được như xưa nữa rồi.

Nhưng đối với tôi, có đám cưới hay không không quan trọng, cái quan trọng là tôi được ở bên cạnh Tôn Hạo, chúng tôi còn có Thiên Vũ nữa. Cho dù không có gì thì vẫn sẽ hạnh phúc mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Mãi Là Giấc Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tiệc Cưới

Sau khi Tôn Hạo xuất viện, chúng tôi liền lập tức đi đăng ký kết hôn. Tôi và anh cũng sửa sang lại một chút “tân phòng”, nhìn quả thực đã sáng sủa hơn trước rất nhiều.

Tôn Hạo nói, chúng tôi sẽ tổ chức một bữa tiệc cưới vào 3 ngày sau tại khách sạn Hoàng Đình của Từ Dịch Phàm. Tổ chức tiệc cưới không phức tạp như một lễ cưới, chúng tôi chỉ cần bàn thảo một chút về việc trang trí và các món dùng cho hôm đấy là được rồi.

Nhưng tôi không lo về tiệc cưới hôm ấy, tôi chỉ lo cho sức khỏe của Tôn Hạo thôi. Mỗi ngày đối với tôi đều là những lo lắng, tôi cứ đợi hoài đợi mãi một thông tin duy nhất, đó là đã có tùy thích hợp với Tôn Hạo, chỉ cần cấy ghép là xong. Nhưng, tôi đợi mãi mà chẳng được như ý muốn.

Tôi không biết Tôn Hạo thật sự không lo lắng về chuyện này hay anh chỉ giả bộ trước mặt tôi. Tôi hàng ngày đều thấy anh chơi đùa với Thiên Vũ rất vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra vậy. Nhiều lúc tôi nghĩ, chúng tôi khó khăn lắm mới có thể được ở bên nhau như thế này, ông trời nở tước đi hạnh phúc của chúng tôi hay sao đây?

.....

Hôm nay là tiệc cưới của tôi và Tôn Hạo.

Vì thời gian hơi gấp gáp, với lại chúng tôi cũng không muốn làm ồn ào lên nên cũng chỉ mời những người thân quen nhất thôi. Tôi không có họ hàng gì cả, nhìn qua nhìn lại người quen thân thiết cũng chỉ có Lạc Thành và Lâm Dao thôi. Còn khách mời chủ yếu vẫn là bên Tôn Hạo.

Tôi hôm nay chọn chiếc váy cưới trắng đuôi cá giản dị không quá khoa trương, tóc cũng được vấn lên gọn gàng. Còn Lâm Dao thì phụ trách về phần trang điểm cho tôi.

- Sao không dùng thêm khăn voan vậy?

- Là tiệc cưới thôi mà, cũng đâu phải đám cưới, cần gì phải thêm khăn voan. Hạo ban đầu có nói muốn làm lại một đám cưới cho mình nhưng mình không muốn. Cậu cũng biết mà, đám cưới quy trình vừa phức tạp lại vừa dài, mình sợ sức khỏe của anh ấy không đáp ứng được. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, mình thích một đám cưới đơn giản và ấm áp hơn.

- Phải, chỉ cần bên nhau hạnh phúc là được rồi, đám cưới lớn hay nhỏ thì có ảnh hưởng gì đâu chứ.

Hôm nay tôi cũng lo, tôi thấy sắc mặt của Tôn Hạo không được tốt lắm, còn muốn anh đến bệnh viện kiểm tra một chút. Nhưng Tôn Hạo nói anh không sao, anh không đến mức yếu đuối như vậy.

Tôi chỉ sợ, trong lúc bữa tiệc xảy ra, Tôn Hạo lại gặp vấn đề gì đó. Anh thật sự không sao hay không muốn để tôi lo?

- Từ Lăng, mình biết cậu đang lo lắng cho sức khỏe của Tôn Hạo nhưng chắc chắn sẽ không sao. Yên tâm đi.

- Ừ.

Trang điểm xong, tôi nhìn đồng hồ, cũng đã đến giờ rồi. Tôi đứng dậy chỉnh trang lại váy, sau đó thì đi đến phòng của Tôn Hạo.

.....

Tôn Hạo nắm tay tôi đi ra ngoài, tay của anh lạnh quá. Tôi nắm chặt lấy tay anh như muốn sưởi ấm cho anh, nhưng nắm chặt đến mức tay tôi vã mồ hôi ra luôn. Tôn Hạo thấy vậy thì quay sang nhìn tôi mỉm cười:

- Đừng lo lắng như vậy, bình tĩnh một chút đi, chuyện này chúng ta từng làm rồi còn gì nữa.

- Vâng.

Anh cứ nghĩ do tôi lo lắng quá nên mới nắm chặt lấy tay anh, nhưng không phải như vậy. Nhưng thôi, nếu anh muốn nghĩ như vậy cũng được.

Tôn Hạo đỡ tôi đi lên mấy bậc thang, đứng giữa sân khấu phía trên đối diện với toàn bộ khách mời ở bên dưới. Anh một tay cầm mic, một tay nắm chặt lấy bàn tay, nhìn tôi rồi lại nhìn quan khách, phát biểu:

- Tôi nghĩ mọi người cũng đã biết chuyện của tôi và Từ Lăng rồi. Chúng tôi khi cùng kết hôn 5 năm trước, vì còn quá trẻ lại không hiểu rõ nhau nên mới dẫn đến nhiều hiểu lầm. Nhưng đến nay chúng tôi đều đã trưởng thành cả rồi, đã hiểu nhau hơn rồi nên cũng muốn cùng nhau bắt đầu lại từ đầu. Xa nhau khiến chúng tôi hiểu được chúng tôi cần nhau đến thế nào.

Rồi Tôn Hạo quay sang nhìn tôi, càng nắm chặt tay tôi hơn:

- Anh biết trong chuyện của chúng ta, lỗi của anh là rất lớn. Nhưng anh chỉ hy vọng chúng ta hãy quên đi những chuyện của quá khứ để bắt đầu lại từ đầu. Chúng ta sẽ sống vì hiện tại và tương lai, thật sự sống một cuộc sống hạnh phúc. Anh không cần gì cả, chỉ cần có em và con là được rồi.

Tôi cảm động đến rơi nước mắt, đón nhận lấy mic từ tay anh. Vì cảm động quá mà tôi cũng chẳng nói được mấy lời từ tế.

- Em cũng chỉ cần được ở bên anh mà thôi. Con đường tương lai vẫn còn dài lắm, em tình nguyện được cùng anh đi đến cuối con đường ấy.

Tôn Hạo nhẹ nhàng hôn lên trán tôi, bên dưới khách mời đều vỗ tay. Làm sao bây giờ, tôi không ngăn nổi nước mắt của mình nữa rồi.

Không lâu sau, Triệu Chí Dương giúp mang ra một chiếc bánh gato khá lớn, Tôn Hạo cũng lấy luôn một chiếc khăn lau nước mắt giúp tôi. Anh nắm lấy tay tôi, cầm dao cắt bánh gato trong sự chúc phúc của mọi người.

Triệu Chí Dương rót 2 ly rượu đưa cho chúng tôi, là rượu giao bôi, tôi lo lắng hỏi Tôn Hạo:

- Anh có thể uống rượu không?
- Có thể, một chút thể này không sao đâu.

Chúng tôi uống xong rượu giao bôi, bên dưới khách mời vỗ tay thêm lần nữa. Thủ tục đầu cho bữa tiệc cũng đã xong xuôi cả rồi.

.....

Vào tiệc, Tôn Hạo cùng tôi đi đến chỗ của mọi người. Đi tiếp rượu xong, anh lại đưa tôi về chỗ của bạn bè anh.

- Hạo, anh uống nhiều rượu như vậy không sao chứ?
- Em yên tâm đi, đây cũng chẳng phải rượu mạnh gì.
- Thôi đi Tôn Hạo, còn rượu mạnh cái gì. Cậu bình thường tửu lượng đã kém rồi, sau khi hoàn lương tập trung đi làm bác sĩ thì cũng chẳng uống nhiều, tửu lượng lại càng kém hơn.

Nghe Hạ Quân Dật nói, tôi lại buồn cười. Thật là, tôi thấy Tôn Hạo tức giận rồi đấy.

- Minh cũng chẳng cần tửu lượng tốt như mấy cậu đâu.
- Nhìn kia nhìn kia, rõ ràng là tức giận mà cứ cố kiềm chế nữa chứ. Sợ mất mặt trước em gái Quách đây hả?
- Đừng có khích tướng, mấy trò này của các cậu xưa rồi.

Nhìn Tôn Hạo vui vẻ như vậy tôi cũng vui theo. Tôi hơi liếc mắt nhìn qua thấy Lạc Thành đang đứng cùng với Lâm Dao, có cả Thiên Vũ ở đấy nữa. Mấy ngày qua Lạc Thành bận rộn chuyện triển lãm tranh nên không có thời gian đến thăm Thiên Vũ, thằng bé rõ ràng là không vui lắm. Tôi biết hiện tại Thiên Vũ thân thiết hơn với Lạc Thành dù Tôn Hạo mới là cha ruột của thằng bé. Nhưng cũng chẳng có gì lạ cả, Thiên Vũ và Tôn Hạo mới gặp lại nhau chưa lâu, để mọi thứ bình thường e rằng vẫn cần thêm một thời gian nữa.

Tôn Hạo cũng nói cho tôi biết, ngay cả những người thân quen của anh cũng chẳng biết lý do tôi và anh ly hôn ngày trước, cũng chẳng biết chúng tôi ly hôn từ khi nào nữa. Đa số mọi người đều cho rằng chúng tôi tính cách khác biệt nên mới dẫn đến việc ly hôn, sau khi ly hôn thì tôi nhận quyền nuôi Thiên Vũ.

Nhưng mọi người không biết cũng phải thôi, ngày trước chúng tôi ly hôn trong im lặng thì đương nhiên không có nhiều người biết.

- Thiên Lam, dạo này em bận gì mà chỉ thấy Thừa Huân cô đơn lẻ bóng một mình vậy? Không phải giận dữ nhau gì đấy chứ?
- Đâu có, dạo này em bận rộn chuyện công việc thôi. Anh biết đấy, Lâm Vũ Thần hiện đang là một cái tên rất nổi vì góp công lớn trong việc phá mấy vụ án ở thành phố B. Em muốn mời anh ta trở thành gương mặt trang bìa của ESTINA nhưng không được.
- Lâm Vũ Thần, pháp y nổi tiếng đó hả? Bạn gái anh ta là Phương Tử Huyền còn gì, làm người đại diện cho sản phẩm đồ trang sức của Lưu Thị. Nếu em không trực tiếp nhờ được Phương Tử Huyền thì bảo Cảnh Dương ra mặt giúp đi. Phương Tử Huyền là người đại diện của Lưu Thị nên chắc sẽ nể mặt Cảnh Dương thôi.
- Nghe cũng có lý đấy.

Đang luận chuyện về chuyện của Trình Thiên Lam, bỗng Từ Dịch Phàm lại hướng sự chú ý về phía tôi và Tôn Hạo:

- Ấy Tôn Hạo à, cậu với Từ Lăng cũng đã quay lại với nhau rồi, đã tính đến việc sinh thêm một đứa nhóc nữa chưa?
- Dịch Phàm, anh hỏi câu này hay nhỉ? Đương nhiên là phải sinh thêm vài đứa nữa cho vui cửa vui nhà rồi. Ai mà chẳng biết Tôn Hạo rất thích trẻ con. Đây, em nhớ hồi trước, lúc chưa quen Từ Lăng ấy, anh ấy còn bảo sau này lấy vợ phải có ít nhất 10 đứa con.
- Ồ, chắc bây giờ cũng đang trong quá trình hình thành rồi đấy. Chúng ta cứ yên tâm cùng Tôn Hạo chờ đợi đi.

Hạ Tuyết Dao và Trình Minh Viễn khiến tôi bật cười. Tôi quay sang nhìn Tôn Hạo, hỏi đùa anh:

- Anh muốn em sinh cho anh ít nhất là 10 đứa con sao? Em không phải heo nái đâu. 10 đứa, còn chưa nói đến nhiều nhất đấy.
- Lúc đấy còn trẻ nên nói đùa, em thích sinh cho anh bao nhiêu cũng được. Chứ nói về khoản thích trẻ con, anh làm sao so được với Hạ Quân Dật chứ.
- À Hạ Quân Dật, nhắc đến cậu mới nhớ, em gái Lương cũng sắp sinh rồi, đã có dự tính sinh thêm chưa?
- Phải đấy, nhanh nhanh lên. Chúng ta tính chuyện làm thông gia.

Cái chuyện làm thông gia kia chưa bao giờ hết “hot” cả. Thế là Thiên Vũ cũng được lôi vào chuyện này, được gán ghép cho con gái của Hạ Tuyết Dao và Triệu Minh Thành. Buổi tối hôm nay, tôi không thể nhìn cười được.

*Một số thông tin về các nhân vật được nhắc đến trong chương này:

- Hạ Quân Dật, em gái Lương (Lương Vũ Tranh) là trong truyện Nếu thiên đường có anh.
- Từ Dịch Phàm, Triệu Chí Dương: Bí mật của định mệnh
- Trình Thiên Lam, Tống Thừa Huân: Nếu còn có ngày mai
- Hạ Tuyết Dao, Triệu Minh Thành, Lưu Cảnh Dương, Trình Minh Viễn: Chưa rõ
- Lâm Vũ Thần, Phương Tử Huyền: Nếu em là định mệnh

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Mãi Là Giác Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Hạnh Phúc Và Lo Lắng

Kể từ sau khi phục hôn với Tôn Hạo, tôi cũng chẳng bận mà với việc làm nhà thiết kế thời trang nữa. Tôi nói với Tôn Hạo là tôi muốn học lại rồi quay về tiếp tục làm bác sĩ. Nghe thấy tôi nói vậy, anh rất vui, còn bảo rằng sẽ làm gia sư cho tôi một thời gian.

- Không ngờ sau 5 năm, kiến thức của em vẫn vững như vậy. Cộng thêm trình độ gia sư của anh thì việc em được làm bác sĩ sẽ không xa nữa đâu.
- Phải phải, nhờ anh cả. Anh khen em nhưng cũng không quên tự ca ngợi bản thân mình.
- Anh không giỏi thì giúp làm sao giúp em được.
- Em biết rồi, anh giỏi.

Tôn Hạo tiếp tục giảng bài cho tôi, tâm trạng hôm nay của anh rất tốt. Bác sĩ nói, tâm trạng của anh mà tốt sẽ rất có lợi cho sức khỏe. Tôi biết sức khỏe của anh đã suy giảm mạnh, gần đây anh không còn muốn ăn nữa, hay chảy máu cam và hoa mắt chóng mặt. Những triệu chứng bệnh bắt đầu thể hiện rõ rệt hơn khiến tôi càng thấy lo sợ.

- Anh nghĩ...

Chưa nói hết câu, Tôn Hạo đã vội đứng dậy chạy vào nhà tắm nôn thốc nôn tháo. Tôi sợ quá hỏi anh dồn dập:

- Hạo, anh làm sao vậy?
- Không sao, chỉ là buồn nôn thôi.

Tôi đưa nước và khăn cho anh súc miệng và lau mặt, sau đó đưa tay lên sờ trán của anh. Nóng quá, hình như sốt rồi.

- Hạo, anh sốt rồi, bây giờ chúng ta đi bệnh viện thôi.
- Anh không muốn đến bệnh viện, chỉ cần uống thuốc là được rồi.

Lúc này tôi lo đến phát cuồng lên, thế là chẳng hiểu sao tôi lại gắt lên với anh:

- Anh nghĩ bệnh của anh bây giờ bình thường lắm sao? Chỉ với một triệu chứng nhỏ cũng đủ để nguy hiểm lắm rồi. Sốt, anh cho rằng chỉ cần uống tạm vài viên thuốc là khỏi à?

Tôn Hạo nhìn tôi không nói gì, tôi lúc này mới nhận ra là mình đã quá lời. Chẳng hiểu sao tôi lại không kiểm soát được lời nói của mình nữa.

- Em xin lỗi.
- Anh biết là em lo cho anh, anh là bác sĩ nên anh cũng hiểu về căn bệnh mà anh mắc phải. Anh xin lỗi, anh đã quá tự tin vào tình trạng của mình hiện giờ rồi. Anh nghe lời em, sẽ đến bệnh viện kiểm tra.
- Được, em đưa anh đi.

Tôi cố nén lại nước mắt sắp rơi xuống, đi ra ngoài chuẩn bị một số thứ rồi đưa Tôn Hạo đến bệnh viện.

.....

Tôn Hạo sau khi được tiêm thuốc hạ sốt thì đã ngủ, tôi cũng kiểm tra lại chai máu đang truyền cho anh. Thấy không có gì, tôi ra ngoài rồi đóng cửa lại, đi đến thẳng phòng bác sĩ chữa trị cho Tôn Hạo, cùng lúc đó lại gặp bố chồng tôi.

- Bác sĩ Trần, tình hình của Hạo thế nào rồi ạ? Dạo này triệu chứng bệnh của anh ấy càng lúc càng nhiều hơn.

Bác sĩ Trần năm nay tuổi đã ngoài 50, là một bác sĩ lâu năm của bệnh viện Trung tâm thành phố này. Ông cũng chính là bác sĩ chính trong lần chữa trị này của Tôn Hạo.

- Viện trưởng, Từ Lăng, tình hình của bác sĩ Tôn giờ không được ổn lắm, còn chúng ta thì vẫn chưa tìm được tùy thích hợp để ghép cho cậu ấy. Vừa rồi làm xét nghiệm máu cho cậu ấy, tôi thấy các tế bào ung thư đã tăng lên rõ rệt, bây giờ điều trị bằng thuốc không thôi chẳng còn tác dụng gì nữa.

- Bác sĩ Trần, theo như cháu biết thì ghép tùy không hoàn toàn trị khỏi được bệnh của Hạo đúng không ạ?

- Phải đó, ghép tùy chỉ là một phương pháp giúp làm giảm việc sản sinh ra bạch cầu ác tính. Rất có thể giữ được vài năm sau, bệnh tiếp tục lại tái phát. Hiện nay chúng ta chưa tìm được tùy thích hợp, tôi kiến nghị với viện trưởng và cô nên áp dụng phương pháp xạ trị hoặc hóa trị.

Tôi học Y, vì thế tôi hiểu những phương pháp mà bác sĩ Trần nói là như thế nào. Nhưng hiện tại, đây là cách duy nhất có thể giúp Tôn Hạo.

- Tôi cũng nghĩ như anh, dùng xạ trị hoặc hóa trị cho A Hạo. Tôi thấy tình trạng của A Hạo hiện giờ, chắc có thể dùng hóa trị được chứ?

- Được, có thể dùng được hóa trị. Để tôi sắp xếp lại một chút, nếu không có chuyện gì xảy ra thì có thể để cậu ấy làm hóa trị vào 3 ngày sau. Nhưng mà Từ Lăng này, sau khi truyền máu xong, nếu bác sĩ Tôn muốn về nhà thì cũng được, cháu chú ý chăm sóc cho cậu ấy thật tốt trước khi tiến hành làm hóa trị. Nếu có chuyện gì xảy ra thì phải đưa cậu ấy nhập viện ngay.

- Cháu biết rồi ạ.

.....

Vì lo lắng chuyện tiến hành hóa trị cho Tôn Hạo mà mấy ngày qua tôi không thể ngồi yên được. Chính vì thế mà tôi cũng quên luôn hôm nay, ngày 25/3 là sinh nhật lần thứ 26 của mình.

Sau bữa cơm tôi liền đi tắm, thế là chẳng biết trong khoảng thời gian ấy xảy ra chuyện gì.

Vừa bước ra khỏi phòng tắm tôi đã thấy Tôn Hạo đứng bên ngoài, trước mặt anh là một chiếc bánh sinh nhật khá lớn và Thiên Vũ đứng bên cạnh đang cầm một bó hoa hồng. Lúc này tôi mới nhớ ra, hôm nay là sinh nhật tôi. Không nghĩ thời gian trôi qua nhanh như vậy.

Tôn Hạo và Thiên Vũ hát bài Chúc mừng sinh nhật cho tôi, giọng hát của anh vô cùng trầm ấm dễ nghe. Nếu anh không làm bác sĩ thì cũng có thể bước chân vào showbiz làm ca sĩ được. Giọng hát này, giọng hát này, không kiếm ăn được trong showbiz thì tôi cảm thấy rất lạ.

- Chúc mừng sinh nhật em, Từ Lăng của anh.

- Chúc mừng sinh nhật mẹ.

Tôi cảm động đến rơi nước mắt. Thiên Vũ đưa bó hoa hồng cho tôi còn Tôn Hạo thì nắm chặt lấy tay tôi. 26 năm qua, có lẽ đây là sinh nhật khiến tôi hạnh phúc nhất.

- Mẹ khóc rồi kìa.

- Mẹ hạnh phúc nên khóc thôi.

Tôn Hạo lau nước mắt giúp tôi, tôi mỉm cười hạnh phúc. Tôi quay sang nhìn Thiên Vũ, “đuôi khéo” thẳng bẻ:

- Thiên Vũ, sinh nhật bất ngờ này mà con với bố dành cho mẹ, mẹ rất vui. Bây giờ cũng muộn rồi, đi ngủ đi con.

- Con biết rồi, mẹ muốn nói chuyện riêng với bố chứ gì.

- Như vậy có được không?

- Vậy thì con đi ngủ trước đây, bố mẹ cứ nói chuyện đi.

Thiên Vũ vừa rời khỏi, tôi đã ôm chầm lấy Tôn Hạo. Anh cũng ôm lấy tôi, mỉm cười nói:

- Làm gì mà như trẻ con thế?

- Kệ em, em thấy hạnh phúc quá. Đây là sinh nhật lần đầu tiên của em được đón cùng anh.
- Chúng ta vẫn còn nhiều thời gian mà.
- Phải.

Tôn Hạo buông tay ra, lau hết nước mắt cho tôi, lúc này anh mới nói vào vấn đề chính:

- Từ Lăng, anh đã từng có lúc mất niềm tin vào việc có thể chữa khỏi bệnh. Nhưng em yên tâm, vì em, vì con, anh sẽ cố gắng chống chọi với bệnh tật. Anh muốn cùng em đón thật nhiều sinh nhật nữa. Anh muốn được ở bên em, không để em phải cô đơn nữa.
- Em biết, em biết Hạo của em sẽ vì em mà làm được mọi chuyện mà. Ngày mai sẽ bắt đầu tiến hành trị liệu, em tin rằng anh sẽ khỏi bệnh. Chúng ta vẫn còn nhiều việc phải làm.
- Phải, như sinh thêm con chẳng hạn.

Tôi bật cười, phải, sinh thêm con. Tôi và cả Tôn Hạo đều thích trẻ con, chúng tôi đều muốn có thật nhiều con.

- Bánh sinh nhật này là anh mua, anh không biết làm bánh, em có giận không? Ngày trước em cũng từng làm bánh sinh nhật cho anh, tự nhiên anh cảm thấy áy náy quá.
 - Không sao đâu, em không quan tâm đến việc đấy. Nhưng nếu anh vẫn cảm thấy áy náy thì hãy cố gắng chữa khỏi bệnh rồi sau đó đi học làm bánh cho em ăn. Như vậy cũng chưa muộn.
 - Được, anh sẽ đi học làm bánh để làm cho em ăn mỗi ngày, cho em ăn đến phát ngán thì thôi.
 - Bánh của anh, em ăn hết đời cũng được.
- Tôn Hạo ôm tôi vào lòng, nước mắt tôi lúc này không kiềm chế được lại tuôn ra, làm ướt một phần áo anh.
- Thời gian anh bị bệnh đã khiến em lo lắng và vất vả hơn nhiều rồi.
 - Lại còn muốn so đo thêm chuyện ấy nữa hả? Yên tâm đi, con người ai cũng có bệnh, nhẹ hay nặng đều có cả thôi. Tương lai em cũng sẽ bị ốm hay gì đó, đến lúc đấy anh sẽ phải chăm em thôi.
 - Anh sẽ cố gắng chăm sóc em, không để em bị bệnh đâu.
 - Để xem anh có làm được không đã.

Chúng tôi cứ nói chuyện với nhau như thế, chỉ mong thời gian có thể dừng lại lúc này. Tôi bây giờ không có mong ước gì nhiều, chỉ hy vọng Tôn Hạo sẽ sớm ngày khỏi bệnh, cùng sống hạnh phúc bên tôi và Thiên Vũ. Chúng tôi đã xa nhau quá lâu, chỉ mong giờ có thể bình bình an an mà sống hạnh phúc bên nhau đến tận cuối đời mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Mãi Là Giác Mơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Không Sao Đâu

Tôn Hạo trở về nhà và tôi cũng lên kế hoạch chăm sóc về các mặt cho anh trước khi anh trở lại bệnh viện để tiến hành hóa trị. Hóa trị sẽ khiến cho bệnh nhân trở nên mệt mỏi hơn, tôi cũng căn cứ vào tình trạng của anh bây giờ và lời khuyên của bác sĩ Trần đề lập ra cho anh một chế độ dinh dưỡng. Dù không ăn ngon miệng nhưng Tôn Hạo trước mặt tôi vẫn luôn tỏ ra rất vui vẻ và ăn hết những món mà tôi làm ra. Anh biết là tôi đặt rất nhiều hy vọng bệnh của anh sẽ khỏi nên anh không muốn làm tôi buồn. Mấy lần liền tôi thấy anh nôn ra hết đồ ăn nhưng không nói gì với tôi cả, sợ sẽ làm tôi lo lắng.

Tôi đương nhiên biết những việc mà Tôn Hạo giấu tôi nhưng tôi cố gắng im lặng không nói ra. Hàng ngày nhìn thấy nụ cười vui vẻ của anh, nghe anh kể chuyện cười khiến lòng tôi như có thêm sự an ủi, cũng có thêm động lực cùng anh vượt qua những ngày tháng khó khăn.

.....

Chiều hôm nay, tôi giúp Tôn Hạo sắp xếp đồ đạc và đưa anh đến bệnh viện để hôm sau tiến hành làm hóa trị. Không hiểu sao lúc thu dọn đồ, tay tôi cứ run lên, trong lòng lo lắng không yên.

- Không sao đâu.

Tôi quay sang thì thấy Tôn Hạo đã đứng bên cạnh mình từ lúc nào rồi, tay anh đang nắm chặt lấy tay tôi.

- Từ Lăng, anh biết là em lo lắng cho tình hình bệnh của anh bây giờ nhưng em yên tâm đi, không sao đâu.

- Anh hiểu hết những suy nghĩ của em?

- Phải, em vẫn cười, nhưng ẩn sâu trong nụ cười ấy là một nỗi lo, lo lắng cho bệnh tình của anh. Mấy ngày qua em chú tâm tìm hiểu về bệnh của anh, xem xét rất nhiều người có bệnh giống anh, anh biết chứ.

Không biết nữa, cuối cùng tôi lại ôm chầm lấy Tôn Hạo, cố ngăn những giọt nước mắt của mình không cho chúng chảy xuống.

- Thật sự có nhiều lúc em cũng rất bị quan, lo sợ nhiều thứ lắm, nghĩ sẽ có chuyện không hay xảy ra với anh.

- Anh đã nói rồi mà, không sao đâu.

Tôn Hạo ôm chặt tôi vào lòng, lúc này những lo lắng trong tôi mới nguôi ngoai được một chút.

.....

Khi vừa đến bệnh viện, Tôn Hạo đã được bác sĩ Trần đưa đi kiểm tra tình hình sức khỏe trước khi tiến hành làm hóa trị vào hôm sau. Tôi thì vẫn ở bên anh, cùng anh đi kiểm tra cho đến khi kết thúc.

Tối hôm ấy, tôi chuẩn bị cháo cho anh, anh mỉm cười và ăn hết không để sót lại chút gì. Tôi giúp anh uống thuốc, nghỉ ngơi một lát rồi bảo anh nên ngủ sớm để hôm sau còn làm hóa trị.

Anh nghe lời tôi, ngoan ngoãn đi ngủ. Ngồi bên cạnh anh một lúc, nghe thấy tiếng hơi thở của anh đã đều đặn hơn, tôi nghĩ chắc anh cũng đã ngủ say rồi. Tôi kéo chăn lên đắp kín cổ cho anh rồi ra ngoài đi tìm bác sĩ Trần.

- Vừa rồi tôi có gặp Viện trưởng và nói cho ông ấy tình hình kết quả kiểm tra của bác sĩ Tôn rồi.

- Vâng. Bác sĩ Trần, bác sĩ có thể nói cho cháu nghe tình hình kết quả kiểm tra của Hạo được không ạ?

Bác sĩ Trần đẩy kết quả kiểm tra đến chỗ tôi, tôi đọc chỉ hiểu được một nửa bởi đây vốn dĩ không phải là chuyên ngành của tôi.

- Trong mấy ngày qua, tình hình sức khỏe của bác sĩ Tôn vẫn như vậy, không có chuyển biến xấu hơn. Với tình hình hiện tại thì ngày mai chúng ta vẫn sẽ có thể tiến hành trị liệu được.

- Các lần trị liệu làm cách nhau khoảng bao lâu ạ?

- Khoảng 1 tuần. Trong một tuần ấy thì cô cần phải bồi bổ cho cậu ấy thật tốt, để có đủ chất dinh dưỡng cũng như sức khỏe để tiến hành đợt trị liệu tiếp theo. Cô cũng từng học Y nên chắc cũng biết rõ, hóa trị sẽ khiến sức khỏe của bệnh nhân yếu dần nhưng đó là cách duy nhất giúp lượng tế bào ung thư của bác sĩ Tôn có thể giảm xuống.

Tôi không nói thêm được gì nữa bởi tôi biết rõ, thời gian trị liệu sẽ khiến Tôn Hạo mệt mỏi hơn trước, sức khỏe cũng không thể nào ổn định. Nhưng còn có thể làm gì được chứ? Giờ tôi phải mạnh mẽ, phải thật vững vàng, tôi phải làm chỗ dựa tốt nhất cho anh.

.....

Ngày hôm sau, tiến hành hóa trị.

Cả đêm qua tôi không thể nào ngủ được, cứ ngủ được một lát rồi lại tỉnh giấc. Tôi cứ nhìn sang giường của Tôn Hạo ở bên cạnh, nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống. Tôi thầm nghĩ, tôi chỉ có thể rơi nước mắt lần này thôi, về sau sẽ không khóc nữa.

Và đứng trước mặt Tôn Hạo, tôi quả nhiên đã kiềm chế được việc khóc, không muốn anh phải lo nghĩ trước khi đi làm hóa trị.

Tôn Hạo nhìn tôi mỉm cười, nắm chặt lấy bàn tay lạnh buốt của tôi, dùng hơi ấm của anh sưởi ấm cho bàn tay tôi, và cũng là trái tim tôi.

- Sao tay lại lạnh thế này chứ? Với lại em mặc thêm áo vào đi, trời lạnh chứ không ấm áp gì đâu.

- Có gì đâu, ở đây có điều hòa còn gì nữa.

- Đừng có coi thường như thế.

- Em biết rồi biết rồi, sẽ mặc áo vào ngay.

Chuẩn bị xong mọi thứ, tôi cùng bố chồng và y tá đưa Tôn Hạo đi đến phòng khác tiến hành làm hóa trị. Suốt dọc đường đi anh đều nắm lấy tay tôi, an ủi tôi, bảo tôi đừng lo lắng gì cả, mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Lúc ấy tôi chỉ nhìn anh mà mỉm cười chứ chẳng nói được gì, căn bản là tôi cũng chẳng biết mình nên nói gì với anh.

Tôi cứ ngồi ở bên ngoài chờ đợi anh, đi đi lại lại không biết bao nhiêu lần rồi lại nhìn đồng hồ nhằm tính thời gian đã trôi qua. Kể từ lúc bắt đầu hóa trị thấy vẫn bình thường, tôi nghĩ chắc bên trong mọi việc đang tiến hành rất thuận lợi. Ông trời à, mong ông hãy bảo vệ anh ấy.

Thời gian trôi qua, cuối cùng việc trị liệu cũng đã kết thúc.

Tôn Hạo được y tá đưa ra khỏi phòng, lúc này anh vẫn chưa tỉnh lại. Tôi nhìn thấy bác sĩ Trần gật đầu, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

.....

Ngày hôm sau, tôi đưa Thiên Vũ đến bệnh viện thăm Tôn Hạo bởi thằng bé cứ đòi đi mà tôi lại không ngăn lại được.

Sau buổi trị liệu đầu tiên, kết quả lại tốt hơn tôi tưởng tượng rất nhiều. Bác sĩ Trần nói rằng số lượng tế bào ung thư của Tôn Hạo sau lần trị liệu đã giảm xuống được 20%, một kết quả mà chính ông ấy cũng không ngờ tới. Mọi thứ đều rất tốt, chỉ mong lần trị liệu tuần sau sẽ giữ được kết quả tốt như thế này.

Tôi đẩy cửa phòng bệnh rồi cùng Thiên Vũ đi vào, tôi chưa kịp lên tiếng thì thằng bé đã chạy ngay đến chỗ Tôn Hạo:

- Bố ơi, con nhớ bố quá.

- Bố cũng nhớ con lắm.

Thiên Vũ lấy trong túi áo ra một bức tranh do chính cậu nhóc vẽ rồi đưa cho Tôn Hạo xem, hào hứng nói:

- Bố, con vẽ bức tranh gia đình 3 người chúng ta, có bố, có mẹ và con đây. Bố thấy con vẽ có đẹp không?

- Thiên Vũ của bố vẽ đẹp quá, tương lai có thể đi làm họa sĩ đấy.

- Không, con muốn tương lai làm bác sĩ giống bố mẹ cơ. Mẹ nói với con, làm bác sĩ có thể cứu giúp cho rất nhiều người, đây là một việc làm tốt. Mẹ muốn con như bố, mai này trở thành bác sĩ tốt.

Tôn Hạo nhìn tôi mỉm cười. Tôi liền mở hộp bánh ra rồi nói với anh:

- Em hôm nay đặc biệt làm bánh ngọt mang đến cho anh ăn để đỡ đắng miệng đây. Yên tâm đi, bánh của em làm ngon lắm, tay nghề đã nâng cấp sau 5 năm mày mò học hỏi rồi.

- Phải đấy bố, bánh ngọt mẹ làm thật sự rất ngon.

Tôi cắt bánh ra rồi đặt vào 2 đĩa, một đĩa cho Tôn Hạo và một đĩa cho Thiên Vũ. Anh ăn xong một miếng thì nói:

- Quả nhiên là rất ngon, ngon vô cùng, anh chưa từng ăn bánh nào ngon như thế đấy. Mà em này, nếu chúng ta về sau không làm bác sĩ nữa thì cũng có thể mở một tiệm bánh ngọt.

- Được, ý kiến hay đấy. Nếu anh muốn thì chúng ta không làm bác sĩ nữa, về mở tiệm bánh ngọt.

- Ừ, sau khi anh xuất viện sẽ bàn việc này kỹ hơn.

Một ngày sau trị liệu, tôi thấy rõ Tôn Hạo mệt mỏi hơn nhiều so với những ngày trước đó. Nhưng cũng may mọi thứ đều ổn cả nên tôi cũng không quá lo lắng, chỉ tập trung bồi bổ cho anh đến trước đợt trị liệu thứ hai.

- Mỗi ngày được ăn bánh ngọt của em thì thật hạnh phúc.

- Anh không sợ ngán à?

- Không sợ, ăn cả đời cũng được.

- Thật đúng là biết đồ ngọt người khác đấy. Cái miệng anh nhìn thì tưởng chẳng nói được mấy lời hay, hóa ra còn ngọt hơn đường.

Tuy sức khỏe giảm sút nhưng tôi vẫn thấy được nụ cười như ánh mặt trời kia của Tôn Hạo. Nụ cười ấy khiến tôi cảm thấy tốt hơn, khiến tôi không còn mệt mỏi và lo lắng nữa.

Chỉ mong mọi thứ đúng như ý nguyện của tôi, tôi thật sự không muốn xa Tôn Hạo thêm một phút nào nữa. Chúng tôi có ngày hôm nay đã quá khó khăn rồi, chỉ muốn con đường tương lai dễ đi hơn chút thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Mãi Là Giác Mơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Lo Sợ

Một tuần sau đó, Tôn Hạo lại tiếp tục làm hóa trị lần hai. Nhưng khi tôi đến gặp bác sĩ Trần hỏi kết quả thì ông lại nói hiệu quả không được tốt như lúc đầu, cũng không đạt được đến mức dự kiến trước đó, cơ thể anh đã có dấu hiệu kháng thuốc. Ông ấy bảo tôi là sẽ tiếp tục làm hóa trị lần ba cho Tôn Hạo nhưng tôi phản đối, cứ nhìn thấy anh mệt mỏi rồi nôn suốt ngày khiến tôi rất đau lòng. Lần thứ ba chắc chắn sẽ khiến anh mệt hơn, lại còn tăng thêm lượng thuốc, tôi sợ anh không chịu đựng nổi.

Tôi lại bắt đầu có những suy nghĩ tiêu cực nhưng trước mặt Tôn Hạo, tôi cố gắng bình tĩnh mỉm cười như không có chuyện gì xảy ra cả. Tôi không biết Tôn Hạo liệu có thể nhìn ra điều gì lạ trong tôi hay không. Nhưng, anh là bác sĩ, tuy bệnh của anh không phải là chuyên ngành của anh, tôi tin chắc anh cũng sẽ biết phần nào.

Tôn Hạo nói với tôi, anh muốn ăn bánh ngọt do tôi làm nên ngày nào tôi cũng làm một chiếc bánh và mang đến viện cho anh. Mấy ngày qua, tâm tình của Tôn Hạo rất tốt, tôi ngày nào cũng đưa Thiên Vũ đến đây chơi với anh.

Hôm qua, Lạc Thành có đến viện thăm Tôn Hạo. Nhìn bọn họ nói chuyện vui vẻ tôi cũng yên tâm. Tôi không mong giữa họ, một người mà tôi yêu và một người tôi quý xảy ra tranh cãi gì cả.

.....

Khi tôi đang chuẩn bị đi đến bệnh viện với Tôn Hạo thì bố chồng gọi điện cho tôi, thông báo đã tìm được tùy thích hợp với anh khiến tôi rất vui mừng. Tôi cuống lên, vội vàng lái xe đến bệnh viện. Nói thế nào đây, tôi mong chờ tin tức này từ lâu lắm rồi.

- Bố, thật sự đã tìm được tùy thích hợp để cấy ghép cho Hạo rồi ă?

Vừa gặp bố chồng, tôi đã vội vàng hỏi ngay. Ông gật đầu nói:

- Phải, hiện tùy đang được chuyển về đây, khoảng 2 tiếng nữa là đến nơi rồi. Bác sĩ Trần đang chuẩn bị, 2 giờ chiều sẽ tiến hành phẫu thuật cấy ghép tùy cho A Hạo. Thật là may quá.

- Phải, thật sự rất may.

Cuối cùng tôi cũng có thể nở được một nụ cười hạnh phúc thật sự sau những chuỗi ngày dài lo lắng không. Chỉ cần ghép được tùy thì tình trạng bệnh của Tôn Hạo sẽ thuyên giảm, anh sẽ nhanh chóng khỏi bệnh thôi.

Tôi cũng nhanh chóng thông báo tin mừng này cho Lâm Dao rồi Lạc Thành, cũng nói luôn cho cả hội bạn thân của Tôn Hạo nữa. Không lâu sau, họ đã có mặt đủ ở bệnh viện.

Tùy đã được đưa về, bác sĩ Trần kiểm tra thấy không có vấn đề gì nữa liền lập tức chuẩn bị cho phẫu thuật. Tôn Hạo đã được gây mê và đưa vào phòng cấp cứu, tôi ngồi bên ngoài lo lắng chờ đợi.

Tôi ngồi chờ đợi mãi ở bên ngoài, không rời khỏi đó nửa bước, chờ cho đến khi Tôn Hạo ra ngoài thì thôi. Và cuối cùng, tôi cũng đã đợi được.

Đèn phòng cấp cứu tắt đi, tôi vội vàng đứng dậy, đi thẳng về hướng của bác sĩ Trần mà hỏi:

- Bác sĩ, Hạo hiện giờ thế nào rồi ă?

- Mọi người cứ yên tâm, ca phẫu thuật hết sức thành công, hiện bác sĩ Tôn sẽ được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt để theo dõi.

Tôi mỉm cười thờ dãi, mọi người cũng trở nên vui vẻ hơn, những gánh nặng cuối cùng cũng đã chấm dứt.

- À Từ Lăng, cô vào phòng tôi nói chuyện một lát, tôi cũng muốn cùng cô và Viện trưởng trao đổi một số chuyện.

- Vâng.

Sau đó bác sĩ Trần rời đi, tôi cùng mọi người đưa Tôn Hạo đến phòng chăm sóc đặc biệt, từ bên ngoài nhìn anh đang nằm ở trong kia. May quá, những lo lắng của tôi cuối cùng cũng đã có thể biến mất được rồi.

.....

Một lúc sau, tôi đi đến phòng của bác sĩ Trần, đúng lúc thì gặp bố chồng tôi. Chúng tôi cùng đi vào bên trong.

- Tôi cũng muốn nói thẳng cho Viện trưởng và Từ Lăng biết, chúng ta đều là bác sĩ nên cũng biết rõ rồi.

Không hiểu sao, lời nói của bác sĩ Trần lại khiến tôi lo lắng.

- Ca phẫu thuật cấy ghép tùy cho bác sĩ Tôn diễn ra rất thành công nhưng có một điều, hai người chắc cũng biết. Tùy này tuy tương thích với bác sĩ Tôn nhưng chúng ta vẫn phải chờ đợi xem liệu có bị cơ thể của cậu ấy bài xích hay không. Đây là trường hợp xấu nhất, tôi cũng mong trong 2 ngày tới mọi việc đều diễn ra thuận lợi.

- Tùy này rất tương thích với Hạo nên cháu nghĩ rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.

- Tôi cũng mong như vậy, ý tôi chỉ muốn nói đây là trường hợp xấu nhất mà thôi. Chúng ta phải chờ đã.

- Vâng.

Nói chuyện được một lúc, tôi và bố chồng đang chuẩn bị rời khỏi phòng của bác sĩ Trần thì có một y tá vội vàng chạy đến:

- Bác sĩ Trần, không xong rồi ạ, bác sĩ Tôn đang trong giai đoạn nguy hiểm.

- Cái gì?

Bác sĩ Trần vội vàng chạy ra ngoài, tôi kinh hoàng đến mức suýt nữa thì ngã, nhưng cũng may là có bố chồng đỡ. Tôi cố gắng bình tĩnh lại nhưng không được, rồi chạy vội đi xem tình hình của Tôn Hạo.

Anh lại được đưa vào phòng cấp cứu lần nữa. Lần này thì thật sự, đã có sự bài xích giữa cơ thể anh và tùy vừa được cấy vào rồi. Tại sao lại như thế chứ? Chỉ một chút nữa thôi mà, tại sao ông trời nhẫn tâm như vậy?

Tôi lại ngồi chờ đợi, chờ đợi trong vô vọng, cảm thấy mọi hy vọng đều sụp đổ hoàn toàn rồi.

Đền phòng phẫu thuật lại tắt đi lần nữa, tôi chạy vội đến trước mặt bác sĩ Trần, hỏi nhanh:

- Bác sĩ Trần, việc cấy ghép tùy...

Bác sĩ Trần nhìn tôi lắc đầu. Tôi thấy cả cơ thể mình tê liệt đi, không còn cảm giác gì nữa. Tôi không tin, tôi không tin!

- Không thể nào, tuyệt đối không có chuyện đó.

- Từ Lãng...

- Chuyện này không thể tin được.

- Từ Lãng, bình tĩnh, Từ Lãng...

Mặc kệ mọi người gọi, tôi chạy ngay đi, vào thang máy rồi đi ngay lên sân thượng. Bây giờ, tôi nên làm gì?

.....

Gió trên sân thượng thổi mạnh nhưng tôi không cảm thấy lạnh, lúc này, tôi chỉ thấy đau mà thôi. Ông trời tại sao lại cho tôi hy vọng và để rồi cuối cùng lại dập tắt hy vọng đó của tôi cơ chứ?

Bây giờ tôi đau lắm rồi, như có một con dao đâm thẳng vào trái tim của tôi vậy, đau buốt rồi tê dại. Tôi đã từng nghĩ, ông trời sẽ chẳng tuyệt đường sống của ai cả, ngay cả Tôn Hạo cũng vậy. Tôi đã từng tin rằng, mọi việc rồi sẽ có cách giải quyết, Tôn Hạo rồi sẽ khỏi bệnh, sống hạnh phúc cùng tôi và Thiên Vũ. Tôi chỉ có mơ ước nhỏ nhoi như vậy thôi.

Tôi đã vô cùng vui sướng khi biết có tùy tương thích với anh, tôi suýt nữa đã nhảy lên vui mừng vì quá hạnh phúc. Nhưng những hạnh phúc ấy chưa được lâu, cuối cùng lại tan biến như mây khói.

- Em đừng như vậy, mọi chuyện rồi sẽ có cách thôi.

Tôi quay đầu lại thì nhìn thấy Ngô Lạc Thành, rồi anh cởi áo khoác ngoài và khoác lên người tôi.

- Anh nghĩ đến giờ này còn có cách gì nữa? Em thật sự rất đau, đau lắm rồi, tại sao mọi chuyện lại như thế chứ? Tại sao Hạo lại phải chịu tất cả những chuyện này? Rốt cuộc là tại sao?

Lạc Thành ôm chặt tôi vào trong lòng, chỉ nói:

- Em đừng bi quan như vậy, Tôn Hạo là một người tốt, chắc chắn anh ấy sẽ ổn thôi mà. Mọi chuyện sẽ đâu vào đó.

- Em sợ lắm, em sợ anh ấy sẽ xảy ra chuyện gì. Bọn em khó khăn lắm mới cùng nhau đi đến bước đường này, nhưng thật không ngờ bên cạnh đó lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Em đâu có mong ước gì quá xa xôi đâu, em chỉ muốn cùng anh ấy sống hạnh phúc mà thôi. Điều ước này của em đâu phải là

khó thực hiện gì, tại sao lại không thành toàn cho em?

Tôi nói hết ra những suy nghĩ lúc này của mình, cho dù có nói hết cũng chẳng khiến bản thân thêm nhẹ nhõm. Tôi oán trách mọi thứ, oán trách cả ông trời không hiểu được lòng tôi.

Lạc Thành vỗ nhẹ lên lưng tôi, giọng trầm xuống:

- Bình tĩnh đi em. Bây giờ em phải mạnh mẽ lên, mọi chuyện sẽ không đi theo hướng tiêu cực như em nghĩ đâu. Hiện nay em phải thật vững vàng bởi Tôn Hạo cần em bên cạnh, Thiên Vũ và bố chồng em cũng cần em chăm sóc.

- Em còn có thể làm được sao? Tự dưng em cảm thấy mệt mỏi quá rồi, quá mệt mỏi rồi.

- Không sao đâu, em vẫn còn có bọn anh mà.

- Cảm ơn anh.

Ngô Lạc Thành nói đúng, giờ tôi phải mạnh mẽ lên, trên vai tôi bây giờ còn nhiều gánh nặng lắm.

.....

Tôi cùng Ngô Lạc Thành không lâu sau đó thì đi xuống dưới, tôi ngay lập tức đi đến phòng bệnh của Tôn Hạo. Anh bây giờ, tay cầm ống truyền, phải dùng đến cả máy trợ thở nữa. Nhìn anh như vậy, tôi chịu không nổi.

Nước mắt cứ thế rơi xuống, trong lòng cũng se lại, tôi bây giờ phải làm gì, rốt cuộc là tôi phải làm gì để cứu Tôn Hạo đây?

Bạn đang đọc truyện *Chi Mãi Là Giác Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Anh Sẽ Cố Gắng

Việc ghép tủy thất bại, bác sĩ Trần yêu cầu lại tiếp tục tiến hành hóa trị với việc tăng liều lượng thuốc lên. Tôi vẫn chần chừ chưa quyết định bởi vì tình hình sức khỏe hiện tại của Tôn Hạo rất yếu, chỉ sợ anh không chống đỡ được với đợt hóa trị lần này.

.....

Nói chuyện với bác sĩ Trần xong, tôi quay trở lại phòng bệnh của Tôn Hạo thì thấy anh đã tỉnh. Tôi mỉm cười hỏi:

- Anh dậy lúc nào vậy?

- Vừa rồi em đi thì anh đã tỉnh rồi. Sao vậy? Trông gương mặt em không được tốt lắm, ốm rồi à? Chăm sóc anh khiến em cực khổ rồi?

Tôi ngồi xuống bên cạnh giường của Tôn Hạo, nắm chặt lấy bàn tay anh, nhẹ nhàng nói:

- Em không cực khổ.

- Từ Lãng, anh quyết định rồi, anh sẽ không làm hóa trị nữa.

- Tại sao?

Tôi ngạc nhiên hỏi anh, tôi không nghĩ anh lại nhắc đến chuyện này. Mà dù có nhắc thì tôi nghĩ chắc anh cũng bảo là muốn tiếp tục làm hóa trị.

- Chúng ta đều học y, chúng ta đều biết rõ, một bệnh nhân bị ung thư mà dùng đến hóa trị thì lần đầu tiên bao giờ cũng rất khả quan, lần sau kết quả bắt đầu kém dần. Anh biết, bác sĩ Trần muốn tăng thêm lượng thuốc cho lần hóa trị tiếp theo nhưng chỉ e sức khỏe anh không chịu được...

- Không làm hóa trị cũng được, chúng ta chắc chắn sẽ tìm được tùy thích hợp với anh thôi, anh yên tâm.

Giọng tôi hơi lạc đi, bàn tay cũng run lên. Tôn Hạo nắm chặt lấy bàn tay tôi mà nói:

- Không phải là anh không muốn chữa khỏi bệnh, mà căn bản bệnh của anh bây giờ rất khó để chữa. Anh có thể làm hóa trị nhưng em cũng biết, sức khỏe của anh không tốt, khi tăng lượng thuốc lên nếu không cẩn thận sẽ gây ảnh hưởng đến các bộ phận khác trong cơ thể. Thật lòng anh không muốn đến lúc đẩy bản thân sẽ xảy ra chuyện gì, như vậy anh...

- Sẽ không đâu.

Tôi vội vàng ngắt lời của Tôn Hạo, tôi biết những lời anh nói ra tiếp đó sẽ khiến tôi chịu đựng không nổi. Anh biết, tôi đương nhiên cũng biết. Đứng, bây giờ có thể hóa trị nhưng kết quả e rằng không được như mong muốn, còn khiến sức khỏe anh yếu hơn nữa. Đến lúc đấy mà có tìm được tùy tương thích thì liệu còn có thể cấy ghép nữa không?

- Từ Lăng, anh muốn về nhà, anh không muốn ở bệnh viện nữa.

- Hạo...

- Thật đấy, anh thật sự rất muốn về nhà. Ngày mai em có thể làm thủ tục cho anh xuất viện được không?

- Được, mai em sẽ làm thủ tục xuất viện cho anh, rồi chúng ta sẽ về nhà.

Nhìn nụ cười yếu ớt kia của Tôn Hạo, tôi lại càng đau lòng. Bây giờ tôi chẳng thể làm gì được cho anh cả.

.....

Ngày Tôn Hạo trở về, tôi cảm thấy ngôi nhà trở nên ấm áp hơn bao giờ hết, không còn lạnh lẽo như những ngày anh còn đang nằm trong viện nữa.

Tôi đỡ anh đi vào phòng, anh nhìn thấy rèm cửa đỏ chói mắt mà tôi vừa mua thì liền cười nói:

- Em thay rèm cửa rồi đấy à?

- Phải, màu đỏ cho sáng sủa ấm áp.

- Ủ, quả thật có cảm giác rất ấm áp.

Thật ra tôi thay rèm cửa màu đỏ không phải là vì cái gọi là “ấm áp” gì, tôi chỉ là nghĩ màu đỏ sẽ đem lại nhiều may mắn mà thôi.

- Được rồi, anh nghỉ ngơi đi, em đi nấu bữa trưa. Thời gian không có anh bên cạnh, em đã học nấu được rất nhiều món ăn ngon, hôm nay cho anh nếm thử tài năng của em.

- Ủ, em mà nấu chắc chắn sẽ rất ngon.

Mỗi ngày đều trôi qua như vậy, có cảm giác hạnh phúc, tuy nhiều lúc cũng lo lắng cho tình hình sức khỏe của Tôn Hạo nhưng thấy anh cứ cười vui vẻ như vậy, tôi cũng không lo nghĩ quá nhiều nữa.

Hai ngày trôi qua.

Theo yêu cầu của Tôn Hạo, hôm nay tôi sẽ làm bánh ngọt cho anh, hôm qua tôi vừa học được cách làm bánh mới trên mạng. Thấy rất nhiều người khen món bánh này ngon nên tôi quyết định sẽ làm cho anh ăn. Mặc dù tôi rất tự tin về khoản làm bánh ngọt nhưng món bánh này khá khó, sợ rằng không thành công được như mong đợi thôi.

Cái bánh hôm nay tôi làm khá lớn, cả nhà 4 người e là ăn không hết. Tôi bảo Thiên Vũ đi gọi ông nội ra ăn bánh, còn tôi vào phòng gọi Tôn Hạo.

Đi vào trong, căn phòng chỉ bật mỗi chiếc đèn ngủ, Tôn Hạo đang nằm ngủ trên giường. Dạo gần đây anh ngủ rất nhiều, tôi biết là anh đang mệt mỏi.

Tôi lại gần giường, giọng nhẹ nhàng gọi:

- Hạo, anh dậy đi, em làm bánh xong rồi, anh ra ăn thử xem em làm có ngon không. Nào, dậy đi.

Gọi nhưng không thấy Tôn Hạo tỉnh dậy, tôi bèn gọi lớn hơn:

- Hạo, anh mau dậy đi nào.

Nhưng tôi gọi mấy lần liền mà không thấy Tôn Hạo tỉnh dậy, nỗi lo trong lòng bỗng dâng lên, tôi lay mạnh anh:

- Hạo, anh không sao chứ? Tỉnh dậy đi anh, mau tỉnh lại đi, anh đừng như vậy, đừng làm em lo lắng...

Lúc này, Tôn Hạo bỗng nhiên tỉnh dậy, tôi thở dài lo lắng:

- Anh tỉnh rồi.

Anh đưa tay lên lau nước mắt cho tôi rồi chống tay ngồi dậy:

- Sao vậy, ai bắt nạt em à? Khóc thành ra thế này rồi.

- Tại em gọi anh mãi mà anh không tỉnh, em sợ...

- Đừng sợ, anh sẽ không sao đâu, anh sẽ cố gắng mà. Anh sẽ cố gắng để có thể được ở bên cạnh em và con, suốt cả cuộc đời này. Vừa rồi anh chỉ ngủ hơi say một chút thôi.

Tôi gật đầu. Vừa rồi thấy anh như vậy, tôi thật sự rất lo sợ. Tôi sợ anh sẽ mãi ngủ như vậy, không bao giờ tỉnh lại nữa. Tôi sẽ ngày đây xảy ra, tôi chỉ muốn thời gian có thể dừng lại lúc này.

- Bây giờ đã hết lo lắng chưa?

- Bớt lo được một chút rồi. À phải, em làm xong bánh ngọt rồi, anh mau ra ăn đi, Thiên Vũ với bố chắc cũng ra rồi đấy.

- Được.

.....

Mọi chuyện lại trở lại bình thường, lại hai ngày sau trôi qua.

Tôi đi vào phòng thì thấy Tôn Hạo đang ngồi đọc sách, tôi ngồi xuống bên cạnh anh và nói:

- Hạo, vừa rồi em nhận được điện thoại từ trường mà chúng ta đăng ký cho Thiên Vũ ấy, thằng bé đã được nhận vào học rồi.

- Thật sao? Tin này thật sự rất đáng mừng đấy. Nhưng em không tiếc đấy chứ?

Câu hỏi của Tôn Hạo tôi nhất thời không hiểu, bèn nói:

- Tiếc cái gì cơ? Thiên Vũ cũng đã đến lúc phải đi học rồi, cho thằng bé đi học tốt hơn là ở nhà mà.

- Không, lần trước lúc chọn trường cho con, em có nói là muốn cho con học bên Anh vì nền giáo dục ở bên đó rất tốt.

- Em thấy học ở đâu cũng như nhau thôi, chỉ cần Thiên Vũ chăm chỉ học tập thì chỗ nào cũng thế.

- Phải.

Tôi đứng dậy ra chỗ tủ ở đầu giường cầm theo ví, vừa tìm áo khoác trong tủ vừa nói với Tôn Hạo:

- Vậy nên hôm nay em muốn làm một bữa thật ra trò để mừng cho con chúng ta chính thức được nhập học.

- Ừ, chắc chắn là phải làm một bữa lớn rồi. Nhưng em đi lúc này có phải là hơi sớm không? Để lát nữa hãy đi.

- Thôi, đi giờ này cũng được, em muốn tỉ mỉ chọn thật cẩn thận, phải làm một bữa ngon nhất từ trước đến nay.

Cảm thấy mọi thứ đã đầy đủ, tôi quay sang hỏi anh:

- Mà anh đọc sách từ nãy giờ có mệt không? Em dìu anh đi nghỉ nhé?

- Không cần đâu, hôm nay không cảm thấy mệt cũng không thấy buồn ngủ. Quyền sách em mua cho anh hay như vậy, anh muốn đọc hết, đang đoạn hay mà. Dừng lại bây giờ thì không thích lắm.

- Được rồi, vậy em đi đây, có gì thì anh cứ gọi thím Lã nhé? Em sẽ về ngay thôi, hôm nay sẽ cho anh thấy đỉnh cao nấu nướng của em.

- Anh đợi em.

Tôi cầm theo ví đi ra ngoài, hôm nay vui vẻ lạ thường, những lo lắng trong lòng cũng tan biến hết.

Tôi có thể cảm nhận được ánh mắt Tôn Hạo nhìn tôi, nụ cười bình yên của anh. Thật sự, tôi muốn những ngày sau của tôi và anh trải qua cũng sẽ như thế này, bình yên và hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Chi Mãi Là Giác Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Kết Thúc

Tôi đi ra ngoài mới nhận ra là quên không mang theo chìa khóa ô tô thì bèn vội trở về phòng để lấy.

- Hạo, em quên chìa khóa xe, anh có thấy...

Vừa đẩy cửa, tôi đã nhìn thấy Tôn Hạo nằm trên mặt đất. Tôi sợ quá bèn chạy đến nâng đầu anh dậy, nước mắt cứ thế chảy xuống, gọi lớn:

- Hạo, Hạo, anh mau tỉnh lại đi, tỉnh lại đi, đừng dọa em như thế, anh sẽ khiến em sợ đấy.

Nhưng dù có gọi bao nhiêu lần thì Tôn Hạo cũng không thể tỉnh lại như hôm trước nữa. Tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy chứ?

- Thím Lã, thím Lã,...

Thím Lã vội vàng chạy đến phòng tôi, nhìn thấy tôi ôm Tôn Hạo cũng hét hoảng hốt:

- Thiếu phu nhân...

- Thím cùng cháu đưa Hạo xuống xe, sau đó thím gọi điện đến bệnh viện bảo họ chuẩn bị để tiến hành cấp cứu.

- Vâng.

Vừa đỡ Tôn Hạo xuống, tôi vừa cố gắng thật bình tĩnh dặn dò thím Lã vài điều. Sau khi đưa Tôn Hạo lên xe xong, tôi cũng vội lái nhanh đến bệnh viện. Phải nhanh lên mới được.

.....

Khi tôi đến nơi thì có 4 y tá đã đứng ở đó chờ, họ giúp tôi đưa Tôn Hạo xuống và đưa anh đang trong tình trạng hôn mê sâu vào ngay phòng cấp cứu.

Tôi ngồi đợi ở bên ngoài, cứ ngồi thừ ra như vậy, ngay cả khi Lâm Dao rời Lạc Thành và bạn bè của Tôn Hạo đến lúc nào tôi cũng chẳng biết. Lúc tôi nói chuyện với anh chẳng phải vẫn rất tốt đẹp hay sao? Trông anh cũng ổn định còn hơn mấy ngày trước nữa mà. Tôi vừa ra ngoài mới có 2 phút mà quay lại anh đã như thế rồi. Thật sự...

- Từ Lăng, đừng lo, Tôn Hạo sẽ không làm sao đâu.

Lâm Dao ôm lấy vai tôi, tôi quay sang nhìn cô ấy nhưng chẳng nói gì cả, mà bây giờ tôi cũng không biết mình nên nói những gì nữa.

Tôi tuy bây giờ vẫn chưa phải là bác sĩ nhưng tôi biết tình hình của Tôn Hạo lúc này, hôn mê sâu thật sự rất nguy hiểm. Tôi biết, biết tất cả, biết rồi ngày này rồi sẽ đến nhưng không ngờ lại sớm như vậy.

- Từ Lăng, Tôn Hạo đã từng hứa với anh là sẽ chăm sóc em cả đời này thật tốt, anh ấy sẽ không nuốt lời đâu.

Lâm Dao, Ngô Lạc Thành rời những người bạn khác như Hạ Quân Dật, Hạ Tuyết Tâm, Trình Thiên Lam đều lên tiếng an ủi tôi. Nhưng dường như những lời an ủi mà họ nói, tôi chẳng nghe rõ được câu nào nữa.

Ca phẫu thuật đã qua 2 tiếng.

Tôi vẫn ngồi ở đó, chẳng động đậy nhiều, giờ cứ như người mất hồn, mắt nhìn vào cánh cửa phòng phẫu.

“Con cầu xin ông trời, hãy cứu lấy anh ấy, bởi bây giờ ngoài ông ra thì chẳng ai có thể cứu được Hạo. Con không thể cứ buông tay để anh ấy rời xa con, rời xa con vĩnh viễn như thế được. Ông trời à, chỉ cần ông cứu Hạo, con tình nguyện bỏ tất cả mọi thứ.”

Cánh cửa phòng phẫu thuật cuối cùng cũng mở ra, tôi chạy vội đến trước mặt bác sĩ Trần. Ông ấy nhìn tôi lắc đầu nói:

- Từ Lăng, Viện trưởng, xin lỗi, tôi đã cố gắng hết sức rồi.

Tôi ngã gục xuống đất, may mắn có Trình Minh Viễn đứng gần đó đã đỡ tôi. Tôi cười mỉa mai:

- Không thể nào, ông đang lừa tôi, lừa tôi đúng không? Làm sao có thể như vậy chứ, Hạo làm sao lại không thể cứu được nữa? Không phải, tất cả đều là giả dối, mọi người đều lừa tôi.

Tôi nói mãi, tôi không tin mọi chuyện lại như vậy, rồi cuối cùng tôi khóc lớn. Ông trời, con đã cầu xin ông như vậy, con tình nguyện đánh đổi mọi thứ mà con có chỉ để giữ lại mạng sống của Hạo nhưng tại sao ông lại tuyệt tình như vậy?

.....

Đến khi bình tĩnh lại, tôi lau hết nước mắt rồi đi đến phòng bệnh của Hạo. Cả người tôi run lên, cố bình tĩnh nhưng tôi không làm được.

Tôn Hạo nhìn thấy tôi thì mỉm cười, tôi ngồi xuống giường, nhìn anh mà không biết mình nên nói gì lúc này. Nụ cười của anh, ngay cả lúc này sao mà vẫn mang cái vẻ bình yên như vậy chứ?

- Có thể giúp anh ngồi dậy không?

Giọng anh bây giờ yếu ớt quá, nghe vậy mà tôi thật sự rất đau lòng. Tôi đỡ anh ngồi dậy rồi ôm chầm lấy anh. Anh cũng ôm lấy tôi.

- Anh xin lỗi...

- Tại sao, tại sao chứ?

- Đừng hỏi anh tại sao như thế.

Tôn Hạo ôm chặt lấy tôi hơn, anh tựa hẳn đầu vào đầu tôi:

- Từ Lăng, 5 năm trước vì lỗi của anh nên đã khiến em bị tổn thương. Cho đến 5 năm sau, vì anh mà em lại phải chịu thêm đau khổ. Anh thật sự có lỗi với em, tất cả là lỗi của anh. Anh biết, lỗi lầm của anh rất lớn nhưng mà, kiếp này anh không thể trả hết nợ cho em được, chỉ có thể đợi kiếp sau thôi. Nhưng mà Từ Lăng, kiếp sau em đừng yêu anh, hãy yêu một người có thể cho em hạnh phúc ấy.

- Tôn Hạo, anh đã nói anh nợ em thì anh phải trả. Em không quan tâm kiếp sau thế nào, anh hãy trả nợ cho em ngay trong kiếp này đi.

Tôi có thể cảm nhận được những giọt nước mắt của Tôn Hạo đang rơi trên vai mình, tôi thật sự cảm thấy trái tim mình lúc này đang lạnh buốt.

- Hứa với anh, dù không có anh ở bên cạnh, em phải sống cho thật tốt. Anh không yêu cầu em điều gì cả, chỉ muốn thấy em lúc nào cũng hạnh phúc mà thôi. Như vậy có được không?

- Không có anh, em thật sự hạnh phúc được sao?

- Em phải thật hạnh phúc...

Giọng của anh dần nhỏ đi, tim tôi bắt đầu quặn đau. Tôi cố ôm chặt lấy anh, cố gắng cảm nhận hơi ấm từ anh, cố gắng cảm nhận trái tim đang đập của anh, cố gắng cảm nhận hơi thở của anh.

- Tôn Hạo...

- Ôm anh chặt hơn một chút được không?

- Được, em ôm chặt anh.

Tôi ôm chặt Tôn Hạo hết sức có thể, rồi nghe thấy anh nói:

- Anh xin lỗi... anh yêu em...

Hai tay Tôn Hạo đang ôm chặt tôi bỗng buông thõng xuống, mắt anh đã nhắm lại, đầu anh lúc tỳ hẳn xuống vai tôi. Tôi kinh hoàng không thể tin nổi, vừa khóc vừa gọi tên anh:

- Tôn Hạo, Tôn Hạo, anh tỉnh lại đi, tại sao anh lại đối xử với em như thế? Những lời anh hứa với em tại sao anh lại không thực hiện? Tại sao, Tôn Hạo? Anh nói đi...

Còn gì đau đớn hơn khi người bạn yêu bỗng nhiên rời bỏ bạn mà đi? Còn gì đau đớn hơn khi bạn chỉ muốn một cuộc sống hạnh phúc bình dị bên người đó nhưng lại không thể làm được? Còn gì đau đớn hơn khi bạn không thể nắm chặt lấy tay người đó, để rồi vì thế mà mãi mãi không gặp lại được nhau nữa?

Tôi đã từng yêu, đã từng đau khổ rồi lại yêu, tôi từng đánh mất rất nhiều thứ. Giờ tôi chỉ muốn tìm lại những gì mình đã mất mà thôi. Tôi không ham muốn điều gì quá lớn lao, tôi chỉ hy vọng được ở bên cạnh anh, người mà tôi yêu nhất cuộc đời này, tại sao ông trời lại nhẫn tâm như vậy?

Tôi đã từng nghĩ tôi là một người hạnh phúc nhất, rồi tôi sẽ có được điều mà tôi hằng muốn từ lâu. Nhưng giờ tôi mới nhận ra, tôi không thể giữ thứ đó lâu được, nó không thuộc về tôi. Mà một thứ đã không phải là của mình thì sẽ không bao giờ có thể có được.

.....

Ngày đưa tang Tôn Hạo, trời mưa nhỏ.

Tất cả quá trình từ việc hỏa táng cho đến khi chôn đều diễn ra rất thuận lợi, còn tôi đứng ở bên cạnh đó.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, chiếc ô đang cầm trên tay cũng lệch đi, những hạt mưa rơi xuống khiến khuôn mặt tôi ướt đẫm. Bây giờ anh đang ở đâu? Anh nhìn thấy em đúng không Hạo? Nhưng em lại không thể nhìn thấy anh nữa rồi, không bao giờ.

- Từ Lăng...

Ngô Lạc Thành giúp tôi cầm thẳng ô lên, giọng anh, tôi nghe thấy toàn là sự xót xa mà thôi.

- Em cẩn thận cảm lạnh.

- Lạc Thành, có lẽ Hạo đang nhìn em, từ trên trời. Sang một thế giới mới, anh ấy sẽ không còn đau đớn vì bệnh tật nữa.

- Từ Lãng...

Tôi ngẩng đầu lên nhìn bầu trời rồi lại cúi xuống.

Tôi nhìn thấy Tôn Hạo lúc này đang đứng ở ngay trước mặt tôi, anh đang mỉm cười nhìn tôi. Nụ cười ấy thật ấm áp, thật bình yên.

Tôi cũng mỉm cười.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Mãi Là Giác Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.